

POLIROM
Top 10+

CHUCK PALAHNIUK

Jurnal

CHUCK PALAHNIUK Jurnal

Traducere din limba engleză
de Mihai Chirilov

POLIROM
2014

CHARLES MICHAEL „CHUCK“ PALAHNIUK s-a născut în 1962 și a copilărit în Burbank Washington. A studiat jurnalismul la Universitatea din Oregon și după absolvire, în 1986, s-a stabilit în Portland, unde a schimbat diverse slujbe înainte de-a se dedica în întregime scrisului. Deși primele cărți i-au fost refuzate de editori, care le considerau prea riscante din cauza atmosferei lor sumbre, după publicarea romanului *Fight Club* (1996) cariera literară a scriitorului și-a schimbat definitiv cursul. Considerat unu

dintre cele mai srginale și mai provocatoare romane din ultimul deceniu al secolului XX, *Fight Club* a fost ecranizat de regizorul David Fincher în 1999. Filmul său – cu Edward Norton, Brad Pitt și Helena Bonham Carter în rolurile principale – s-a bucura de un succes fulminant, fiind distins cu numeroase premii. În 1999 au apărut romanele *Supraviețuitor* și *Monștri invizibili*, urmate în 2001 de *Sufocare*, a cărui ecranizare a obținut premiul special al juriului la Festivalul de Film de la Sundance. La Editura Polirom au fost publicate până în prezent: *Fight Club* (2004, 2012), *Bîntuiții* (2007, 2014), *Cîntec de leagăn* (2007), *Monștri invizibili* (2008), *Sufocare* (2009), *Rant* (2009), *Supraviețuitor* (2009), *Pygmy* (2011), *Snuff* (2012), *Blestemați* (2012), *Apocalipsa* (2013).

Bunicului meu, Joseph Tallent,
care mi-a spus să fiu orice-mi doresc.
1910-2003

21 iunie – al treilea pătrar al Lunii

Azi a sunat un tip din Long Beach. A lăsat un mesaj lung pe robotul telefonic, bălmăjit și furios, vorbind când rar, când repezit, înjurând și amenințând că o să cheme poliția ca să te aresteze.

Azi e cea mai lungă zi a anului – dar care zi nu e așa ?

Azi, starea vremii e una de îngrijorare crescândă, urmată de o răbufnire teribilă.

Tipul care a sunat din Long Island zice că i-a dispărut baia.

22 iunie

La data la care citești aceste rînduri, vei fi mai în vîrstă decît îți aduci aminte.

Denumirea oficială pentru petele de ficat este *lentigine hiperpigmentate*. În anatomie, ridurilor li se spune *ritide*. Cutele alea din jumătatea superioară a feței tale, mai exact ritidele alea care-ți crestează fruntea și colțul ochilor, sînt așa-zisele *pliuri dinamice*, supranumite *linii faciale hiperfuncționale*, cauzate de mișcările mușchilor subcutanați. Majoritatea ridurilor din jumătatea de jos a feței sînt ritide statice, provocate de soare și de cîmpul gravitațional.

Hai să ne uităm în oglindă. Uite-te cu atenție la fața ta. La ochii tăi, la gura ta.

Partea asta credeai că o cunoști foarte bine.

Pielea ta are trei straturi de bază. Cel pe care îl poți atinge este *stratum corneum*, un strat de celule moarte și netede împins la suprafață de celulele noi de dedesubt. Cel pe care-l simți și-ți dă senzația aia de unsuroșenie e mantia de *acid*, învelișul de ulei și transpirație care te protejează de microbi și ciuperci. Sub el se află derma. Sub dermă e un strat de grăsime. Sub grăsime sînt mușchii faciali.

Poate că-ți mai amintești toate astea de la Școala de arte plastice, din planșa cu anatomia feței. Sau poate că nu.

Cînd îți ridici buza de sus și-ți iese la iveală dintele mare, ăla pe care ți l-a spar paznicul de la muzeu, mușchiului *levator labii superioris* trebuie să-i mulțumești. Mușchiului ăluia care produce surîsul batjocoritor. Să zicem că te lovește un damf de urină de cal. Imaginează-ți că soțul tău tocmai s-a sinucis în mașina familiei. Imaginează-ți că ai nevoie de mașină și trebuie să speli pișatul de pe locul șoferului. Să zicem că trebuie să te duci la lucru tot cu hîrbul ăsta puturos, în timp ce toată lumea e la curent și se uită la tine, pentru că e singura mașină pe care o ai.

Ți s-au aprins becuțele ?

Atunci cînd o persoană obișnuită, o persoană inocentă care să dea dracu' dacă n-ar fi meritat ceva mai bun, vine acasă după ce a debarasat mese toată ziua, își găsește soțul sufocat în mașina familiei, plin de pișat, și țipă, asîști, pur și simplu, la o întindere la maximum a mușchiului orbicularis oris.

Aceleai cute adînci dintre colțurile gurii și nas îi zice șanț nasolabial. Botezat, uneori, și „buzunarul batjocoritor“. Pe măsură ce îmbătrînești, acea pernuță de grăsime din obraji, a cărei denumire anatomică este *tampon malar de grăsime*, alunecă din ce în ce mai jos pînă cînd se instalează confortabil în șanțul nasolabial, întipărindu-ți pe chip ur veșnic surîs batjocoritor.

Acesta nu-i decît un curs de împrăștiere a memoriei. În etape.

O actualizare fugară, atîta tot. În caz că nu te mai recunoști.

Acum încruntă-te. Efectul îl datorezi mușchiului triangularis care trage în jos de extremitățile mușchiului orbicularis oris.

Să zicem că ești o fetiță de doisprezece ani care-și iubește tatăl la nebunie. O preadolescentă care are nevoie de tata mai mult ca niciodată. Care s-a bazat dintotdeauna pe tatăl ei. Închipuie-ți că te duci la culcare plîngînd în fiecare noapte, cu ochii umflați de la cît de strîns îi ții închiși.

Textura ca de coajă de portocală a bărbiei tale, umflăturile alea ondulate, sînt cauzate de mușchiul mentalis. Mușchiul tău „bosumflator“. Încrêtiturile alea pe care le vezi în fiecare dimineață, adîncindu-se tot mai mult și rîdînd din colțul gurii în jos înspre extremitățile bărbiei sînt așa-zisele *linii de marionetă*. Cutele dintre sprîncene se mai numesc *riduri glabelare*. Pleoapa lăsată se mai cheamă *ptosis*. *Ritidele cantale laterale*, sau laba gîştii, se înrăutățesc de la o zi la alta *șin-ai decît doisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu*.

Nu te preface că nu știi despre ce e vorba.

Asta-i fața ta.

Zîmbește acum – dacă mai poți.

Mușchiul zigomatic major să trăiască. Fiecare contractie îți dă carnea la o parte așa cum șnururile prind drăperile de la fereastra din sufrageria ta. La fel cum frînghile trag cortina la teatru, fiecare zîmbet al tău e un spectacol de gală. O premieră. Tu înfățișîndu-te publicului.

Acum, zîmbește așa cum o mamă în vîrstă ar face dacă unicul ei fiu s-ar sinucide. Zîmbește, îmbărbătează-i nevasta și fata preadolescentă și spune-le să nu-și facă griji – lucrurile se vor aranja de la sine. Ține-o tot într-un zîmbet și prinde-ți cu o clamă părul lung și cărunt. Du-te și joacă bridge cu prietenele tale de aceeași vîrstă. Pudrează-ți nasul.

Acea grămadă uriașă și oribilă de grăsime pe care o vezi atîrnîndu-ți sub bărbie, gușă adică, mărindu-se și zbîrcindu-se cu fiecare nouă zi, se mai cheamă grăsime *submentală*. Acel inel încrêtit de riduri care-ți înconjoară gîtul e o bandă *platismală*. Întreaga prăbușire a feței, a bărbiei și a gîtului e efectul gravitației asupra sistemului musculo-aponeuronal superficial.

Îți sună cunoscut ?

Dacă ești în ceață, relaxează-te. Nu te stresa. Nu trebuie să știi decît că asta-i fața ta. Partea pe care credeai că o cunoști foarte bine.

Acestea sînt cele trei straturi ale pielii tale.

Acestea sînt cele trei femei din viața ta.

Epiderma, derma și grăsimea.

Nevastă-ta, fiică-ta și maică-ta.

Dacă citești asta, bun venit înapoi la realitate. Asta-i ce s-a ales din potențialul glorios și nelimitat al tinereții tale. Din toate acele promisiuni neîmplinite. Asta-i ce-ai făcut cu viața ta.

Numele tău e Peter Wilmot.

Tot ce trebuie să înțelegi este că te-ai dovedit a fi un căcăcios jalnic.

23 iunie

O femeie din Seaview a sunat să spună că-i lipsește debaraua cu rufărie. În septembrie, anul trecut, casa ei avea șase dormitoare și două debarale cu rufărie. E absolut sigură de chestia asta. Acum nu mai are decît una. A venit peste vară la casa ei de vacanță. A plecat din oraș cu copiii, dădacă și cîinele, și-a descărcat bagajele și i-a lăsat prosoapele de unde nu-s. Dispărute. Paf.

Înghițite de Triunghiul Bermudelor.

După vocea de pe robotul telefonic, din ce în ce mai pițigăiată de zici că s-a pornit o alarmă aeriană la fiecare capăt de frază, e clar că tremură de nervi, dar e și mai clar că e speriată. Zice :

— Ce-i asta, o glumă ? Spuneți-mi, vă rog, că v-a plătit cineva să-mi faceți asta.

Vocea de pe robotul telefonic zice :

— Vă rog, nu vă reclam la poliție. Nu vreau decît s-o faceți cum era înainte, bine ?

În fundal, se aude vocea unui băiat spunînd :

— Mamă ?

Femeia zice, departe de receptor :

— Totul o să fie bine. Zice : Să nu ne panicăm.

Astăzi, starea vremii manifestă o înclinație acută înspre negație.

Vocea de pe robot zice :

— Sunați-mă înapoi, bine ? După care își lasă numărul de telefon. Și zice : Vă rog...

25 iunie

Imaginează-ți felul în care un copil ar desena un os de pește – un schelet cu căpățîna la un capăt și cu coada la celălalt. Coloana vertebrală care le leagă e brăzdată de coaste. E genul de schelet de pește pe care l-ai vedea în gura unei pisici din desene animate.

Imaginează-ți peștele ăsta ca pe o insulă acoperită de case. Imaginează-ți genul de castele pe care le-ar desena o fetiță care locuiește într-un parc de rulote – căsoaie din piatră, fiecare garnisită cu o pădure de hornuri, fiecare cu alt soi de acoperiș, de aripi turnuri și frontoane, toate culminînd cu un paratrăsnet. Acoperișuri din țigle. Grilaje cochete. Case de basm, aseasonate cu bovindouri și lucarne. Înconjurare de pini tunși la milimetru, grădini de trandafiri și alei din cărămidă.

Aspirațiile burgheze ale unui sărăntoc de copil alb rupt în cur.

Întreaga insulă arăta exact ca-n visele unui copil crescut într-un parc de rulote, o cloacă gen Tecumseh Lake din Georgia. O și vezi pe fetița asta stingînd luminile din rulotă în timp ce maică-sa e la lucru. Întinsă pe spate, pe zdreanța portocalie de covor din sufragerie. Un covor care pute de parcă cineva ar fi călcat într-un rahat de cîine. Un portocaliu bălțat cu negru de la arsurile de țigară. Tavanul e plin de igrasie. Cu mîinile încrucișate peste piept, ea și-ar fi putut imagina cum e să trăiești într-un loc ca ăsta.

Să tot fie tîrziu în noapte, cînd urechile percep fiecare sunet. Cînd vezi mai multe cu ochii închiși decît cu ei deschiși.

Scheletul de pește. Asta-i ce-a desenat prima oară cînd a ținut un creion în mînă.

Cît a fost mică, cu siguranță maică-sa nici n-a stat pe-acasă. Nu și-a cunoscut niciodată tatăl, iar maică-sa avea, probabil, două slujbe. Una la fabrica aia de căcat, unde se făceau izolații din fibră de sticlă, alta într-o cantină de spital, unde debarasa meseli de resturi de mîncare. Normal că biata fată visează la un loc cum e insula asta, unde cine se întîmplă să lucreze ba are grijă de case, ba culege afinele sălbătice sau obiectele uitate pe plajă. Sau brodează batiste. Sau aranjează florile în vase. Unde zilele nu încep cu soneria ceasului deșteptător și nici nu sfîrșesc la televizor. Fetița își imaginează toate casele, fiecare dintre aceste case, fiecare cameră, fiecare muchie cioplită a șemineului. Fiecare model de parchet. Cu puțina imaginație pe care o are. Fiecare curbură a armăturilor sau a țevilor de robinet. Fiecare dală, și le putea închipui pe toate. Și le putea imagina pe toate, noaptea tîrziu. Fiecare model de tapet. Putea să deseneze fiecare șindrilă, scară sau burlan. Cu creioane colorate. Să schițeze fiecare alee din cărămidă și fiecare gard-viu de cimișir. Să le picteze în roșu și verde. Le-a văzut, și le-a imaginat și a visat la ele. Și le-a dorit al dracului de mult.

Încă de cînd a ținut în mînă un creion, asta-i tot ce-a desenat.

Imaginează-ți peștele ăsta cu capul spre nord și coada spre sud. Șira spinării e tăiată de șaispe coaste care merg de la est înspre vest. Capul e piața orașului, cu feribotul care vine și pleacă din portul care e gura peștelui. Unde-s ochii peștelui ar fi hotelul, iar în jurul lui, alimentara, magazinul universal, biblioteca și biserica.

A pictat străzile pustii, fără înflorituri. A pictat păsările întoarse din țările calde culegînd iarbă și ace de pin ca să-și facă cuib. Apoi a pictat degeței în floare, mai înalt decît oamenii. Apoi floarea-soarelui, chiar mai înalte. Apoi a adăugat frunze încovoiate și a desenat pe pămîntul de dedesubt nuci și castane claie peste grămadă.

Le vedea pe toate atît de limpede. Își putea imagina fiecare cameră din fiecare casă. Și cu cît își imagina mai abtîr insula ăsta, cu atît îi plăcea mai puțin lumea adevărată. Cu cît și-i imagina mai tare pe oamenii de-acolo, cu atît îi plăceau mai puțin oamenii adevărați. Mai ales hipioata de maică-sa, mereu obosită și duhnind a cartofi prăjiți și a mahorcă.

Misty Kleinman a mers atît de departe cu gîndul, încît a renunțat la ideea de a mai fi fericită vreodată. Totul era urît. Totul era infect și... defect.

O chema Misty Kleinman.

În caz că nu mai e prin preajmă cînd vei citi rîndurile astea, să știi că era nevastă-ta.

Și-n caz că nu faci pe prostul – sărăntoaca de nevastă-ta, pe numele ei întreg, Misty Marie Kleinman.

Idioata asta de fetiță, pe cînd desena o tonetă de pe plajă, aproape că simțea pe limbă gustul de porumb și de rac fiert. Desenînd grădina unei case, simțea mirosul de rozmarin și de cimbru.

Dar cu cît desena mai bine, cu atît mai tare se înrăutățea viața ei – pînă cînd nimic din lumea adevărată nu i-a mai fost pe plac. A ajuns pînă acolo încît nu-și mai găsea locul niciunde. Nimeni nu era îndeajuns de bun, îndeajuns de rafinat, îndeajuns de adevărat. Nici băieții din liceu. Nici celelalte fete. Nimic nu mai era la fel de *adevărat* pe cît era lumea ei imaginară. Și tot așa, pînă a ajuns să fure bani din poșeta maică-sii ca să-i dea pe droguri.

Ca să nu zică lumea că-i nebună, și-a dedicat viața artei și a lăsat viziunile deoparte. De fapt, nu voia decît să le poată pune cumva pe hîrtie. Să transforme lumea ei imaginară în ceva cît mai palpabil. Mai adevărat.

Iar la școala de arte plastice a cunoscut un băiat pe care-l chema Peter Wilmot. Te-a întîlnit pe tine, care veneai dintr-un loc numit Waytansea Island.

Iar prima oară cînd vezi insula, venind de oriunde din lume, crezi că ai murit. Că ai murit și că ai ajuns în rai, pentru totdeauna în siguranță.

Coloana vertebrală a peștelui e Bulevardul Division. Coastele peștelui sînt străzile, începînd cu Alder, aflată la un cvartal de piața orașului, spre sud. Urmează strada Birch strada Cedar, Dogwood, Elm, Fir, Gum, Hornbeam, toate curgînd în ordine alfabetică

pînă la Oak și Poplar, în vecinătatea cozii de pește. În continuare, capătul sudic al Bulevardului Division se transformă în prundiș, apoi în mocirlă, după care dispare în copacii din Waytansea Point.

Descrierea nu e rea. Așa arată portul cînd vii pentru prima oară cu feribotul de pe continent. Îngust și lung cum e, portul seamănă cu gura unui pește, gata să te înghită, ca-ntr-o poveste din Biblie.

Dacă ai toată ziua la dispoziție, poți s-o iei la pas pe Bulevardul Division. Iei micul dejun la Hotelul Waytansea, apoi mergi un cvartal spre sud și treci de biserica de pe strada Alder. Treci de casa Wilmot, singura reședință de pe East Birch, întinsă pe șaisprezece acri de iarbă verde care coboară pînă la apă. Treci de casa familiei Burtor de pe East Juniper. Păduri dese de stejari contorsionați și înalți ca niște fulgere acoperite de mușchi. Pe timpul verii, cerul deasupra Bulevardului Division este verde, ornat cu straturi dense și mișcătoare din frunze de stejar, ulm și arțar.

Vii aici pentru prima oară și ai impresia că toate speranțele și visurile tale au devenit realitate. Că viața ta va fi fericită pînă la adînci bătrîneți.

Ideea e că, pentru un copil care și-a făcut veacul într-o casă pe roți, locul ăsta arată ca un adăpost în care va trăi, va fi iubit și protejat pentru totdeauna.

Pentru o copilă care obișnuia să stea pe o zdreanță de covor cu o cutie de creioane colorate și să deseneze aceste case pe care nu le-a văzut niciodată. Desene din capul ei cu verande și vitralii. Pentru ca fetița să vadă într-o bună zi toate aceste case în realitate. Exact aceste case. Case pe care a crezut că și le poate doar imagina...

Din prima clipă cînd a fost în stare a desena, micuța Misty Marie a știut secretele umede ale foselor septice din spatele fiecărei case. Știa că fierăraia din ziduri e învechită, învelită în cîrpe pentru izolație și încastrată în tuburi și postamente de ceramică. Era în stare să deseneze dosul ușilor de la intrare, unde fiecare familie de pe insulă marchează numele și înălțimea odraslelor lor.

Chiar de pe debarcaderul din Long Beach, la cinci kilometri distanță de apă sărată insula arată ca paradisul. Cu pinii ei de un verde atît de întunecat încît păreau negri, cu valurile spărgîndu-se de pietrele maronii, nici că și-ar fi dorit un altfel de loc. La adăpost. Liniștit și solitar.

În zilele noastre, așa li se înfățișează insula multor oameni. Multor străini bogați.

Pentru această fetiță, care n-a înotat niciodată în ceva mai mare decît piscina din parcul cu rulote, orbită de la prea mult clor, pentru această fetiță să ia feribotul pînă la portul Waytansea unde păsările cîntă și soarele se reflectă în șirurile de geamuri ale hotelului. Pentru ea să audă oceanul izbindu-se de diguri, să simtă căldura soarelui și prospețimea vîntului care-i flutură părul, să miroasă trandafirii înfloriți... cimbrul și rozmarinul...

Această jalnică adolescentă care n-a mai văzut oceanul ale cărui promontorii și

stînci care atîrnă deasupra pietrelor le-a pictat deja. Și le-a pictat la marele fix.

Săracuța Misty Marie Kleinman.

Fătuca asta a venit aici îmbrăcată în rochie de mireasă și toată insula i-a ieșit în întâmpinare. Patruzeci, cincizeci de familii, toate cu zîmbetul pe buze și așteptîndu-și rîndul ca să-i strîngă mîna. Un cor de copii din generală i-a cîntat. I-au aruncat cu orez. La hotel s-a dat o cină uriașă în onoarea ei și fiecare a ciocnit cu ea un pahar de șampanie.

De la ferestrele Hotelului Waytansea dinspre strada Merchant, șase etaje, toate numai siruri de ferestre și balcoane din sticlă și lucarne zigzagînd în acoperisul abrupt cu toții îi monitorizau sosirea. Fiecare o privea cum vine să locuiască într-una dintre acele case mari, la umbra copacilor din stomacul peștelui.

O singură privire aruncată Insulei Waytansea i-a fost de ajuns lui Misty Kleinman ca să-și dea seama că poate s-o lase în plata Domnului pe salahora de maică-sa. Căcații de cîine și covorul zdrențăros. Și-a jurat să nu mai pună piciorul în parcul cu rulote. Și-a amînat planurile de a deveni pictoriță.

Ideea e că atunci cînd ești copil, chiar și unul mai măricel, să zicem de douăzeci de ani și înscris la școala de artă, nu știi nimic despre lumea adevărată. Vrei să crezi cu tot dinadinsul cînd cineva îți spune că te iubește. El chiar yrea să te ia de nevastă și să te ducă acasă pe o insulă perfectă ca paradisul. Într-o casă uriașă din piatră pe strada East Birch. Și-ți spune că nu vrea decît să te facă fericită.

Nu să te tortureze pînă la moarte, Doamne ferește.

Și-atunci, săraca Misty Kleinman și-a spus că nu-și dorește o carieră în pictură. Ceea ce-și dorise cu toată ființa ei în tot acest timp erau casa, o familie și liniștea.

După care a debarcat pe insula Waytansea, care era perfectă.

După care s-a dovedit că ea a fost cea defectă.

26 iunie

Un bărbat de pe continent, din Ocean Park, a sunat să spună că i-a dispărut bucătăria.

E normal să nu observi asta din prima. După ce locuiești atîta amar de vreme într-un loc – o casă, un apartament, o țară – ajunge să ți se pară prea mic.

Ocean Park, Oysterville, Long Beach, Ocean Shores, toate astea sînt orașe de pe continent. Femeia cu debaraua de rufărie lipsă. Bărbatul cu baia lui dispărută. Toți acești oameni sînt niște mesaje pe robotul telefonic, oameni care și-au renovat casele de vacanță. Cu reședința pe continent, dar care vin aici în vacanța de vară. Dacă ai o casă cu nouă dormitoare pe care o vezi doar două săptămîni pe an, tot ce-i posibil să-ți ia cîteva sezoane ca să-ți dai seama că-i lipsește ceva. Majoritatea acestor oameni au cel puțin juma' de duzină de case. Care nici nu sînt propriu-zis case. Sînt niște investiții. Au blocuri și coproprietăți. Au apartamente în Londra și la Hong Kong. Fiecare fus orar cu o altă periură de dinți. Fiecare continent cu mormanul lui de haine murdare.

Vocea care se plînge pe robotul telefonic al lui Peter spune că era o bucătărie pe gaz. Cu un cuptor dublu zidit. Cu un frigider enorm cu două uși.

Ascultîndu-l cum se văicărește, soția ta, Misty Marie, dă din cap, cum că da, multe lucruri erau altfel pe-aici.

Înainte, te duceai în port și luai imediat feribotul. O dată la jumătate de oră, pînă pe partea cealaltă și înapoi. O dată la jumătate de oră. Acum stai la coadă. Îți aștepți rîndul. Stai în parcare la un loc cu o grămadă de străini în mașini sport lucioase care nu put a urină. Feribotul face cam trei, patru curse pînă să te urci la bord. Și-n tot acest timp, tu stai în soare, în acel miros.

Pierzi toată dimineața doar ca să părăsești insula.

Înainte, intrai în Hotelul Waytansea și găseai o masă la geam fără probleme. Înainte, nu vedeai nici o fărîmă de gunoi pe Insula Waytansea. Nu tu trafic. Tatuaje. Nasuri străpunse. Seringi eșuate pe mal. Prezervative lipicioase abandonate în nisip. Panouri publicitare. Înscrieri ale marilor corporații.

Bărbatul din Ocean Park a spus că peretele din camera de zi e lambrizat la perfecție și acoperit cu un tapet în dungi albastre. Tencuiala e uscată, iar bordura din perete modelul din tapet și cornișa curg neînterupt dintr-un colț într-altul. A ciocănit în zid și nu i-a sunat în gol. În mijlocul acestui perete perfect se jură că era ușa de la bucătărie.

La telefon, bărbatul din Ocean Park a zis :

— Poate că nu știu eu bine, dar o casă *trebuie* să aibă o bucătărie, nu-i așa ? Nu scrie și-n codul de construcții sau așa ceva ?

Doamna din Seaview și-a dat seama că i-a dispărut dulapul cu rufărie atunci când n-a putut găsi un prosop curat.

Bărbatul din Ocean Park a povestit cum a luat un tirbușon dintr-un sertar al camerei de zi. A dat o gaură în perete acolo unde-și amintea că era ușa de la bucătărie. A luat un cuțit din sertar și a lărgit gaura. Cu minilanterna de la breloc a luminat gaura, și-a lipi obrazul de perete și s-a uitat înăuntru. Cu ochii întredeschiși, a descoperit în întuneric o cameră cu niște înscrisuri pe perete. Cu ochii întredeschiși, s-a concentrat asupra cuvintelor și tot ce-a putut discerne în întuneric au fost niște fragmente :

„...pui piciorul pe insulă și vei muri“, ziceau cuvintele „...fugi cît poți de repede din acest loc. Ei vor ucide pe toți copiii Domnului, dacă prin asta își salvează propriii copii...”

Acolo unde odinioară se afla bucătăria, acum scria :

„...măcelăriți cu toții...”

Bărbatul din Ocean Park spune :

— Mai bine veniți să vedeți peste ce am dat. Vocea de pe robotul telefonic spune : Fie doar și pentru scrisul de mînă. Merită toți banii.

28 iunie

Sala de mese din Hotelul Waytansea poartă numele Salonul din Lemn și Aur din cauza pereților îmbrăcați în panouri din lemn de nuc și a tapițeriei din brocart aurit. Șemineul e sculptat din lemn de nuc, iar grătarul e din alamă lustruită. Focul trebuie să rămână aprins chiar și atunci când vîntul bate dinspre continent ; în acele momente, fumul e blocat și refulează în interior. Funinginea și fumul invadează camera pînă ești nevoit să scoți bateriile din fiecare detector de incendiu. Întreg hotelul începe să miroasă de parcă ar fi luat foc.

De fiecare dată cînd cineva solicită masa cu numărul nouă sau zece de lîngă șemineu pentru ca apoi să-ți scoată peri albi că e prea mult fum sau că-i prea cald, ai nevoie de-o băutură. Măcar o înghițitură din ce s-o nimeri. Pentru grășana de nevastă-ta, un pahar de vin fierț e numai bun.

Așa se prezintă o zi din viața lui Misty Marie, regina sclavilor.

Încă una dintre cele mai lungi zile ale anului.

E un joc pe care oricine îl poate juca. Așa se prezintă coma personală a lui Misty.

Două pahare de alcool. Două aspirine. Repetă.

Vizavi de șemineul din Salonul din Lemn și Aur sînt ferestrele care dau înspre coastă. Jumătate din chit s-a uscat și fărîmițat deja, așa că vîntul rece suflă în interior. Ferestrele se aburesc. Umezeala din cameră se depune pe geam și se scurge într-o băltoacă pînă cînd podeaua se umflă, iar covorul începe să pută ca o balenă eșuată pe plajă în ultimele două săptămîni din iulie. Dacă te uiți afară, orizontul e înțesat de panouri publicitare, aceleași nume de firme, de fast food, de ochelari de soare, de pantofi sport, pe care le vezi imprimate pe tomberoanele ce marchează linia fluxului.

Pe fiecare val vezi plutind mucuri de țigară.

De fiecare dată cînd cineva solicită mesele cu numerele paisprezece, cincisprezece sau șaisprezece de lîngă geam pentru ca apoi să se plîngă cum că îl trage curentul sau că-l izbește damful jilav din covor și se vaită că vrea altă masă, ai nevoie de o băutură.

Pentru acești oameni de vară, masa perfectă e ca Sfîntul Graal. Tronul. Poziția de forță. Amplasamentul în care s-au așezat nu e niciodată mai bun decît cel în care nu s-au așezat. E atît de aglomerat, încît croindu-ți drum printre mese te trezești cu cîte un cot sau un iliac în burtă. Sau pocnită de vreo poșetă.

Înainte să mergem mai departe, poate că ar trebui să mai pui ceva haine pe tine. Poate că ar trebui să-ți mai administrezi niște vitamina B. Poate și niște neuroni în plus. Dacă citești asta în public, asigură-te că ai pe tine cei mai buni chiloți din garderobă.

Ba chiar, înainte de toate astea, să te pui pe listă în așteptarea unui donator de ficat.

Ți-e clar încotro te îndrepti.

În aceeași direcție în care s-a dus și viața lui Misty Marie Kleinman.

Există mai multe modalități de a te sinucide, altele decât să mori de-adevăratelea.

De fiecare dată când vine una de pe continent împreună cu grupul ei de prietene slăbănoage și bronzate, exclamînd la vederea lemnăriei și a fețelor albe de masă, a vazelor de cristal pline cu trandafiri și ferigă și a antichităților placate cu argint, și se trezește spunîndu-ți „Zău așa, ar trebui să serviți în loc de vită !“, bea ceva.

Pe lîngă toate slăbănoagele astea, în weekenduri se mai întîmplă să dai și peste vreun sot, mic și îndesat, transpirînd atît de puternic încît floacele negre pe care și le piaptăna peste chelle i se preling pe ceață. Riuri groase de sudoare întunecată care-l pătează gulerul de la cămașă pe interior.

De fiecare dată când vreo țestoasă localnică te prinde de perlele de la gîtul tău ofilit, că-i bătrîna doamnă Burton sau Seymour sau Perry, pentru că a văzut mai știu eu ce slăbănoagă prăjită de soare înființată la masa ei favorită încă din 1865 și-ți spune „Misty dragă, cum ai putut ? Știi bine că vin aici la prînz în fiecare marți și joi. Zău așa, Misty...“ ai nevoie de două băuturi.

Cînd sezonierii ăștia cer cafea cu spumă de lapte, tacîmuri din argint, roșcovă pisată sau orice pe bază de soia, mai ia un gît de ceva. Iar dacă nu-ți lasă băcșiș, ia încă unul.

Sezonierele astea. Sînt date cu atîta dermatograf, de zici că poartă ochelari. Au contur de buze de-un maro închis și mănîncă pînă cînd li se mozolește rujul. Rezultă o masă de oligofrene scheletice cu un inel de murdărie în jurul gurii. Cu unghiile lor lungi și încovoiate date cu ojă de culoarea migdalelor.

Cînd afară-i vară, iar tu trebuie să pui în continuare lemne pe foc, scoate ceva de pe tine.

Cînd afară plouă, iar ferestrele se zgîlție din cauza curențului rece, pune ceva pe tine.

Două pahare de alcool. Două aspirine. Repetă.

Cînd mama lui Peter vine împreună cu fiică-ta Tabbi și se așteaptă ca tu să le conduci la masă, pe soacră-ta și pe propria ta fată, de parcă ai fi sclava lor, bea două pahare. Atunci cînd amîndouă se așază la masa cu numărul opt, iar bunica Wilmot îi spune lui Tabbi „Maică-ta ar fi fost o pictoriță celebră dacă măcar*și-ar fi dat osteneala*“, ia un pahar.

Sezonierele astea împopoțonate cu inele cu diamant, pandantive și manșete de tenis, cu diamantele butucănoase și unsuroase de la cremele de protecție solară, atunci cînd te roagă să le cînți „Mulți ani trăiască“, ia un pahar.

Atunci cînd fetița tă de doisprezece ani se uită la tine și-ți spune „don’șoară“ în loc de mamă...

Atunci cînd bunică-sa, Grace, spune „Misty dragă, ai cîștiga mai mulți bani și respect dacă te-ai reapuca de pictură...”

Și cînd toată suflarea de pe la mese aude chestia asta...

Două pahare de alcool. Două aspirine. Repetă.

De fiecare dată cînd Grace Wilmot comandă meniul de lux în care intră sandviciuri cu brînză topită, brînză de capră și piure de nuci uns pe felii subțiri de pîine prăjită, din care ia doar cîteva mușcături și gata, după care mai ia și o ceașcă de Earl Grey și o prăjitură de morcovi pe care le trece în contul tău, iar tu habar n-ai de asta pînă nu te

trezești cu un salariu de numai șaptezeci și cinci de cenți din cauza tuturor deducerilor, asta ca să nu mai vorbim de săptămînile în care se dovedește că datorezi bani Hotelului Waytansea, și-ți dai seama că ești o dijmașă închisă în Salonul din Lemn și Aur pentru tot restul vieții, bea cinci pahare de alcool.

De fiecare dată cînd scaunele tapițate cu brocart aurit din salon sînt ocupate de femei, că-s localnice sau venite de pe continent, care se plîng că feribotul a făcut o veșnicie pe drum, că nu-s suficiente locuri de parcare, că odinioară nu trebuia să faci rezervare la prînz și că de ce lumea nu stă și pe-acasă că-s al naibii de mulți, și mai dau și din coate întrebînd cu vocile lor stridente și neajutorate încotro e cutare chestie și

dacă poți să le aduci un pliculeț de lapte praf degresat sau o pălărie de soare de mai știu eu ce mărime, iar focul arde în continuare în șemineu pentru că asta-i tradiția hotelului, scoate ceva de pe tine.

Dacă nu te-ai îmbătat și nu ești pe jumătate dezbrăcată pînă acum, înseamnă că mi-am răcit gura de pomană.

Atunci cînd Raymon, picoloul, te prinde în camera frigorifică cu sticla de vin în gură și-ți spune :

— Misty, *cariño. Salud!*

Cînd ți se întîmplă asta, ciocnește cu el cu sticla, spunîndu-i :

— În cinstea soțului meu care e în comă. În cinstea fetei mele pe care nu mai apuc s-o văd. În cinstea casei noastre, pe care Biserica catolică abia așteaptă să pună mîna. În cinstea soacrei mele sonate, care ciugulește din sandviciul cu brînză Brie și ceapă verde... După care spune-i : *Te amo*, Raymon.

După care oferă-ți ca bonus un pahar de ceva.

De fiecare dată cînd vreo fosilă scorțoasă de familie bună încearcă să-ți explice că se trage din alde Burton, dar că maică-sa a fost o Seymour, taică-său un Tupper, mama *lui* o Carlyle și că, prin urmare, ea e de fapt verișoara ta de-a doua, moment în care-ți pune mîna ei rece, moale și albă pe încheietură în timp ce tu încerci să strîngi farfuriile murdare de salată și-ți spune „Misty dragă, de ce te-ai lăsat de pictură ?”, iar tu te vezi brusc din ce în ce mai bătrînă, conștientă că viața ta e numai bună de aruncat la gunoi, mai bea două pahare.

La școala de arte plastice nu te învață că nu trebuie să zici niciodată cuiva că ai vrut să devii artistă. Drept care lumea te va tortura spunându-ți că atunci când erai tânără, îți plăcea să desenezi, ca să nu uiți asta cât oi trăi. Pe vremuri, îți plăcea să pictezi.

Două pahare de alcool. Două aspirine. Repetă.

Ca să știi și tu, astăzi, amărîta de nevastă-ta scapă un cuțit de bucătărie în sala de mese. Când se apleacă să-l ia de pe jos, vede ceva reflectîndu-se în lama lui argintată. Sînt niște cuvinte scrise pe dosul tăbliei mesei cu numărul șase. Așezată în patru labe, ea ridică colțul de la fața de masă. Pe tăblie, printre muci întăriți și gumă de mestecat

uscată, scrie : „Nu-i lăsa să te mai fraierească o dată“

Înscrisul cu cerneală mai spune : „Du-te la bibliotecă și ia o carte la întîmplare“.

Nemurirea improvizată a cuiva. Amprenta cuiva pentru eternitate. Viața cuiva de după moarte.

Ca să știi și tu, astăzi, starea vremii e parțial umedă, cu ceva rafale de iritație și disperare.

Mesajul șters scris de mînă pe dosul tăbliei mesei cu numărul șase e semnat *Maura Kincaid*.

29 iunie – Lună nouă

În Ocean Park, bărbatul deschide ușa de la intrare cu un pahar într-o mână, plin până la nivelul arătătorului cu un fel de vin de-un portocaliu strălucitor. E îmbrăcat într-un halat de baie alb din pluș, inscripționat cu „Angel“ pe rever. La gât poartă un lanț din aur care-i atârnă peste părul încărunțit de pe piept și miroase a praf de tencuială. În cealaltă mână are o lanternă. Tipul bea până la nivelul degetului mijlociu de pe pahar, e neras și umflat la față. Unde ar fi trebuit să aibă sprâncene aproape că nu mai e nimic, ori i s-au decolorat, ori și le-a smuls.

Ca să știi și tu, așa s-au întâlnit domnul Angel Delaporte și Misty Marie.

La școala de artă, te învață că tabloul lui Leonardo da Vinci, Mona Lisa, n-are sprâncene pentru că acestea au fost ultimul lucru pe care l-a adăugat artistul. El a venit cu vopseala umedă peste cea deja uscată. În secolul al XVII-lea, un restaurator a folosit un dizolvant nepotrivit și le-a șters pe vecie.

Niște valize stau grămadă chiar la intrare, valize dintr-alea din piele adevărată, iar tipul arată în direcția lor, înapoi în casă, cu lanternă în mână, și spune :

— Să-i transmițeți lui Peter Wilmot că gramatica lui e atroce.

Vilegiaturistii ăștia, Misty Marie le spune că dintotdeauna tâmplarii au lăsat ceva scris în perete. E la fel ca atunci când cineva își scrie numele și data pe un zid înainte să-l acopere cu tapet Sheetrock. Uneori lasă ziarul din ziua respectivă. Tradiția mai spune că trebuie să lași o sticlă de bere sau de vin. Muncitorii care lucrează la acoperișuri scriu pe căptușeala de lemn înainte s-o acopere cu carton gudronat și șindrilă. Zidarii inscripționează gletul înainte să-l acopere cu scânduri sau cu stuc. Numele lor și data. O părticică din ei pentru cel care o va descoperi în viitor. Poate un gând. Am trecut pe-aici. Am construit asta. Un mem ento.

Numește-l obicei, superstiție sau feng shui.

E un soi de nemurire improvizată.

La Istoria artei, te învață cum Papa Pius al V-lea l-a rugat pe El Greco să picteze peste câteva nuduri deja pictate de Michelangelo pe tavanul Capelei Sixtine. El Greco a fost de acord, cu condiția să fie lăsat să picteze întreg tavanul. Te mai învață că El Greco e celebru doar grație astigmatismului său. Din acest motiv, trupurile lui erau distorsionate ; pentru că nu vedea bine, a alungit mâinile și picioarele și a devenit faimos pentru efectul dramatic.

De la artiști celebri și până la antreprenori de construcții, cu toții vrem să ne lăsăm semnătura. Amprenta noastră durabilă. Viața ta de după moarte.

Cu toții vrem să ne motivăm existența. Nimeni nu vrea să cadă-n uitare.

În ziua aia, în Ocean Park, Angel Delaporte îi arată lui Misty sufrageria, cu lambriurile și tapetul ei în dungi albastre. Undeva la jumătatea unui zid se află o gaură grosolană din care ies rotocoale de hîrtie și praf de tencuială.

Zidarii, îi spune ea, amestecă în mortar o amuletă, un lăntîșor cu medalion religios, după care tencuiesc interiorul șemineului ca să împiedice intrarea spiritelor rele pe coș. Zidarii din Evul Mediu închideau între pereții unei clădiri noi o pisică, să fie cu noroc. Sau o femeie vie. Ca să-i dea casei suflet.

În tot acest timp, Misty nu se uită la fața lui, ci îi fixează paharul de vin, urmărindu-l cu privirea tot sperînd că tipul își va da seama și-i va oferi ceva de băut.

Angel Delaporte își lipește fața umflată cu sprîncenele smulse de gaura din perete și spune :

— „... oamenii din Insula Waytansea te vor ucide așa cum i-au ucis pe toți de pînă acum...”

Lanternă o ține ridicată la nivelul feței cît să lumineze în întunericul dinăuntru. Șiragul de chei din alamă și din argint îi atîrnă la nivelul umărului, strălucitoare ca niște bijuterii. Îi zice :

— Ar trebui să vedeți ce scrie aici.

Lent, ca un copil care învață să citească, Angel Delaporte fixează în întunericul și spune :

— „... și-acum o văd pe nevastă-mea robotind la Hotelul Waytansea, făcînd curat prin camere și transformîndu-se într-o batoză băloasă în uniformă roz plasticată...”

Domnul Delaporte zice :

— „... Cînd vine acasă, mîinile îi put a mănușile alea de cauciuc pe care trebuie să le poarte ca să strîngă prezervativele voastre folosite... părul ei blond a încărunțit și pute a rahatul din toaletele pe care trebuie să-l frece atunci cînd se urcă în pat lîngă mine...” Hm, bîiguie el, și mai bea din vin pînă la nivelul inelarului de pe pahar. Fraza asta e

prost construită.

El citește :

— „... țîțele îi atîrnă ca niște crapi morți. De trei ani n-am mai făcut sex...”

Tăcerea care se lasă e atît de apăsătoare, încît Misty încearcă să rîdă un pic.

Angel Delaporte mută într-o parte lumina lanternei. Își bea vinul portocaliu pînă la nivelul degetului mic de pe pahar, îmi arată gaura din perete și-mi spune :

— Citiți și singură.

Legătura de chei e atît de grea, încît Misty trebuie să-și încordeze mușchii ca să ridice mica lanternă, iar cînd se uită prin gaura mică și întunecată, cuvintele pictate pe peretele din fund zic așa :

— „... vei muri dorindu-ți să nu fi pus niciodată piciorul...”

Debaraua cu rufărie dispărută din Seaview, baia lipsă din Long Beach, sufrageria dir

Oysterville, de fiecare dată când oamenii dau gaură în perete, peste asta dau. Aceeași răbufnire de furie a lui Peter.

Furia ta de zi cu zi.

— „... o să mori și lumea va fi mai bună pentru...”

În toate aceste case de pe continent în care Peter și-a vîrît coada, în toate aceste investiții, aceleași mizerii sînt scrise și zidite pe dinăuntru.

— „...vei muri în chinuri goaznice...”

În spatele ei, Angel Delaporte spune :

— Spuneți-i domnului Wilmot că a scris greșit cuvîntul *groaznice*. Vilegiaturiiștilor astora, amărîta de Misty le spune că, de un ă n și ceva, domnul Wilmot nu mai e el. I s-a descoperit o tumoare pe creier de care habar n-avea – de cine știe de cînd. Cu fața lipită de gaura din perete, ea îi povestește lui Angel Delaporte cum domnul Wilmot a trebăluit ceva în vechiul hotel Waytansea, drept care acum numărătoarea camerelor sare de la 312 la 314. Acolo unde se afla o cameră, nu mai sînt în momentul de față decît un simplu coridor și un perete perfect fasonat, cu ornamente în relief, bordură continuă și prize din doi în doi metri, lucrate la marea artă. Nici n-a zice că treci pe lîngă o cameră zidită.

La care tipul din Ocean Park își rotește vinul rămas în pahar și spune :

— Sper că nu era nimeni în camera 313 cînd s-au întîmplat toate astea.

Afară, în mașină, are o rangă. Îi ia cinci minute ca să spargă intrarea asta zidită. Nu e decît un perete de fațadă. Nu e decît nebunia domnului Wilmot.

Cînd își bagă nasul în gaura din perete și adu-mecă, tapetul miroase de parcă un milion de țigări și-au găsit moartea în acel loc. Din interior vine o mireasmă de scorțișoară, praf și vopsea. Undeva în întuneric se aude zumzetul unui frigider. Un ceas ticăie.

Întinsă pe toți pereții e una și aceeași tiradă. În toate casele de vacanță. Scrisă într-o spirală care pornește din tavan și serpuiește pînă la podea, de jur împrejur, de trebuie să stai în mijlocul încăperii și să te învîrți pînă amețești ca s-o citești în întregime. Pînă ți se face rău. În lumina emisă de legătura de chei se mai distinge :

— „...ucisă în ciuda banilor și a statutului...”

— Uite, zice ea. Văd aragazul. Exact acolo unde spuneți că se află.

Se dă un pas înapoi și-i pasează mica lanternă.

Fiecare antreprenor, îi spune Misty, își semnează opera. Își marchează teritoriul. Tîmplarii care finisează scriu pe podea înainte s-o acopere cu parchet sau cu mochetă. Scriu pe pereți înainte să pună tapetul sau faianța. Asta se află ascuns în pereți fiecăruia, o colecție de desene, rugăciuni și nume. Date. O capsulă temporală. Sau mai rău, poți da peste o gură de exploziv, azbest, mucegai, sîrme neizolate. Tumori pe creier. Bombe cu ceas.

Dovadă că nici o investiție nu-i a ta pe vecie.

E ceea ce nu ții să știi neapărat – dar nici nu îndrăznești să uiți lucrul ăsta.

Cu fața lipită de gaură, Angel Delaporte citește mai departe :

— „...îmi iubesc soția și îmi iubesc fetița...” Mai zice el : „...n-o să stau să văd cum niște paraziți ca voi îmi distrug familia...”

Se sprijină de perete, cu fața strivită de gaură, și spune :

— Scrisul e foarte sugestiv. Uitați-vă la litera *F* din „făcînd curat prin camere” sau „să-l frece atunci”, cum liniuța de sus e atît de lungă încît aproape că acoperă întreg

cuvîntul. Asta înseamnă că tipul e, de fapt, un bărbat foarte iubitor și grijuliu. Zice : Și mai uitați-vă la cit de lung e *M*-ul în „vei muri”. E un semn că ceva îl mănîncă.

Frecîndu-și fața de gaură, Angel Delaporte citește :

— „...Insula Waytansea vor omorî copiii Domnului pînă la ultimul dacă prin asta putem salva propria noastră...”

El spune că *F*-urile subțiri și ascuțite sînt un semn că Peter are o minte brici, dar că e speriat de moarte de maică-sa.

Cheile zornăie pe măsură ce rotește lanterna ca să poată citi mai departe :

— „...m-am purtat de parcă aș fi avut periuța ta de dinți înfiptă în curul meu infect...”

Își retrage brusc fața de pe tapet și spune :

— Da, aragazul meu e acolo, bine-mersi.

Își bea și ultimele picături de vin, savurîndu-le zgomotos. După care înghite și spune :

— Știam eu că am o bucătărie undeva în casa asta.

Săraca Misty, ea zice că-i pare rău. O să dărîme ea zidul unde era ușa de la bucătărie. Poate că domnul Delaporte vrea să se spele pe dinți în după-masa asta. Și poate că mai vrea și o injecție antitetanos. Poate și-o gamaglobulină.

Domnul Delaporte atinge cu un deget o pată mare și umedă de pe perete. Își duce paharul de vin la buze și descoperă că e gol. Atinge pata umedă și întunecată de pe tapetul albastru. După care se strîmbă și-și șterge degetul de halat, spunînd :

— Sper că domnul Wilmot are o asigurare beton.

— Domnul Wilmot zace în spital în stare de inconștiență de cîteva zile, zice Misty.

Scoate un pachet de țigări din buzunarul de la halat, își extrage una și spune :

— Și acum dumneavoastră ați preluat firma lui de renovări ?

La care Misty încearcă să rîdă.

— Eu sînt batoza băloasă, zice ea.

La care omul, domnul Delaporte, spune :

— Cum ați zis ?

— Eu sînt doamna Peter Wilmot.

Misty Marie Wilmot, scorpia monstruoasă în persoană. Îi zice :

— Când m-ați sunat în dimineața asta, eram în tură la Hotelul Waytansea.

Angel Delaporte dă din cap, uitându-se la paharul gol. Paharul e unsuros și pătat de urme de degete. Ridică paharul și spune :

— Nu vreți să vă aduc ceva de băut ?

El se uită acolo unde și-a lipit ea fața pe peretele din sufrageria lui, lăsând o lacrimă să se scurgă pe tapetul albastru. Amprenta umedă a ochiului ei, cu tot cu laba gîștii dimprejur, ca și cum mușchiul orbicularis oculi s-ar afla după gratii. Cu țigara încă neaprinsă într-o mînă, el își ia cordonul de la halatul de pluș în cealaltă mînă și începe să rîcîie cu el urma lăsată de lacrimă. Și spune :

— Vă dau o carte. Se cheamă *Grafologie*. Cu analize de scris de mînă, știți și dumneavoastră...

Iar Misty, care chiar a crezut că reședința Wilmot, cu tot cu cei șaisprezece acri de pe strada Birch, o să-i aducă fericire pînă la adînci bătrîneți, îi spune :

— Poate că doriți să *închiriați* un loc peste vară ? Se uită la paharul lui de vin și-i spune : O căsoaie veche din piatră. Nu pe continent, ci dincolo, pe *insulă* ?

La care Angel Delaporte se uită peste umăr la ea, la coapsele ei, apoi la sînii din spatele uniformei roz și la chipul ei. O măsoară din priviri și-și înclină capul un pic într-o parte, după care îi spune :

— Nu vă îngrijorați, n-ați încărunțit așa de tare.

Pe obraji și pe tîmple, peste tot în jurul ochilor, e acoperit cu praf alb de tencuială.

Iar Misty, nevastă-ta, se îndreaptă spre el, cu degetele răsfirate. Palma ei iese la iveală, cu pielea roșie și iritată.

— Auziți, dacă nu credeți că eu sînt aia, îi spune ea, mirosiți-mi mîinile.

30 iunie

Amărîta de nevastă-ta face curse între sufragerie și salonul de muzică, strîngînd sfeșnicele din argint, ceasurile de masă cu carcasa suflată în aur și porțelanurile de Dresda și le îndeasă într-o față de pernă. După ce-a fost în tura de dimineață la hotel, Misty Marie Wilmot prăduiește uriașa reședință Wilmot de pe strada Birch. Ca un defuitor în propria ei casă, ea rade ce găsește, de la tabachere din argint la cutii de pilulă și tabachere cu tutun de prizat. Strînge tot de pe șemineuri și noptiere, de la solnițe la bibelouri din fildeș. Tîrîie după ea fața de pernă, zăngănind a sositere suflate în bronz și platouri din porțelan pictate manual.

E încă în uniforma ei roz plasticată, transpirată la subraț. Cum numele ei stă scris pe insigna prinsă-n piept, toți străinii din hotel i se adresează cu Misty. Amărîta de nevastă-ta. Are aceeași slujbă de căcat ca și maică-sa.

Nefericită pînă la adînci bătrîneți.

După slujbă, fuge acasă ca să împacheteze. Cară după ea o legătură de chei la fel de zornăitoare ca lanțurile de la o ancoră. O legătură de chei ca un ciorchine metalic de struguri. Chei mai lungi și chei mai scurte. Chei scheletice zimțate estetic. Chei din alamă și chei din oțel. Unele dintre ele sînt masive, scobite pe dinăuntru ca țeava unei puști, altele sînt la fel de mari ca un pistol de genul pe care o nevastă sictirită și l-ar îndesa în jartea ca să-l împuște pe idiotul de soț.

Misty vîră cheile în încuietori să vadă dacă funcționează. Încearcă încuietorile de la fiecare șifonier și dulap. Cheie după cheie. O vîră și răsuțește. O bagă și dă să deschidă. Și de fiecare dată cînd încuietoria cedează, fața de pernă e îndesată cu ceasornicăraie, inele argintate pentru șervețele și boluri de cristal. După care încuie ușa la loc.

Astăzi trebuie să se mute. E încă una dintre cele mai lungi zile ale anului.

În căsoiul de pe strada East Birch, toată lumea ar trebui să împacheteze, dar nu. Fiică-ta coboră scările fără să-și fi luat alte haine pe care să le poarte de mîine începînd Nebuna de maică-ta încă mai face curat. E undeva prin casă, în patru labe, trăgînd după ea rîșnița de aspirator, strîngînd scamele și mizeria de pe covor și îndesîndu-le în furtunul aspiratorului. De parcă ar mai conta cum arată covoarele. De parcă familia Wilmot s-ar mai întoarce vreodată să locuiască aici.

Amărîta de nevastă-ta, prostuța aia care a venit aici acum un milion de ani din nu știu ce parc de rulote din Georgia, habar n-are de unde să înceapă.

Familia Wilmot trebuia să se aștepte la toate astea. Nu e ca atunci cînd te trezești într-o bună zi cu conturile goale. Cu toți banii familiei duși și îngropați.

E abia ora prînzului, iar ea încearcă să-și toarne al doilea pahar. Al doilea nu e

niciodată la fel de bun ca primul. Primul e perfecțiunea întruchipată. O clipă de răgaz. Ceva care să-ți țină companie. Mai sînt doar patru ore pînă vine chiriașul să intre în posesia cheilor. Domnul Delaporte. Patru ore pînă să elibereze ringul.

Și măcar de-ar fi o băutură adevărată. E doar un pahar de vin și-abia dacă a mai băut unul. Poate două înghițituri să fi luat. Dar măcar să-l știe la îndemînă. Să știe că paharul e pe jumătate plin. E o alinare.

După al doilea pahar, o să ia două aspirine. Apoi alte două pahare și iar un tandem de aspirine, cît să supraviețuiască peste zi.

În căsoiul Wilmot de pe strada East Birch, chiar pe spatele usii de la intrare, e ceva care aduce a grafitu. Nevastă-ta trage după ea prada îndesată în fața de pernă cînd îi vede – sînt niște cuvinte scrijelite pe ușa de la intrare. Însemnări cu creionul, nume și date scrijelite în vopseala albă. Începînd de undeva la nivelul genunchiului, liniuțele negre urcă, în dreptul fiecăreia aflîndu-se un nume și o cifră.

Tabby, la cinci ani.

Tabbi, care azi are doisprezece ani și ritide cantale laterale în jurul ochilor de la atîta plîns.

Sau : Peter, la șapte ani.

Ăsta ești *tu, la șapte ani*, Micul Peter Wilmot.

Unele scrijelituri zic : Grace, la șase ani, la opt ani, la doisprezece ani. Și urcă pînă la Grace, șaptesprezece ani. Grace, cu pungile ei umflate de grăsime submentală și cu banda ei platismală.

Îți sună cunoscut ?

Ți s-au aprins becuțele ?

Însemnările cu creionul și apogeul lor. Anii 1795... 1850... 1979... 2003. Creioanele vechi erau niște bețișoare din ceară înmuiate în funingine și învelite în sfoară ca să nu te murdărești pe mîini. Înainte de ele, nu sînt decît niște creștături și inițiale cioplite în lemnul masiv vopsit în alb.

Pe unele dintre numele de pe ușa nici nu le recunoști. Herbert, Caroline și Edna, o mulțime de străini care s-au născut aici, au crescut și s-au dus. Bebeluși, apoi copii, adolescenți, oameni în toată firea și decedați. Legăturile tale de sînge, familia ta, pe care n-ai cunoscut-o niciodată. Moștenirea ta. Dusă, dar nu de tot. Uitată, dar așteptînd să fie descoperită.

Amărîta de nevastă-ta stă în fața usii și se zgîiește la toate numele și la toate datele pentru ultima oară. Numele ei nu se află printre ele. Amărîta de Misty Marie, vai de steaua ei, cu mîinile ei roșii de la iritații și cu rozul scalpului ițindu-se prin părul rar.

Tot trecutul și toată tradiția despre care credea că îi vor servi drept adăpost. Că o vor proteja pe viață.

Nu e ce te-ai aștepta. Nu e o alcoolică. În caz că e nevoie de precizări suplimentare,

femeia asta e teribil de stresată. Are patruzeci și unu de ani nenorociți și a mai rămas și fără soț. Și fără diplomă. Și fără nici o altă experiență adevărată de viață – asta dacă nu pui la socoteala frecatul veceurilor... culesul de răchițele pentru bradul de Crăciun al familiei Wilmot... Tot ce i-a rămas pe cap sînt o fetiță și o soacră de întreținut. E ora prînzului și mai sînt patru ore în care trebuie să strîngă tot ce-i mai de valoare prin casă. Începînd cu argintăria, tablourile și porțelanurile. Tot ce nu poți lăsa la discreția unui chiriaș necunoscut.

Fiică-ta, Tabitha, coboară scările. Are doisprezece ani și nu și-a luat decît o valioară și o cutie de pantofi învelită cu bandă adezivă. Nu tu haine de iarnă, nu tu bocanci. Doar o jumătate de duzină de rochii de vară, ceva blugi și un costum de baie. O pereche de sandale și tenișii din picioare.

Nevastă-ta înhață macheta antică a unei corăbii, cu pînzele netede și galbene, și velatura la fel de rărită ca o pînză de păianjen, și-i spune :

— Tabbi, știi că nu ne mai întoarcem aici.

Tabitha stă pironită în holul de la intrare și dă din umeri. Ea spune :

— Buni zice că da.

Buni, așa-i spune ea lui Grace Wilmot. Bunica ei, maică-ta.

Nevastă-ta, fiică-ta și maică-ta. Cele trei femei din viața ta.

Îndesînd un grătar din argint masiv în fața de pernă, nevastă-ta țipă :

— Grace !

Nu se aude decît zgomotul aspiratorului venind de undeva din fundul casei. Din salon, sau poate din solar.

Nevastă-ta tîrăște fața de pernă pînă în sufragerie. Înghățînd o farfurie din cristal nevastă-ta țipă :

— Grace, trebuie să-ți spun ceva. Acum !

Pe spatele ușii de la intrare, numele „Peter“ urcă pînă unde și nevastă-ta își amintește, puțin mai sus decît unde i-ar ajunge buzele dacă ar sta pe vîrfuri încălțată în pantofii ei negri cu tocuri cui. Iar acolo e scris „Peter, la optsprezece ani“.

Celelalte nume, Weston, Dorothy și Alice, sînt aproape șterse. Mînjite de urme de degete, dar nu acoperite de vopsea. Relicve. Nemuritoare. Moștenirea pe care e pe cale s-o abandoneze.

Răsucind o cheie în încuietorea unui dulap, nevastă-ta își dă capul pe spate și urlă :

— Grace !

Tabbi zice :

— Ce s-a întîmplat ?

— Cheia asta nenorocită, zice Misty. Nu merge cu nici un chip.

La care Tabbi zice :

— Ia să vedem. După care zice : Calmează-te, mami. Asta-i cheia cu care se întoarce

pendula.

Și undeva în depărtare zgomotul aspiratorului încetează.

Afară, o mașină rulează în josul străzii, lent și silențios, cu șoferul aplecat peste volan. Cu ochelarii de soare pe frunte, se uită în stînga și în dreapta după un loc de parcare. Scrisul de pe partea laterală a mașinii zice : „Silber International – Dincolo de limitele *tale*“.

Șervețelele de hîrtie și paharele de plastic de pe plajă saltă în ritmul sunetului înfundat al unei muzici de dans punctate de cuvîntul „fuck“.

În dreptul usii de la intrare stă Grace Wilmot, duhnind a esență de lămîie și ceară de parchet. Capul cu păr cărunt, lîns se oprește un pic sub însemnul cu înălțimea ei de la cincisprezece ani. Dovadă că se împuținează. Ai putea lua un creion și face un semn în dreptul creștetului ei. Ai putea scrie : Grace, la șaptezeci și doi de ani.

Amărîta de nevastă-ta se uită la cutia din lemn pe care o ține Grace în mîini. Din lemn natur sub o spoială galbenă cu colțari din alamă și balamale negre lipsite de strălucire, cutia are niște tije care ies din lateral pentru a forma un șevalet.

Grace îi întinde cutia pe care o ține strîns în mîinile ei albastrii și noduroase și îi spune :

— O să ai nevoie de astea.

Ea zgîlție cutia. Pensulele întărite și tuburile de vopsea și acuarele uscate zăngăne în interior.

— Ca să începi să pictezi, îi spune Grace. Cînd o veni vremea.

La care nevastă-ta, prea absorbită ca să-i dea o replică pe măsură, nu-i spune decît :

— Las-o aici.

Peter Wilmot, mă-ta nu-i bună de nimic.

Grace zîmbește și cascadează ochii. Ea ridică mai sus cutia și spune :

— Nu la asta ai visat dintotdeauna ?

Cu sprîncenele arcuite, mușchiul corugator să trăiască, ea îi spune :

— De cînd erai mică ți-ai dorit să pictezi, nu-i așa ?

Visul oricărei fete de la Școala de arte plastice. Acolo unde te învață despre creioanele cerate, anatomie și riduri.

Numai Dumnezeu știe de ce Grace Wilmot mai face curat cînd noi ar trebui, de fapt, să împachetăm. Casa asta : casa ta : vesela din argint, furculițele și lingurile sînt la fel de mari ca niște unelte de grădărit. Deasupra șemineului din sufragerie stă atîrnat un tablou în ulei al unui Wilmot răposat. În pivniță se află un muzeu strălucitor și otrăvit de gemuri și dulcețuri pietrificate, vinuri de casă învechite, pere din perioada colonială fosilizate în sirop de ambră. Reziduuri lipicioase ale libertății și bunăstării de odinioară.

Dintre toate obiectele neprețuite lăsate în urmă, nu le salvăm decît pe astea : artefactele. Frînturile de amintiri. Suvenirurile inutile. Nimic din ce-ai putea scoate la

licitație. Cicatricile lăsate de fericire.

În loc să împacheteze obiecte de valoare, ceva ce s-ar putea vinde, Grace vine cu cutia asta veche de vopseluri. Cutia de pantofi a lui Tabbi e plină cu bijuterii vechi, broșe, inele și coliere. Pe fundul ei se rostogolesc câteva strasuri și perle. O cutie plină cu ace de siguranță ruginite și sticlă spartă. Tabbi se ține de mână cu Grace. În spatele ei, chiar în dreptul creștetului lui Tabbi, ușa zice „Tabbi, la doisprezece ani“, iar data dir acest an e scrisă cu o cariocă fosforescentă.

Bijuteriile vechi, care acum sînt ale lui Tabbi, au aparținut tuturor acestor nume.

Grace nu și-a luat decît jurnalul. Jurnalul ei cu coperte din piele roșie și câteva haine ușoare de vară, majoritatea dintre ele jachete în culori pastel tricotate de mînă și fuste plisate din mătase. Jurnalul e învelit în piele roșie crăpată și are o mică încuietore de alamă care-l ține închis. Pe copertă e scris cu litere aurii cuvîntul „Jurnal“.

Grace Wilmot mereu a bătut-o la cap pe nevastă-ta să țină un jurnal.

Grace spune : Apucă-te din nou de pictat.

Grace spune : Du-te. Ieși din casă și mergi la spital mai des.

Grace spune : Zîmbește-le turiștilor.

Peter, amărîta de nevastă-ta, așa încruntată și monstruoasă cum e, se uită la maică-ta și la fiică-ta, și le spune :

— Ora 4. Atunci vine domnul Delaporte să preia cheile.

Casa asta nu le mai aparține, s-a terminat. Nevastă-ta spune :

— Cînd limba mare arată 12, iar aia mică 4, puteți să vă luați adio de la tot ce n-ați împachetat sau pus sub lacăt pînă atunci.

Paharul de vin al lui Misty Marie mai are cel puțin două înghițituri. Cînd îl vede pe masa din sufragerie, i se pare că a găsit răspunsul. Cheia fericirii, a liniștii și a confortului. La fel cum era pe vremuri și Insula Waytansea.

Înfiptă în fața ușii de la intrare, Grace zîmbește și spune :

— Nici un Wilmot nu pleacă din casa asta pentru totdeauna. Și mai zice : Și nimeni care vine aici din afară nu stă mult timp.

Tabbi se uită la Grace și o întreabă :

— Buni, *quand est-ce qu'on revient ?*

La care bunică-sa îi răspunde :

— *En trois mois*, și-o mîngîie pe Tabbi pe cap.

Maică-ta asta hodoroagă și bună de nimic se întoarce să hrănească aspiratorul cu scame.

Tabbi dă să deschidă ușa de la intrare ca să-și ducă valijoara la mașină. La mormanu ăla de fiare ruginite care pute a pișatul lui taică-său.

Pișatul tău.

Iar nevastă-ta o întreabă :

— Ce ți-a zis bunică-ta ?

La care Tabbi se întoarce cu fața. Își dă ochii peste cap și spune :

— O, Doamne, mami. Nu mi-a zis decît că în dimineața asta arăți foarte bine.

Tabbi minte. Nevastă-ta nu e proastă. Chiar știe cum arată în aceste zile.

Ce nu înțelegi nu poate căpăta vreun sens.

Apoi, cînd rămîne din nou singură, doamna Misty Marie Wilmot, nevastă-ta, fără ca nimeni s-o poată vedea, se înalță pe vîrfuri și-și țuguie buzele în dreptul ușii. Cu degetele sprijinite pe ani și pe strămoși. Cu cutia de vopseluri moarte la picioare, ea sărută locul murdar de sub numele tău, acolo unde își amintește că ar trebui să se afle buzele tale.

1 iulie

Ca să știi și tu, Peter, e de căcat că le-ai spus tuturor că nevastă-ta e cameristă. Mda, poate că acum doi ani chiar asta era, cameristă.

În ziua de azi, titulatura ei este de șef de sală adjunct peste ospătarii din restaurant. Ea este „angajatul lunii“ la Hotelul Waytansea. Ea este soția ta, Misty Marie Wilmot, mama copilului tău, Tabbi. Puțin a lipsit să obțină o diplomă în arte frumoase. Are drept de vot și plătește taxe. Este regina futuților de sclavi, iar tu ești o legumă aflată în comă, cu un tub înfipt în cur și conectat la un catralion de mașinării scumpe care te țin în viață.

Dragul, scumpul meu Peter, n-ai nici un drept să faci pe cineva batoză băloasă.

Ălora intrați în comă așa ca tine, toți mușchii li se contractă. Tendoanele te contorsionează din ce în ce mai tare. Genunchii îți ajung la gură. Brațele ți se strâng în dreptul măruntaielor. La picioare, tălpile ți se contractă pînă cînd degetele se încovoie nemilos de mult, de-ți face rău să te uiți. La mîini, degetele ți se curbează într-atît încît unghiile te rănesc la încheieturi. Fiecare mușchi și tendon se scurtează din ce în ce mai mult. Mușchii dorsali, erectorii spinali se micșorează și-ți trag capul pe spate pînă aproape că-ți atinge fundul.

Simți ?

Ca să vină la spital și să te vadă în halul ăsta de chircit și noduros, Misty face trei ore pe drum cu mașina. Și n-am pus la socoteală cursa cu feribotul. Tu ești mormanul inert cu care e căsătorită Misty.

Asta-i cea mai nasoală parte a zilei ei, cînd trebuie să scrie toate astea. Maică-ta, Grace, a avut marea idee ca Misty să țină un jurnal cît timp tu ești în comă. Grace i-a spus că așa procedau marinarii și nevestele lor, țineau un jurnal pentru toate zilele pe care nu le petreceau împreună. E o tradiție bine păstrată printre navigatori. O tradiție din epoca de aur a Insulei Waytansea. După toate acele luni petrecute separat, odată reuniți, marinarii și nevestele lor făceau schimb de jurnale și recuperau timpul pierdut. Cum au crescut copiii. Cum a fost vremea. Ca să știe fiecare tot ce s-a întîmplat. În Jurnalul ăsta e tot rahatul cu care tu și cu Misty v-ați plictisi în timpul cinei. Maică-ta a zis că ți-ar putea prinde bine, că te-ar putea ajuta în perioada de convalescență. Într-o bună zi, dă Doamne, o să deschizi ochii și-o s-o iei pe Misty în brațe și o s-o săruți, pe nevasta ta iubitoare, iar aici vei găsi toți anii pierduți, descriși în cele mai tandre amănunte, toate detaliile despre cum a crescut fetița ta și cum te-a dorit nevastă-ta, iar tu vei putea sta sub un copac cu un pahar de limonadă în mînă și te vei delecta recuperînd toate astea.

Maică-ta, Grace Wilmot, trebuie să se trezească la rîndul ei din propria ei comă.

Dragul, scumpul meu Peter. Simți ?

Fiecare dintre noi e într-un fel de comă.

Nimeni nu știe ce-o să-ți amintești din cele întîmplate anterior. Se poate întîmpla ca întreaga ta memorie să se ducă dracului. Înghițită în Triunghiul Bermudelor. Creierul prăjit complet. Vei fi o persoană cu totul nouă. Diferită, și totuși aceeași. Re-născută.

Ca să știi și tu, pe Misty ai cunoscut-o la școala de arte. Ai lăsat-o gravidă și v-ați mutat împreună să locuiți cu maică-ta în Insula Waytansea. Dacă ți-aduci aminte de asta, sari la pasajul următor. Citește pe diagonală.

La școala de arte plastice nu-ți spune nimeni că viața ta se poate duce de rîpă atunci cînd rămîi însărcinată.

Există mai multe modalități de a te sinucide, altele decît să mori *de-adevăratelea*.

Și-n caz că ai uitat cumva, află că ești un rahat cu ochi clasa-ntîi. Un ticălos egoist, încăpățînat, leneș și fără coloană vertebrală. În caz că nu-ți mai aduci aminte, află că ai pornit mașina în garaj și ai încercat să te sufoci cu gazele de eșapament, dar nici măcar asta nu ți-a ieșit cum trebuie. Ai fi avut mai mult succes dacă făceai plinul înainte.

Ca să ai o idee de cît de nasol arăți, află că doctorii numesc stare vegetativă persistentă orice comă mai lungă de două săptămîni. Fața ți se umflă și se înroșește. Dinții încep să-ți cadă. Dacă nu ești întors de pe o parte pe alta o dată la cîteva ore, te trezești cu răni pentru că ai stat prea mult în aceeași poziție.

Azi, cînd nevastă-ta scrie asta, te afli într-a o suta zi din existența ta legumicolă.

Cît despre sînii lui Misty care arată ca doi crapi morți, tu vorbești ?

Un chirurg ți-a implantat un tub alimentar în stomac. Ai un tubuleț înfipt în braț ca să-ți măsoare presiunea sîngelui. Oxigenul și dioxidul de carbon din artere. Mai ai un tubuleț înfipt în gît ca să-ți măsoare presiunea sîngelui din venele care-ți pompează inima. Ai și-o sondă. Un tub care leagă plămîinii de cutia toracică și drenează orice fluide care s-ar putea acumula acolo. Pe piept ți-au aplicat niște electrozi rotunji care-ți monitorizează inima. Peste urechi ți-au pus o pereche de căști care trimit impulsuri sonore pentru a-ți stimula creierul. Un tub pe care ți l-au vîrît pe nas în jos pompează aer în tine. Un alt tub îți intră direct în vene, picurînd în ele fluide și medicamente. Pentru a nu-i lăsa să se usuce, ți-au fixat ochii închiși cu bandă adezivă.

Ca să ai idee cu ce bani plătești toate astea, află că Misty le-a promis casa Surorilor de Caritate. În clipa în care dai colțul, căsoiul vechi de pe strada Birch, cu tot cu cei șaisprezece acri ai săi, intră în posesia Bisericii Catolice. O sută de ani din istoria familie la care ții tu atît de mult intră direct în buzunarul lor.

În secunda în care încetezi să mai respiri, familia ta rămîne pe drumuri.

Dar nu te panica acum, cu atîtea tuburi, medicamente și aparate respiratorii n-o să mori prea curînd. N-ai putea nici dacă ai vrea. Te vor ține în viață pînă cînd o să te

transformi într-un schelet înălbit în care se pompează aer și vitamine.

Dragul, scumpul meu Peter. Simți ?

În plus, când oamenii vorbesc despre deconectarea de la aparate, e mai mult o figură de stil. Firele acestei situații sînt bine urzite. Mai sînt pe-acolo și niște generatoare de rezervă, niște alarme pentru cazuri de urgență, baterii, coduri din zece digiți, parole. Ca să închizi dispozitivul respirator ai nevoie de o cheie specială. Ai nevoie de un ordin judecătoresc, de declinarea răspunderii în caz de malpraxis, de cinci martori și de consimțămîntul a trei medici.

Asa că stai blînd. Nimeni n-o să deconecteze nimic decît atunci cînd Misty va găsi o cale de ieșire din răhatul în care ai lăsat-o.

În caz că nu-ți mai amintești, de fiecare dată cînd vine la tine în vizită, ea poartă una dintre acele broșe vechi pe care i le-ai dat. Misty își scoate broșa și-i pregătește acul. E sterilizat cu spirt medicinal, bineînțeles. Doamne ferește să te alegi cu vreo infecție. Ea împinge acul de la broșa asta veche – foarte, foarte lent – prin carnea de la mînă, picior sau de la braț. Pînă cînd se oprește într-un os sau iese pe partea cealaltă. Dacă-ți curge sînge, Misty îl șterge.

E atît de nostalgic.

Uneori cînd vine în vizită, îți înfige acul în repetate rînduri. Și-ți șoptește la ureche :
— Simți ?

Doar te-ai mai înțepat într-un ac la viața ta.

Ea șoptește :

— Ești încă în viață, Peter. Ce zici de *asta* ?

Atunci cînd o să sorbi din limonadă, citind toate astea la umbra unui copac, peste douăzeci ani, peste o sută de ani, să știi că cea mai bună parte a acestor vizite a fost să-ți înfig în carne acul ăla.

Misty ți-a oferit cei mai buni ani din viața ei. Misty nu-ți datorează decît un divorț baban. În meschinăria ta idioată, voiai s-o lași doar cu rezervorul de benzină gol așa cum ai făcut dintotdeauna. Mai mult, ți-ai lăsat mesajele furioase în spatele fiecărui zid. I-ai promis c-o s-o iubești, c-o s-o cinstești, c-o s-o prețuiești. Ai spus c-o să faci din Misty Marie Kleinman o artistă celebră, dar ai lăsat-o săracă, singură și detestată de toată lumea.

Simți ?

Dragul, scumpul meu mincinos și prost. Tabbi a ta te îmbrățișează și te pupă. Face treispe ani peste două săptămîni. O adolescentă.

Astăzi, starea vremii e parțial furioasă, cu accese ocazionale de turbare.

În caz că nu-ți mai amintești, Misty ți-a adus o pereche de bocanci din piele de miel ca să-ți țină cald la picioare. Ai pe tine niște ciorapi ortopedici strîmți ca să-ți forțezi sîngele să circule înapoi prin inimă. Ea îți colecționează dinții pe măsură ce cad.

Ca să știi și tu, ea încă te mai iubește. Nu s-ar fi ostenit să te tortureze dacă n-ar fi fost așa.

Nenorocitu' dracului. Simți ?

2 iulie

Bine, bine. Futu-i.

Ca să știi și tu, mare parte din toată mizeria asta e din vina lui Misty. Sărăcuța de Misty Marie Kleinman. Cantitatea neglijabilă rămasă după un divorț, fără nici un părinte care să aibă grijă de ea.

Toată lumea de la colegiu, toate prietenele ei de la cursurile de arte frumoase i-au spus :

Nu.

Nu, i-au zis prietenele ei. Nu Peter Wilmot. Nu „albinuța de Peter“.

Școala de Artă din Eastern, Academia de Arte Frumoase din Meadows, Institutul de Artă din Wilson, se spunea că Peter Wilmot n-a terminat nici una.

Ai picat la toate examenele.

Peter s-a înscris în fiecare școală din unsprezece state și nu s-a dus la nici un curs. N-a petrecut nici măcar o secundă în atelierul lui. Trebuie să fi fost foarte bogați cei din neamul Wilmot dacă după aproape cinci ani în școală, portofoliul lui era în continuare gol. Peter nu făcea decît să flirteze nonstop cu gagici. Peter Wilmot, cu părul lui lung și negru și cu puloverele lui lălîi de-un albastru murdar. Deșirate la un umăr și cu tivul descusut atîrnîndu-i peste prohab.

Grase, slabe, tinere sau bătrîne, Peter își purta scămoșenia de pulover albastru, bîntuia prin campus toată ziua și se dădea la fiecare studentă. Cumplit personaj. Prietenele lui Misty i l-au arătat într-o bună zi, cu puloverul lui deșirat la coate și la tiv.

Puloverul tău.

Cusăturile cedaseră și spatele era plin de găuri prin care i se vedea tricoul negru de dedesubt.

Tricoul tău negru.

Ce-l deosebea pe Peter de un vagabond scăpat din spitalul de nebuni și cu acces limitat la săpun erau bijuteriile lui. Sau poate că nu. Pentru că nu erau decît niște broșe și coliere vechi și grosolane din strasuri. De puloverul lui atîrnau gogoloaie din sticlă colorată, zgîriată, încrustate cu perle false și strasuri. Broșe uriașe de mamaie. În fiecare zi, altă broșă. Uneori era o roată cu știfturi garnisită cu smaralde false. Apoi venea rîndul unui fulg de nea făcut din diamante și rubine ciobite din sticlă, cu scheletul de sîrmă coclit de la transpirație.

De la transpirația ta.

Gablonțuri.

Ca să se știe, Misty l-a întîlnit pe Peter pentru prima oară la o expoziție de artă a

bobocilor unde ea și prietenele ei se uitau la o pictură înfățișând o casă din piatră nefasonată. Pe lateral, casa dădea într-o cameră mare numai din geamuri, o seră plină de palmieri. Prin geamuri puteai vedea un pian. Și un bărbat citind o carte. Un mic paradis personal. Prietenele ei se minunau de cât de bine arată, culorile și totul, după care cineva a zis :

— Nu vă uitați, albinuța de Peter se îndreaptă înspre noi.

Misty a spus :

— Cine ?

La care altcineva a zis :

— Peter Wilmot.

Altcineva a mai spus :

— Nu te uita la el.

Toate prietenele i-au spus lui Misty nu cumva să-l încurajeze. De fiecare dată când Peter intra într-o cameră, fiecare femeie își aducea aminte că trebuie să facă ceva și părăsea încăperea. Nu se poate spune că putea, dar tot îți venea să-ți acoperi fața cu mâinile. Nu se zgîia la țigetele fetelor, dar majoritatea simțeau nevoia să-și încrucișeze mâinile peste piept. Dacă te uitai la orice femeie care vorbea cu Peter Wilmot, puteai vedea lejer cum mușchiul frontalis se pune la treabă și îi umple fruntea de riduri, semn că e terifiat. Pleoapele lui Peter erau întredeschise, făcându-l să arate mai degrabă furios decât seducător.

După care prietenele lui Misty aflate în galerie în seara aia s-au risipit care încotro.

Iat-o singură cu Peter, cu părul lui unsuros și puloverul împodobit cu bijuterii de duzină, legănându-se pe călcâie cu mâinile în șold, uitându-se la tablou și spunând :

— Deci ?

Fără s-o privească, i-a spus :

— O să dai și tu bir cu fugiții și-o să te întorci la drăguțele tale de prietene ?

A spus-o foarte plin de el. Cu ochii mijiți și mestecînd din fălci. Printre dinți. S-a răsucit în fața ei și s-a proptit în perete atît de tare că s-a strîmbat și tabloul dindărătu lui. S-a lăsat pe spate, cu umerii lipiți de perete și cu mâinile îndesate în buzunarele din față ale blugilor. Peter a închis ochii și a inspirat adînc. A expirat lent, a deschis ochii și a fixat-o cu privirea, spunîndu-i :

— Deci ? Ce crezi ?

— Despre tablou ? a răspuns Misty.

Casa din piatră nefasonată. A întins mîna ca să-l îndrepte la loc.

La care Peter s-a uitat pieziș, fără să-și întoarcă capul. Și-a rotit ochii ca să poată vedea tabloul peste umăr și a spus :

— Am crescut în vecinătatea acestei case. Pe tipul care citește îl cheamă Brett Petersen. După care i-a spus cu voce tare, chiar prea tare :

— Vreau să știu dacă te măriți cu mine.

Așa a cerut-o Peter de nevastă.

Așa m-ai cerut în căsătorie. Din prima.

El venea de pe insulă, toată lumea i-a spus chestia asta. Din muzeul de ceară care era Insula Waytansea, cu familiile ei respectabile, urmașele imigranților veniți pe Mayflower Compact. Cu arborele lor genealogic în care fiecare era vărul îndepărtat al fiecăruia. Unde nimeni nu și-a mai cumpărat argintărie de două sute de ani încoace. Carnea nu lipsea de la nici o masă, iar fiecare odraslă părea să poarte aceleași bijuterii
Jigărite. Semnul distinctiv al modei în regiune. Casele din piatră și sindrilă erau înșirate pe străzile Juniper, Elm și Hornebeam, relativ îmbibate de aerul sărat.

Până și cîinii lor de vânătoare erau veri între ei.

Lumea spunea că tot ce ținea de Insula Waytansea avea ceva de muzeu. Feribotul puturos care putea transporta șase mașini. Cele trei cvartale de clădiri din cărămidă înșirate pe strada Merchant, aprozarul, turnul cu ceas de la vechea bibliotecă, magazinele. Terasale acoperite din scînduri albe ale vechiului Hotel Waytansea, închise pe timp de iarnă. Biserica din Waytansea, toată din granit și vitralii.

Acolo, în galeria școlii de artă, Peter purta o broșă rotundă din strasuri de ur albastru murdar. În centru se afla un cerc din perle false. Cîteva pietre albastre căzuseră, iar în goluri rămăseseră niște dințișori ascuțiți neregulați. Partea metalică era din argint, dar era îndoită și înnegrită. Vîrfurile acului ieșeau printr-o parte și erau pătate de rugină.

Peter bea bere dintr-un pahar de plastic inscripționat cu numele unei echipe sportive. A spus :

— Dacă nici nu-ți trece prin cap să accepți propunerea mea, presupun că n-are nici un sens să te scot la cină, nu ?

Și-a urcat privirea înspre tavan, după care și-a coborît-o la loc asupra ei și i-a spus :

— Cred că abordarea asta ne scutește pe amîndoi de o groază de tergiversări.

— Ca să știi și tu, i-a spus Misty, casa aia nu există. Eu am desenat-o din imaginație.

Așa ți-a spus Misty.

Iar tu i-ai răspuns :

— Îți aduci aminte de casa asta pentru că încă o porți în inima ta.

La care Misty ți-a replicat :

— Și, mă rog, de unde știi tu ce dracu' e în inima mea ?

Casele masive din piatră. Mușchiul de pe copaci. Valurile oceanului care șuieră și se lovesc de stîncile maronii. Toate astea se aflau în inima ei janghinoasă.

Poate pentru că Misty încă mai era acolo, poate pentru că tu credeai că e grasă și însingurată și n-a fugit din calea ta, te-ai uitat la broșa din piept și ai zîmbit. Te-ai uita apoi în ochii ei și i-ai zis :

— Îți place ?

La care Misty i-a zis :

— Cît de veche e ?

Iar tu i-ai zis :

— Veche.

— Ce fel de pietre mai sînt și astea? l-ai întrebat tu.

La care el ți-a răspuns :

— Albastre.

Ca să știi și tu, nu era prea ușor să te îndrăgostești de Peter Wilmot. De tine. Misty a spus :

— De unde o ai ?

La care Peter a scuturat din cap, fixînd cu privirea podeaua. Și-a mușcat buza de jos. S-a uitat cu ochii întredeschiși în jur la cei rămași încă în galerie, după care s-a uitat la Misty și i-a spus :

— O să-ți arăt ceva, dar promiți că n-o să fii oripilată ?

Ea s-a uitat peste umăr la prietenele ei ; erau lîngă un tablou, dar era clar că o observau de departe.

: Iar Peter i-a șoptit, cu fundul încă sprijinit de perete, s-a aplecat înspre ea și i-a șopti :

— Trebuie să suferi ca să crezi artă adevărată.

Ca să știi și tu, Peter a întrebat-o o dată pe Misty dacă are habar de ce-i place arta care-i place. De ce o scenă teribilă de bătălie cum e cea din *Guernica* lui Picasso poate fi frumoasă, în vreme ce tabloul a doi unicorni care se sărută într-o grădină cu flori e de tot rahatul.

Oare știe cineva de ce vibrează la anumite lucruri ?

De ce fac anumite lucruri ?

Acolo, în galerie, cu prietenele spionînd-o, trebuia să fie și tabloul lui Peter, așa că Misty i-a spus :

— Mda. Păi, hai să vedem niște artă adevărată.

La care Peter a mai luat o gură de bere, după care i-a întins paharul de plastic lui Misty. I-a spus :

— Ține minte. Mi-ai promis.

Cu ambele mîini, s-a apucat de puloverul lălîu și și l-a ridicat. Ca și cum s-ar fi ridicat cortina la teatru. O dezvelire. Stomacul îi era costeliv cu ceva fire de păr urcîndu-i pe mijloc. Urma apoi buricul. Din sfîrcurile roz se mijeau alte fire de păr.

Peter s-a oprit din dezvelire, cu puloverul deasupra capului, iar unul din sfîrcuri s-a tîguit, roșu și iritat, prins de interiorul puloverului vechi.

— Ia uite, i-a zis vocea lui Peter de dincolo de cortina puloverului, broșa e prinsă de

sfîrc.

Cineva a lăsat să-i scape un țipăt scurt, iar Misty și-a căutat prietenele cu privirea. Paharul din plastic i-a alunecat din mînă, izbindu-se cu o explozie de podea.

Peter și-a lăsat în jos puloverul și i-a spus :

— Ai promis.

Ea a fost. Acul ruginit era înfipt într-o parte a sfîrcului și-și croise drum pînă în cealaltă. Pielea din jur era năclăită de sînge care se uscaseră peste firele de păr, lipindu-le pe piept. Misty a fost. Ea a țipat.

— În fiecare zi, dau gaură în altă parte, i-a zis Peter și s-a aplecat să ridice paharul. I-a zis : Asta ca să simt în fiecare zi o durere nouă.

Uitîndu-te mai atent acum, în jurul broșei, puloverul era întărit și înnegrit de la sîngele uscat. Și totuși, era la o școală de artă. Văzuse și lucruri mai rele. Sau poate că nu.

— Ești nebun, i-a zis Misty.

Fără nici un motiv aparent, poate pentru că era șocată, a rîs și i-a spus :

— Pe bune. Ești respingător.

Picioarele ei încălțate în sandale erau năclăite de la berea vărsată.

Cine știe de ce ne plac lucrurile care ne plac ?

Iar Peter i-a spus :

— Ai auzit vreodată de o pictoriță pe nume Maura Kincaid ?

Și-a răsucit broșa, fixînd-o mai bine în piept ca să strălucească mai puternic în lumina slabă din galerie. Ca să-și provoace o nouă sîngerare.

— Sau de școala de pictură din Waytansea ?

De ce facem ceea ce facem ?

Misty s-a uitat înapoi la prietenele ei, iar ele s-au uitat la ea, cu sprîncenele ridicate, gata să-i sară în ajutor.

După care ea s-a uitat la Peter și i-a spus :

— Mă cheamă Misty, și i-a întins mîna.

Cu gesturi lente și fără s-o scape din priviri, Peter a început să desprindă acul broșei. Chipul i s-a strîmbat de durere, cu toți mușchii întinși la maximum preț de o secundă.

Cu ochii strînși și înconjuțați de riduri, și-a extras acul din pulover. Din pieptul lui.

Din pieptul lui. Năclăit de sînge.

A închis acul la loc și i-a pus broșa în palmă.

A spus :

— Deci, vrei să te măriți cu mine ?

A spus-o ca pe o provocare, ca și cum ar fi întărit-o la luptă, ca și cum i-ar fi aruncat mînușa la picioare. Ca pe-o sfidare. Un duel. A cuprins-o cu privirea, trecînd peste părul, sîinii, mîinile, picioarele, brațele ei, de parcă Misty Kleinman era tot ce i-a mai

rămas pe lumea asta.

Dragul, scumpul meu Peter, simți ?

Și micuța idioată crescută în parcul cu rulote a luat broșa.

3 iulie

Angel îi spune să-și încordeze pumnul. Spune :

— Întinde-ți arătătorul ca și cum te-ai scobi în nas.

Ia mîna lui Misty, cu degetul ațintit înaintea, și-o ține astfel încît buricul degetului să atingă vopseaua neagră de pe perete. Îi plimbă degetul, mîzgălind cuvinte care lasă-n urmă o dîră neagră ca de spray și tot soiul de pete, iar Angel spune :

— Simți ceva ?

Ca să știi și tu, bărbatul și femeia asta stau aproape unul de altul într-o cămăruță întunecată. Au intrat aici printr-o gaură din perete, în vreme ce proprietăreasa așteaptă afară. Ca să ții minte, Angel e îmbrăcat într-o pereche de pantaloni strîmți din piele maro care mirosoare a cremă de ghetă. A tapițerie de mașină. Așa mirosoare și portofelul tău, îmbibat în sudoare după ce l-ai ținut în buzunarul din spate în timp ce conduceai mașina într-o zi toridă de vară. E acel miros pe care Misty obișnuia să pretindă că-l detestă, și-așa miros și pantalonii din piele ai lui Angel, care stă lipit de ea.

Din cînd în cînd, proprietăreasa rămasă pe dinafară bate în perete și strigă :

— Îmi spuneți și mie ce faceți înăuntru ?

Astăzi, starea vremii e caldă și însorită, cu ceva ruperi de nori și o proprietăreasă care a sunat din Pleasant Beach ca să le spună că a descoperit absența unui ungher din bucătărie și că cineva ar face bine să vină imediat la fața locului. Misty l-a sunat pe Angel Delaporte și cei doi s-au întîlnit în port, la feribot, ca să meargă împreună. El are la el aparatul de fotografiat și o geantă plină de lentile și de filme.

Angel, ar trebui să-ți amintești, locuiește în Ocean Park. Uite un indiciu : lui i-ai zidit bucătăria. El îmi spune că felul în care scrii *M*-urile, cu primul picior mai mare decît al doilea, e un semn că ții mai mult la părerile tale decît la ale celor din jur. Felul în care trasezi un *h* mic, cu codița încovoiată sub buclă, e un semn că nu ești predispus la compromis. Așa zice analiza grafologică, e o știință demnă de toată încrederea, spune Angel. După ce a văzut toate acele cuvinte în bucătăria lui dispărută, m-a întrebat dacă nu poate să vadă și alte case.

Ca să știi și tu, el spune că felul în care îi faci *pe* și *pe*, cu bucla spre stînga, e un semn că ții foarte mult la maică-ta.

La care Misty îi spune că da, de data asta a nimerit-o cu interpretarea.

Angel și cu ea merg cu mașina în Pleasant Beach, iar o femeie le deschide ușa. Se uită la ei de sus, cu capul dat pe spate, cu bărbia și buzele strînse, cu mușchiul fiecărei fălci încordat, fiecare mușchi maseter încleștat ca un pumn mititel, și spune :

— Peter Wilmot e prea leneș ca să se deplaseze pînă aici ?

Mușchiulețul acela care ridică bărbia și împinge în sus buza inferioară era atît de încordat, încît bărbia femeii se umpluse de un milion de punctișoare. După care le zice :

— Bărbatu-meu bea de azi-dimineață.

Mușchiul mentalis, corugatorul și toți ceilalți minusculi mușchi ai feței sînt primele lucruri pe care ți le predau la ora de anatomie la școala de artă. Știind toate astea, ești în stare să depistezi un zîmbet fals pentru că cei doi mușchi, rizorius și platismal, îți pătrătesc buza inferioară, scoțînd-o în evidență și expunîndu-ți dinții de jos.

Ca să știi și tu, nu-i mare bucurie să-ți dai seama cînd lumea doar se preface că-i place de tine.

În bucatăria femeii, tapetul galben e dezlipit cît să descopere o gaură aproape de nivelul podelei. Gresia galbenă e acoperită cu ziere și praf de tencuială. În vecinătatea găurii se află o pungă de cumpărături plină cu bucăți de prefabricate. Din pungă ies fișii spiralate de tapet galben. Galben cu model portocaliu cu floarea-soarelui.

Femeia stătea lîngă gaură, cu brațele încrucișate. A arătat înspre gaură și a spus :

— Acolo e.

Misty i-a spus că oțelarii obișnuiesc să pună o traversă în cel mai înalt vîrf al unui zgîrie-nori sau pod ca să sărbătorească faptul că nimeni n-a murit în timpul muncii. Sau ca să poarte noroc noii construcții. Îi zice „vîrf de brad“. O tradiție caraghioasă.

Iritante mai sînt și superstițiile antreprenorilor.

Misty i-a spus proprietăresei să nu-și facă griji.

Mușchiul corugator aproape că-i unește sprîncenele deasupra nasului. Mușchiul levator labii superioris trage de buza de sus într-un surîs batjocoritor și-i umflă nările. Mușchiul depresor trage de buza inferioară în jos, dezvelind dinții femeii care zice :

— Dumneavoastră ar trebui să vă faceți griji.

Prin gaură, în întunericul cămăruței se întrevăd aliniate pe trei laturi niște băncuțe galbene fixate în perete, ca-ntr-un separeu fără masă. E colțișorul în care proprietarii își iau micul dejun. Băncuțele galbene sînt din vinilin, iar pereții de deasupra sînt acoperiți cu tapet de aceeași culoare și mînjiți cu spray negru. Angel își plimbă mîna peste zidul pe care scrie :

— „...să ne salvăm lumea decimînd armata asta de invadatori...”

E vopseaua neagră a lui Peter. Sînt propozițiile și viermuiele lui. Mîzgălele lui. Înscrișul trece peste tablouri, peste pernele cu dantelă și peste vinilinul galben al băncuțelor. Pe jos sînt tuburile goale cu urmele mîinilor lui Peter pe ele, cu amprente lui spiralate pe fiecare tub.

Cuvintele vopsite trec peste tablouașele cu flori și păsărele. Cuvintele negre lasă dîre peste pernele de dantelă. Cuvintele zboară prin cameră în toate direcțiile, de-a lungul dușumelei, pe tavan.

Angel spune :

— Dă-mi mîna.

Și îi strînge degetele într-un pumn, cu arătătorul întins. Îi pune buricul degetului peste scrisul negru de pe perete și trasează cu el fiecare cuvînt.

Cu palma strînsă peste pumnul ei, ghidîndu-i degetul. În damfurile aspre de sudoare de la gulerul și de la subrațul tricoului lui alb. Cu respirația lui duhnind a vin lovindu-se de ceafa lui Misty. Felul în care Angel o fixează cu privirea în timp ce ea își plimbă ochii peste cuvintele pictate cu negru. Asta-i senzația care plutește în încăperea.

Angel îi ține degetul lipit de perete, lunecînd ușor peste cuvintele pictate, și spune :

— Simți ce simtea soțul tău cînd a scris toate astea ?

Potrivit grafologiei, dacă-ți plimbi arătătorul peste scrisul cuiva sau dacă iei o lingură sau un băț din lemn și scrii cu ele deasupra cuvintelor gata scrise, vei simți exact ce-a simțit autorul la vremea la care a scris. Trebuie să calculezi presiunea și viteza scrisului și să apeși la fel de tare pe cît a apăsătorul. Să scrii la fel de repede pe cît ți se pare că a scris autorul. Angel spune că tehnica asta e similară cu Metoda care se predă la orele de actorie. E ceea ce el numește metoda acțiunilor fizice, brevetată de Konstantin Stanislavski.

Angel spune că analiza grafologică și Metoda au devenit populare cam în aceeași perioadă. Stanislavski a studiat opera lui Pavlov, a cîinelui său „salivant” și a neurologului I.M. Sechenov. Înainte de asta, Edgar Allán Poe a studiat grafologia. Toată lumea a încercat să găsească legătura dintre activitatea fizică și cea emoțională. Dintre trup și minte. Ce leagă lumea adevărată de imaginație. Lumea asta și cea de după.

Plimbînd degetul lui Misty pe perete, ajunge la cuvintele :

— „...veniți aici cu nemiluita, nesătui și zgomotoși...”

Angel spune pe șoptite :

— Dacă emoțiile pot genera o activitate fizică, atunci reproducînd activitatea fizică poți recrea emoțiile.

Stanislavski, Sechenov, Poe, cu toții au căutat o metodă științifică de a produce miracole la comandă, spune el. O modalitate recurentă de a reitiera accidentalul. O linie de asamblare pentru planificarea și confecționarea spontanului.

Misticul întîlnește Revoluția Industrială.

Încăperea miroase ca o cîrpă dintr-ai cu care lustruiești pantofii. Ca interiorul unei curele masive. Ca palma unui agent de poliție. Ca zgarda unui cîine. E izul oțet al curelei îmbibate de sudoare de la ceasul tău.

Suierul respirației lui Angel, fața ei umedă de la respirația lui. Mîna lui încleștată ca o capcană peste ea, strivindu-i mîna. Unghiile lui înfipite în pielea lui Misty. Și Angel care-i spune :

— Simte. Simte și spune-mi ce simtea soțul tău.

Cuvintele :

— „...sîngele tău e aurul nostru...”

De partea cealaltă a găurii, proprietăreasa spune ceva. Bate în perete și zice cu voce tare :

— Ar fi bine să vă faceți treaba pentru care ați venit.

Angel șoptește :

— Rostește-le.

Cuvintele spun :

— „...tu, o molimă, tîrînd după tine toate eșecurile și gunoaiele...”

Fortînd degetele nevesti-tii să treacă peste fiecare literă, Angel șoptește :
— Rostește-le.

La care Misty îi spune :

— Nu. Spune ea : nu-s decît niște baliverne.

Strîngîndu-i degetele în pumn, Angel îi stă în coastă și-i spune :

— Nu-s decît niște cuvinte. Hai că poți s-o faci.

La care Misty spune :

— Sînt răutăcioase. Nu înseamnă nimic.

Cuvintele :

— „... să vă măcelărească pe toți ca pe-o ofrandă, din patru în patru generații...”
Cu pielea înfierbîntată și strivindu-i degetele în strînsoare, Angel șoptește :

— Și-atunci, de ce ai venit să le vezi ?

Cuvintele :

— „... bulanele nevesti-mii sînt pline de varice...”

Bulanele nevesti-tii.

Angel îi șoptește :

— De ce-ai mai venit ?

Pentru că dragul, scumpul, idiotul ei de soț n-a lăsat nici o scrisoare de adio.

Pentru că asta e o latură a lui pe care nu i-o cunoștea.

Pentru că vrea să înțeleagă cine era el cu adevărat. Vrea să afle ce s-a întîmplat.

Misty îi spune lui Angel :

— Habar n-am.

Misty îi spune că antreprenorii de modă veche nu încep niciodată lucrul la o casă nouă luna. Ci sîmbăta. După ce toarnă fundația, aruncă o mîna de semințe de secară. Dacă peste trei zile, semințele nu încolțesc, se apucă de construit casa. După care îngroapă în podea o biblie sau o zidesc în perete. Întotdeauna lasă un zid nevopsit pînă vin proprietarii. Așa, diavolul n-o să aibă habar că noua casă e gata decît în clipa în care cineva se va muta în ea.

Din buzunarul genții cu aparatul de fotografiat, Angel scoate ceva neted și argintiu, de mărimea unei cărțițele. Butelcuța e pătrătoasă, lucioasă și bombată astfel încît

reflexia ta pe partea concavă e înaltă și zveltă. Ce se reflectă în partea convexă e turtit și gras. I-o pasează lui Misty, iar metalul e neted la atingere și greu, cu un capac la unul din capete. Greutatea se mută în funcție de cum se zgâlțîie lichidul din interior. Geanta lui e din ceva material gri și aspru, garnisit cu fermoare.

Pe partea concavă sînt gravate cuvintele : *Lui Angel – Te Amo.*

Misty spune :

— Și tu ? *Tu* de ce ești aici ?

Cînd îi ia sticla din mîină, degetele li se ating. Contact fizic. Flirt.

Ca să stii și tu, astăzi, starea vremii e parțial suspicioasă, cu șanse de călcat strîmb. Iar Angel spune :

— E gin.

Dopul se deșurubează și rămîne suspendat de-o parte a sticlei. Interiorul miroase a distracție, iar Angel spune :

— Bea.

Reflexia ei înaltă și zveltă de pe suprafața lucioasă e acoperită de amprentele lui. Prin gaura din perete se văd picioarele proprietăresei, încălțate în mocasini din piele întoarsă. Angel acoperă gaura cu geanta.

Undeva în depărtare se aud valurile murmurînd și spărgîndu-se de țarm. Murmurînd și spărgîndu-se.

Grafologia spune că scrisul de mîină dezvăluie cele trei laturi ale personalității umane. Tot ce coboară sub nivelul cuvintelor, cum ar fi codițele de la *g* sau *y*, ține de subconștientul tău. Sau ceea ce Freud a numit id-ul tău. Cea mai animalică latură a ta. Dacă e înclinată spre dreapta, înseamnă că te deschizi înspre viitor și la lumea din fața ta. Dacă, din contră, codița e înclinată spre stînga, înseamnă că ești blocat în trecut și pe propria ta persoană.

Felul în care scrii și mergi pe stradă, viața întreagă ți se reflectă în fiecare activitate fizică. Felul în care îți ții umerii, spune Angel. Totul e artă curată. Felul în care dai din mîini trădează povestea vieții tale.

Ginul din butelcă e dintr-ăla bun, care-ți alunecă rece și subțire pe toată lungimea gîtului.

Angel spune că felul în care scrii literele mari, cele care se înalță peste *e*-urile sau *x*-urile mici, ține de latura ta spirituală. De ego-ul tău supradimensionat. Felul în care scrii *l*-urile, *h*-urile sau cum pui punctul pe *i* îți trădează aspirațiile.

Majoritatea literelor mici îți trădează ego-ul. Că sînt înghesuite, ascuțite, lăbărțate sau ondulate, ele dau indicii referitoare la viața ta de zi cu zi.

Misty îi întinde lui Angel butelca, iar el ia o înghițitură.

După care o întreabă :

— Simți ceva ?

Cuvintele lui Peter mai zic :

— „... sîngele tău ne ajută să ne menținem lumea intactă pentru generațiile următoare...”

Cuvintele tale. Opera ta de artă.

Angel îi slăbește mîna din prinsoare și dispare în întuneric. Se aud niște fermoare trase de la geantă. Mirosul lui de piele maro se îndepărtează și camera se umple de clicuri și blițuri, de la fotografiile pe care le face Angel. Pe butelca de la buzele lui, reflexia ei lunecă în sus și-n jos pe suprafața metalică.

Degetele lui Misty se plimbă pe perete, iar scrisul mai zice :
— „...Eu mi-am făcut datoria. Am găsit-o pe ea...”

Mai departe :

— „...nu-i treaba mea să le iau gîtul. Ea e călăul...”

Misty spune că, pentru a reda cît mai bine durerea, sculptorul Bernini desena o schiță a feței lui în timp ce-și ardea picioarele cu o lumînare. Géricault a schițat fețele muribunzilor din spitale pentru tabloul lui cu *Pluta Meduzei*. A luat cu el în studiou cîteva țeste și brațe descompuse pentru a studia cum își schimbă pielea culoarea pe măsură ce putrezește.

Zidul se zguduie. Și-n-o dată, de se cutremură și vopseaua și tencuiala de la soc. De partea cealaltă, proprietăreașă lovește din nou în perete cu talpile mocasinilor, iar tablourile cu flori și păsărele se zgîlție pe tapetul galben mîzgălit cu vopsea neagră. După care le strigă :

— Să-i spuneți lui Peter Wilmot că-l mănîncă pușcăria pentru tot rahatul ăsta.

Undeva în depărtare, valurile murmură și se sparg de țarm.

Cu degetele încă plimbîndu-se peste cuvintele tale, în încercarea de a simți ce ai simțit și tu, Misty spune :

— Ai auzit vreodată de o pictoriță de pe insulă pe nume Maura Kincaid ?

Din fundul camerei, Angel îi răspunde :

— Nu foarte multe, și mai face o fotografie. După care spune : Nu cumva Kincaid asta avea sindromul Stendhal ?

La care Misty mai ia o înghițitură care o arde pe gît de-i dau lacrimile și spune :

— Din cauza asta a murit ?

Cu aparatul de fotografiat la ochi, Angel se uită la ea și-i spune :

— Uită-te încoace. După care îi spune : Apropo de cum e să fii artist. Și de toată teoria aia anatomică. Ia, bagă aici un zîmbet dintr-ăla adevărat.

4 iulie

Ca să știi și tu, afară e minunat. E Ziua Independenței și hotelul e plin de lume. Plaja, ticsită. Holul e plin de vilegiaturiști nerăbdători să înceapă odată focurile de artificii de pe continent.

Fiică-ta, Tabbi, are ochii acoperiți de o bandă adezivă. Fără să poată vedea, bîjbîie la întîmplare și-și croiește drum prin hol. De la șemineu și pînă la recepție, o auzi șoptind, „opt, nouă, zece...“, numărîndu-și pașii dintr-un loc într-altul.

Vilegiaturiștii sar într-o parte, surprinși de atingerea mîinilor ei care caută un reper. Zîmbesc forțat și se dau din calea ei. Îmbrăcată într-o rochie de vară de-un roz stins și cu pelerina galbenă, cu părul prins la spate cu o panglică galbenă, fetița asta e prototipul perfect al unui copil de pe Insula Waytansea. Rujată cu roz și unghiile date cu oja. Jucîndu-se în legea ei. Un joc drăguț și de modă veche.

Fetița aleargă cu mîinile întinse pe lîngă perete, pipăind în treacăt un tablou și cetajără cu cărți.

Prin geamurile holului se văd lumini și se aud bubuituri. Focurile de artificii trase de pe continent se arcuiesc în văzduh și țîtesc insula. Arată ca și cum întreg hotelul ar fi luat cu asalt.

Jerbe de flame galbene și portocalii. Explozii roșii de foc. Scînteieri și dîre albastre și verzi. Bubuitul se aude întotdeauna cu întîrziere, la fel cum trăsnetul se succede fulgerului. La care Misty se îndreaptă înspre copilă și-i spune :

— Draga mea, a început. Îi spune : Deschide ochii și vino să vezi.

Cu ochii închiși, Tabbi îi spune :

— Vreau să învăț camera asta pe dinafară acum cît e plină de lume.

Croindu-și drum printre străinii încremeniți și cu privirile ațintite la cer, Tabbi își numără pașii rămași pînă la ușile de la intrare și terasa de-afară.

5 iulie

Prima oară cînd ați ieșit împreună, tu și cu Misty, ai întins o pînză pentru ea.

Peter Wilmot și Misty Kleinman, ieșiți la întîlnire pe un teren viran năpădit de buruieni înalte. Bîzîiți de muște și de albine. Așezați pe o pătură adusă de Misty de-acasă. Din lemn natur sub o spoială galbenă cu colțari din alamă și balamale înnegrite și fără luciu, trusa ei de pictură are niște tije pe care Misty le trage în lateral pentru a forma un șevalet.

Dacă ți-aduci aminte de asta, sari la pasajul următor.

Dacă-ți mai aduci aminte, buruienile erau atît de înalte, încît a trebuit să le culci la pămînt ca să faci un culcuș la soare.

Primăvara se apropia de sfîrșit și toată lumea din campus părea să aibă aceeași idee în cap. Cu toții împleteau din ierburi și bețe ba un compact disc player, ba o carcasă de computer. Din cioturi de rădăcini. Din pistiluri. Un miros de smoală plutea în aer.

Nimeni nu întindea pînze ca să picteze peisaje. N-avea nici un haz. Dar Peter stătea întins la soare pe pătură. Și-a scos jacheta și și-a ridicat puloverul lui lăliu. Pe dedesubt, lipită de piele, era o pînză neagră întinsă pe un cadru.

În loc să te dai cu cremă de protecție solară, te mînjiseși în jurul ochilor și pe nas cu un creion din cărbune. O cruce mare neagră drept în mijlocul feței.

Dacă cumva citești toate astea abia acum, află că ai fost în comă numai Dumnezeu știe de cînd. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci acest jurnal e să te plictisească.

Atunci cînd Misty te-a întrebat de ce ai ascuns pînza sub haine, vîrîta pe sub pulover așa...

Peter i-a spus :

— Ca să fiu sigur că se potrivește.

Tu ai zis-o.

Dacă lucrurile astea îți sînt proaspete în minte, o să-ți amintești și cum mestecai un gogoloi de iarbă. Și ce gust avea. Plimbîndu-l dintr-o falcă în cealaltă pe măsură ce-l mestecai. Cu o mîină căutai printre buruieni și culegeai pietricele și bulgări de pămînt.

Toate prietenele lui Misty împleteau la ierburile lor idioate. Ca să confecționeze un dispozitiv cît mai aproape de realitate și cît mai fătos. Și să nu se deșire. N-ar fi nimic ironic în toate astea dacă rezultatul ar fi arătat ca un sistem veritabil din preistoria tehnologiei înalte.

Peter i-a întins pînza neagră și i-a spus :

— Pictează ceva.

La care Misty i-a răspuns :

— Nimeni nu mai *pictează* tablouri.

Cei pe care îi cunoștea și încă pictau, o făceau cu sînge sau cu spermă. Și pictau fie pe cîinii din adăposturile pentru animale, fie pe deserturile din jeleu, dar niciodată pe pînze.

La care Peter i-a zis :

— Pun pariu că tu încă mai pictezi pe pînză.

— De ce crezi asta ? a zis Misty. Pentru că sînt retardată ? Pentru că nu mă pricep la mai mult ?

La care Peter i-a spus :

— Da pictează dracului odată.

Arta lor trebuia să fie mai presus de figurativ. De peisaje cuminți. Trebuia să dea dovadă de un anume sarcasm vizual. Misty a spus că plătesc prea mult pe cursuri ca să nu pună în practică tehnicile ironiei percutante. A mai zis că un tablou cuminte nu transmite lumii nimic.

La care Peter i-a replicat :

— N-avem nici măcar vîrsta legală să bem o bere, ce-ar putea învăța lumea asta de la noi ?

Întîns acolo în culcușul de buruieni, cu o mîină sub cap, Peter a mai zis :

— Tot efortul de pe lumea asta nu valorează doi bani dacă n-ai inspirație.

În caz că nu ți-ai dat seama, prostul naibii, Misty chiar își dorea s-o plăci. Ca să știi și tu, rochia de pe ea, sandalele și pălăria ușoară din paie, pe toate și le-a pus specia pentru tine. Dacă ai fi catadicsit s-o mîngîi pe cap, ți-ai fi dat seama că e încleiat cu fixativ.

Se parfumase atît de tare cu Wind Song că nu mai scăpa de albine.

Iar Peter a întins pînza neagră pe șevaletul ei și i-a zis :

— Maura Kincaid nu s-a dus niciodată la căcatul ăsta de școală de artă.

A scuipat o flegmă verde groasă, după care a cules un ghemotoc nou de iarbă și l-a băgat în gură. Cu limba pătată de verde, i-a spus :

— Pe pariu că dacă pictezi ceva din inimă, ar putea atîrna liniștit într-un muzeu.

În inima ei, i-a spus Misty, nu erau decît prostii.

La care Peter a fixat-o cu privirea și i-a spus :

— Și-atunci de ce să pictezi ceva de care nu-ți pasă ?

Lucrurile la care ține ea, i-a spus Misty, n-au căutare. Lumea n-o să le cumpere.

La care Peter i-a spus :

— S-ar putea să fii surprinsă.

Așa suna teoria lui Peter referitoare la ce are fiecare de spus. Paradoxul de a fi artist profesionist. Cum ne ducem viața încercînd să ne exprimăm cît mai bine pe noi înșine cînd de fapt nu avem nimic de spus. Vrem ca procesul creativ să fie un sistem care să

respecte legea cauzei și a efectului. Să dea rezultate. Produse de piață. Vrem ca disciplina și abnegația să ne aducă recunoaștere și recompense. Intrăm în concasorul scolii de artă, ne înscriem la diplomă și exersăm, exersăm și iar exersăm. Deși stăpânim tehnica la perfecție, n-avem nimic special de spus. După Peter, nimic nu ne calcă mai tare pe nervi decât un drogat prăjit la creier, un mototol sau un pervers bălos care face o capodoperă. Așa, ca din întâmplare.

Un idiot căruia nu i-e frică să recunoască ce-i place.

— Platon, zice Peter și-și întoarce capul ca să scuipe gogoloiul bălos printre buruieni,

Platon a spus : „Cel care intră în Templul muzelor fără nici un dram de inspirație, cu credința că tehnica singură e de ajuns, va da greș, iar opera lui îngimfată va fi eclipsată de cîntecele maniacilor“.

Și-a vîrît din nou niște ierburi în gură și a început să le mestece spunînd :

— Deci, este Misty Kleinman o maniacă ?

Casele ei din vis și străzile pietruite. Pescărușii ei rotindu-se peste bărcile întoarse de la pescuit de stridii din locuri pe care nu le-a văzut niciodată. Ghivecele din ferestre pline de gura leului și cîrciumărese. Nici în ruptul capului n-avea să picteze rahaturile astea.

— Pînă la 41 de ani, spune Peter, Maura Kincaid n-a ținut o pensulă în mînă.

El a început să scoată pensulele din cutia din lemn străveziu, netezindu-le vîrfurile.

A spus :

— Maura s-a combinat cu un tîmplar crescut în bătrîna Insulă Waytansea și i-a făcut doi copii.

El a scos tuburile de vopsea, așezîndu-le alături de pensulele dispuse pe pătură.

— Nu s-a întîmplat decât atunci cînd a murit bărbatu-său, i-a zis Peter. După care s-a îmbolnăvit, da' rău de tot, de ftizie sau așa ceva. Pe vremuri, la patruzeci și unu de ani erai femeie bătrînă.

Maura Kincaid, a spus el, nu s-a apucat de pictat decât atunci cînd i-a murit un copil. După care a adăugat :

— Poate că lumea trebuie să sufere înainte să riște să facă ceea ce-i place.

Tu i-ai spus lui Misty toate astea.

I-ai povestit cum Michelangelo era un maniac depresiv care s-a autoportretizat în chip de martir jupuit într-un tablou. Henri Matisse a renunțat la cariera în avocatură din cauza unei apendicite. Robert Schumann s-a apucat să compună după ce i-a paralizat mîna stîngă și și-a încheiat cariera de pianist.

Te căutai în buzunare în timp ce-mi spuneai toate astea. Încearcai să găsești ceva.

Mi-ai povestit de Nietzsche și sifilisul lui terțiar. De Mozart și uremia lui. De Paul Klee și de scleroza care i-a futut articulațiile și mușchii, cauzîndu-i moartea. De Frida Kahlo și de problemele ei de coloană din cauza cărora i s-au umplut picioarele de supurații. De

lordul Byron și picioarele lui strîmbe. De surorile Brontë și tuberculoza lor. De Mark Rothko și cum s-a sinucis. De Flannery O'Connor și lupusul ei. Inspirația vine din boală, răni și nebunie.

— Potrivit lui Thomas Mann, i-a spus Peter, „marii artiști sînt niște invalizi de prima mîină“.

Și acolo, pe pătură, ai pus ceva. Acolo, înconjurată de tuburile de vopsea și de pensule, se afla o broșă din strasuri. Mare cît o monedă de un dolar, broșa era din bucăți tulburi și ciobite de sticlă reflectorizantă, galbene și portocalii și dispuse în cerc. Așa cum stătea pe pătură, părea că reflectă lumina soarelui într-o explozie strălucitoare. Metalul era de un cenușiu șters, cu dințișori ascuțiți mușcînd din strasuri.

Peter a spus :

— Mă asculți ?

Misty însă a ridicat broșa de jos. Strălucirea ei i s-a reflectat direct în ochi, orbind-o și uluind-o. Rupînd-o complet de realitatea clipei, de soare și de buruieni.

— E pentru tine, i-a spus Peter. Ca să-ți vină inspirația.

Misty, cu reflexia chipului ei spart în doișpe în fiecare stras. O mie de replici ale chipului ei.

Cu ochii atinți la culorile strălucitoare din mîna ei, Misty a spus :

— Și zi așa. Zice ea : Cum a murit soțul Maurei Kincaid ?

La care Peter, cu dinții verzi, a scuipat verde în direcția buruienilor din jurul lor. Crucea neagră de pe chipul lui. Și-a lins buzele verzi cu limba lui verde, după care a spus :

— Crimă. Și a adăugat : Ei l-au omorît.

Și-n clipa aia, Misty a început să picteze.

6 iulie

Ca să știi și tu, răpciuga de bibliotecă, cu tapetul scorjit la fiecare îmbinare și cu muștele moarte pe dinăuntru globurilor lăptoase atârând din tavan, dacă-ți amintești de ele, să știi că-s încă acolo. Asta în caz că-ți aduci aminte. Același glob pămîntesc uzat, îngălbenit, de culoarea ciorbei. Cu numele continentelor scrijelite în dreptul Prusiei sau al Zairului. Încă mai există semnul ăla pe care scrie „Se pedepsește orice tentativă de a rupe copertile unei cărți din bibliotecă“.

Bătrîna doamnă Terrymore, bibliotecara, poartă același compleu din tweed, atîta doar că acum are un nasture mare cît fața la rever, pe care scrie „Schimbă-ți viitorul cu serviciile financiare de la Owens Landing !“

Ce nu-nțelegi poate căpăta orice sens îți dorești.

Toată suflarea de pe insulă poartă același gen de nasture sau de tricou inscripționat cu un mesaj publicitar. Cine e văzut purtîndu-le primește un cadou sau un premiu în bani. Trupurile sînt transformate în panouri publicitare. Șepcile de baseball au pe ele numere de telefon care încep cu 1-800.

Misty a venit aici împreună cu Tabbi, după o carte despre cai și insecte pe care profesoara i-a dat-o de citit peste vacanță înainte să intre în clasa a șaptea.

Nici urmă de computere. Nici urmă de Internet sau acces la vreo bază de date – drept care n-o să vezi nici picior de vilegiaturist prin zonă. Nici urmă de cafea cu lapte. Nici urmă de DVD-uri sau casete video de închiriat. Aici n-ai voie decît să vorbești în șoaptă – nimic altceva nu este permis. Tabbi e în sectorul cu cărți pentru copii, iar nevastă-ta a intrat în coma ei personală : sectorul de cărți de artă.

La școala de artă te învață că maeștri celebri ca Rembrandt, Caravaggio și Van Eyck n-au făcut decît să reproducă realitatea în tablourile lor. Au pictat așa cum Tabbi nu e lăsată să facă în școală. Hans Holbein și Diego Velázquez stăteau pe întuneric într-un cort de catifea și schițau lumea de-afară strecurată înăuntru printr-o mică lentilă. Sau reflectată într-o oglindă bombată. Sau proiectată în întunericul dinăuntru printr-o gaură mică. Proiectată direct pe ecranul pînzei lor. Canaletto, Gainsborough și Vermeer stăteau așa în beznă preț de ore și zile în șir, reproducînd clădirile sau modelele goale aflate în lumina de afară. Uneori pictau culorile direct peste culorile proiectate pe pînză, reproducînd strălucirea texturii așa cum cădea pe pliuri. Pictînd un portret fidel într-o singură după-amiază.

Ca să știi și tu, *camera obscura* e termenul latinesc pentru „cameră obscură“.

E locul în care tehnica întîlnește capodopera. O cameră în care vopseaua ține loc de oxid de argint, iar pînză e pe post de peliculă.

Cele două își petrec toată dimineața aici, iar la un moment dat Tabbi vine lângă maică-sa. Ține în mâini o carte deschisă și spune :

— Mami ? Cu nasul în carte, îi spune lui Misty : Știi că e nevoie de un incendiu de cel puțin 600 de grade care să dureze șapte ore pentru a mistui un trup omenesc ?

Cartea e plină de fotografii în alb-negru cu victime arse și contorsionate în „poziția pugilistului“, cu brațele încrucișate acoperindu-și fața. Mâinile le sînt strînse în pumni, carbonizați de la văpaia flăcărilor. Cartea se cheamă *Ancheta judiciară în caz de incendii*.

Ca să știi și tu, astăzi, starea vremii e dominată de dezgust profund, dar și de încercarea de a-l înțelege.

De la biroul ei, doamna Terrymore le aruncă o privire. Misty îi spune lui Tabbi :

— Du-te și pune-o la loc.

Astăzi, în bibliotecă, la secțiunea de artă, nevastă-ta își plimbă degetele peste cărțile din raft. Fără nici un motiv, ea scoate o carte și o deschide chiar la pagina unde scrie că atunci cînd un artist folosește o oglindă pentru a proiecta o imagine pe pînză, reflexia e inversată. Din acest motiv, majoritatea subiecților din tablourile școlii vechi sînt stîngaci. Dacă se folosea o lentilă, imaginea era cu fundu-n sus. Oricum s-ar fi uitat la ea, era o imagine deformată. În cartea asta, o gravură înfățișează un artist care reproduce o imagine proiectată. De-a curmezișul paginii, cineva a scris : „Chestia asta poți s-o faci și mental“.

De-aia cîntă păsările, ca să-și marcheze teritoriul. De-aia se pișă cîinii.

La fel și cu fundul mesei din Salonul din lemn și Aur din Hotelul Waytansea, unde Maura Kincaid a scris cu limbă de moarte :

„Du-te la bibliotecă și ia o carte la întîmplare“.

Amprenta ei pentru eternitate. Nemurirea ei improvizată.

Noul mesaj e semnat *Constance Burton*.

„Chestia asta poți s-o faci și mental.“

Misty scoate altă carte din raft și o deschide la întîmplare. În ea e vorba de artistul Charles Meyron, un strălucit gravor francez care s-a îmbolnăvit de schizofrenie și a murit într-un azil. Într-o gravură cu Ministerul Francez al Marinei, o clădire clasică din piatră străjuită de coloane înalte canelate, totul pare la locul lui, mai puțin roiul de monștri care coboară din cer.

Deasupra norilor din care se scoboară monștrii stă scris cu creionul : „Noi sîntem momeala și lațul lor“. Semnat *Maura Kincaid*.

Cu ochii închiși, Misty atinge în treacăt cotoarele cărților de pe raft. Simțind muchiile din piele, carton și pînză, ea extrage o carte fără să se uite și o lasă să se deschidă la întîmplare.

Și iată-l pe Francisco Goya, otrăvit de plumbul folosit în tablourile lui luminoase. De

la culorile pe care le-a aplicat cu degetele, storcînd tuburile de vopsea pînă s-a îmbolnăvit de encefalopatie, de la care i s-a tras surzenia, căderea nervoasă și nebunia. Pe pagină e o pictură înfățișîndu-l pe zeul Saturn devorîndu-și copiii, pe un fundal de un negru întunecat, un uriaș cu ochii ieșiți din orbite care mușcă din brațele unui trup fără cap. Pe marginea albă a paginii, cineva a scris : „Dacă ai găsit asta, încă te mai poți salva“.

E semnat *Constance Burton*.

În următoarea carte, pictorul francez Watteau e întrupat într-un chitarist palid și desirat, bolnav de tuberculoză. De la asta i s-a tras și în realitate. Pe cerul albastru din tablou stă scris : „Nu picta la comandă“. Semnat *Constance Burton*.

Nevastă-ta decide să continue testul și o ia la pas prin bibliotecă, trecînd prin fața femeii care privește de jur împrejur printr-o pereche de ochelari rotunzi cu ramă din sîrmă neagră. Are cu ea cărțile despre Watteau, Goya, *camera obscura*, toate deschise și puse una peste alta. Tabbi își ridică privirea de la o masă plină cu cărți pentru copii. În sectorul de literatură, Misty închide din nou ochii și-și plimbă degetele peste cotoarele uzate. Fără nici un motiv, se oprește și scoate o carte afară.

E una despre Jonathan Swift, în care scriitorul povestește cum de s-a pricopsit cu sindromul Ménière, iar viața i-a fost distrusă de surzenie și ameteli. Pe timpul bolii, a scris două satire întunecate, *Calătorile lui Gulliver* și *A Modest Proposal*, în care sugera că britanicii ar putea supraviețui devorînd copiii irlandezi deveniți din ce în ce mai numeroși. E cea mai bună lucrare a lui.

Cartea se deschide la întîmplare la pagina pe care cineva a scris : „Te vor convinge să ucizi toți copiii Domnului pentru a-i salva pe ai lor“. Semnat *Maura Kincaid*.

Nevastă-ta pune cartea deschisă deasupra celorlalte și-și închide din nou ochii. Cu teancul de cărți în brațe, dă să scoată încă una din raft. Misty își plimbă degetele de la un cotor la altul. Cu ochii închiși, face un pas înainte – și intră într-un perete moale mirosind a talc. Cînd deschide ochii, are în față un chip dat cu pudră și garnisit cu o pereche de buze date cu ruj roșu. Cu o șapcă verde peste frunte și cu părul cărunț și ondulat țîșnind deasupra ei. Pe șapcă scrie : „Sunați la 1-800-555-1785. Satisfacție *garantată*“. Sub ea, o pereche de ochelari cu ramă din sîrmă neagră. Mai jos, un compleu din tweed.

— Scuzați-mă, zice vocea, care se dovedește a fi doamna Terrymore, bibliotecara. Stă în fața ei, cu brațele încrucișate.

Misty face un pas înapoi. Buzele rujate zic :

— V-aș fi recunoscătoare dacă n-ați distruge cărțile astea aglomerîndu-le așa, unele peste altele.

Amărîta de Misty îi spune că-i pare rău. După care se duce să le lase pe-o masă.

Doamna Terrymore întinde mîinile și-i spune :

— Vă rog, lăsați-mă să le închid la loc. Vă rog.

La care Misty, nu încă. Îi spune că vrea să verifice ceva și, în timp ce parlamentează, o carte alunecă din teanc și cade cu zgomot pe podea. Tare, ca o palmă dată peste față. E deschisă la pagina unde scrie : „Nu picta la comandă“.

Doamna Terrymore îi spune :

— Mă tem că aceste cărți nu pot fi luate acasă.

La care Misty îi răspunde :

— Nu-i adevărat. Cîteva sînt. Pe una dintre pagini stă scris : „Dacă ai găsit asta, încă te mai poți salva“.

Prin ochelării ei cu ramă neagră, bibliotecara vede asta și spune :

— În fiecare an, tot mai multe stricăciuni. După care se uită la orologiul înalt din lemn de nuc și spune : Dacă nu vă supărați, să știți că azi închidem mai devreme. Își confruntă ceasul de la mîină cu orologiul și-i spune : Am închis acum zece minute.

Tabbi și-a luat deja cărțile. E în fața ușii de la intrare, așteptînd-o, și-i strigă cu voce tare :

— Grăbește-te, mami. Trebuie să ajungi la lucru.

Bibliotecara își bagă o mîină în buzunarul de la jacheta de tweed și scoate din el o radieră roz.

7 iulie

Ferestrele cu vitralii ale bisericii de pe insulă, mogîldeața de Misty Marie Kleinman era în stare să le deseneze încă dinainte să-nvețe să scrie sau să citească. Înainte să fi văzut vreodată un vitraliu. N-a intrat niciodată într-o biserică, în nici un fel de biserică. Neajutorata asta mică de Misty Kleinman era în stare să deseneze mormintele din cimitirul aflat hăt în Waytansea Point, cu tot cu anii și epitafurile gravate pe cruci, încă înainte să știe ce-s alea cuvinte și cifre.

Asistînd astăzi la slujba religioasă de la biserică, îi vine greu să-și amintească ce-a fost mai întîi : produsul imaginației ei sau ce-a văzut cu ochii ei din prima clipă în care a pus piciorul pe insulă. Catifeaua roșie care acoperă altarul. Grinzile negre din lemn lăcuit.

Arată exact cum și le-a imaginat cînd era mică. Dar e imposibil.

Alături de ea în strană, Grace se roagă. De cealaltă parte a lui Grace e Tabbi, și amîndouă stau în genunchi. Cu palmele împreunate a închinăciune.

Cu ochii închiși și buzele murmurînd printre degete, Grace spune :

— Dă Doamne ca noră-mea să se apuce din nou de pictura la care ține atît de mult. Nu lăsa să i se irosească talentul cu care a binecuvîntat-o Dumnezeu...

Toate familiile de pe insulă în jurul lor, murmurînd rugăciuni...

În spatele lor, o voce șoptește :

— ...te rog, Doamne, fă în așa fel încît soția lui Peter să se apuce de lucru...

Altă voce, îi aparține bătrînei doamne Petersen, se roagă :

— ...dă Doamne ca Misty să ne mîntuiască înainte ca cei veniți din afară să fie și mai răi...

Pîna și fiică-ta, Tabbi, șoptește :

— Doamne, mobilizeaz-o pe mami și covinge-o să-și pună în practică veleitățile artistice...

Toate figurile de ceară din Insula Waytansea stau în genunchi în jurul lui Misty. Tupper-ii, Burton-ii, Nieman-ii, cu toții au ochii închiși, degetele înnodate și se roagă la Dumnezeu ca ea să picteze. Cu toții cred că are vreun talent secret care i-ar putea salva.

În vreme ce Misty, amărîta de nevastă-ta, singura în toate mințile de-aici, nu vrea – ei bine, da, nu vrea decît să bea un pahar.

Două pahare. Două aspirine. Și de la capăt.

Vrea să țipe la toți ca să le închidă gura cu tot cu rugăciunile lor nenorocite.

Dacă ai trecut de prima tinerețe și-ți dai seama că n-o să fii niciodată artistul celebru care ai visat că vei fi și că n-o să pictezi niciodată ceva care să-i atingă și să-i inspire pe oameni, care chiar să-i atingă, să-i marcheze și să le schimbe viețile. Înseamnă că n-ai

talent nici de frică. Inteligență și inspirație – zero. N-ai datele necesare pentru a crea o capodoperă. Dacă vezi că-n tot portofoliul tău nu-s decît căsoaie din piatră și grădini peste grădini – aspirațiile fruste ale unei fete din Tecumseh Lake, Georgia – și-ți dai seama că orice ai picta n-ar face decît să îngroașe stratul de rahat de care e acoperită lumea. Dacă realizezi că ai patruzeci și unu de ani și că ți-ai irosit darul lăsat de Dumnezeu, ei bine, noroc și la mai mare.

Privirea ți s-a tulburat. Dă paharul peste cap.

Asta-i tot ce mai poți face.

Dacă realizezi că nu-i chip să-ți asiguri copilului tău un trai mai bun – la dracu', unu măcar comparabil cu ce-ai avut în parcul tău cu rulote – și că nu va avea parte nici de colegiu, nici de școală de artă, nici de aspirații înalte, ci doar de o slujbă de chelneriță ca mă-sa...

Ei bine, bea pînă la fund.

Așa arată fiecare zi din viața lui Misty Marie Kleinman, regina sclavilor.

Maura Kincaid ?

Constance Burton ?

Școala de pictori din Waytansia. Pictori cum nu se poate mai diferiți, de srcini diferite. Te uiti la ei și totul ți se pare simplu. Ideea e însă că unii oameni au talent, în timp ce majoritatea – nu. Majoritatea se duc la fund, fără glorie și cu coada între picioare. Oameni limitați ca săraca de Misty Marie, niște fanteze de la marginea societății care nici măcar de-un loc de parcare pentru handicapați n-au parte. Nici Jocuri Paralimpice nu s-au inventat pentru ei. Oamenii ăștia nu fac decît să-și plătească bulucul de taxe, dar nici măcar de-un meniu special n-au parte într-un restaurant ieftin. Și nici de-o baie mai spațioasă. Nu tu locuri speciale în fața autobuzului. Nu tu susținere în guvern.

Nu, slujba nevastă-tă e să-i aplaude pe ceilalți.

La școala de artă, o tipă pe care o cunoștea Misty a băgat un fragment din beton într-un mixer de bucătărie pînă cînd a început să scoată fum și i-a ars motorul. Așa a găsit ea de cuviință să zugrăvească viața de casnică. Probabil că, în clipa asta, fata aia stă în vreun loft și mănîncă iaurt organic. E bogată și poate foarte simplu să stea picior peste picior.

Altă tipă pe care Misty o știa din școală a jucat o scenetă în trei acte cu marionete la ea în gură. Erau de fapt niște păpușele costumate pe care le putea ține pe limbă. Puteai ține unele dintre ele îndărătul obrazilor, ca și cum ar fi stat în culise. Între acte, închideai gura, iar buzele țineau loc de cortină. Dinții serveau de luminile rampei și de bolta scenei. Cu un joc de limbă introduceai un nou personaj. După trei acte, tipa era acoperită de riduri în jurul gurii. Mușchiul orbicularis oris îi deformase toată fața.

Într-o seară, într-o galerie, pe cînd executa o montare la scară mică cu *Cea mai*

frumoasă poveste spusă vreodată, fata era să moară din cauza unei cămiluțe care i-a alunecat pe gât. Probabil că-n perioada aia trăia numai din banii din bursă.

Peter se înșela amarnic atunci când le ridica în slăvi pe Misty și casele ei drăguțe. Peter care i-a spus să se ascundă pe insulă și să picteze numai lucrurile la care ține – nici că se putea să-i dea un sfat mai de căcat.

Sfatul și laudele tale erau complet de căcat.

Mi-ai spus că, timp de douăzeci de ani, Maura Kincaid a spălat pește într-o fabrică de conserve. Și-a învățat copiii să facă la oliță, și-a curățat grădina de buruieni, după care într-o bună zi, s-a așezat și a pictat o capodoperă, Scroafa dracului. N-a dat nici un examen, nu și-a petrecut timpul în atelier, iar acum e celebră pentru totdeauna. Adulată de milioane de oameni care n-or s-o cunoască niciodată.

Ca să știi și tu, astăzi, starea vremii e aspră, cu izbucniri ocazionale de furie geloasă.

Și ca să nu zici ca n-ai știut, Peter, mă-ta tot scroafă e. Ea lucrează cu jumătate de normă într-o slujbă care-i cere să întregească serviciile de porțelan incomplete ale oamenilor. A auzit o bogătană de vilegiaturistă care lua prânzul, un schelet bronzat într-o rochie tricotată din mătase, spunînd :

— La ce bun să ai bani dacă n-ai pe ce să-i cheltui ?

Și din clipa în care a auzit Grace asta, a început s-o fută la cap pe nevastă-ta să se apuce de pictat. Ca să le dea oamenilor ocazia de a se lăuda în gura mare cu noua lor achiziție. De parcă Misty ar fi putut să clocească o capodoperă care să răscumpere averea pierdută a familiei Wilmot.

De parcă ea ar fi putut salva în acest fel toată insula.

Se apropie marea aniversare de treisprezece ani a lui Tabbi și ia bani de cadou de unde nu-s. Misty pune la teșcherea banii câștigați din bacșișuri pentru ca ele două să se poată întoarce în Tecumseh Lake. Căci nu pot rămîne în Hotelul Waytansea pentru tot restul vieții. Bogătanii mănîncă insula de vie, iar ea nu-și dorește ca Tabbi să ajungă c sărăntoacă înconjurată de băieți avuți dependenți de droguri.

Misty preconizează că pînă la sfîrșitul verii se vor rezolva cu banii. În ceea ce-o privește pe Grace, Misty nu știe ce să spună. Probabil că maică-ta are prieteni la care se poate duce. Și mai e și biserica, de unde poate primi ajutor. Societatea de Binefacere a Doamnelor din Altar.

În biserică, unde se află acum, lumea e înconjurată de vitralii cu sfinți, străpunși de săgeți, hăcuiți cu cuțite sau arși pe rug, iar lui Misty îi fuge gîndul la tine. La teoria ta despre cum trebuie să suferi ca să te lovească inspirația divină. La poveștile despre Maura Kincaid.

Dacă nenorocirea ar fi sursă de inspirație, Misty ar trebui să treacă examenul.

Aici, înconjurată de toată insula în genunchi și rugîndu-se ca ea să se apuce de pictat. Și, prin asta, să-i salveze pe toți.

Înconjurată de toți acești sfinți zîmbitori care fac miracole, deși suferă la greu, Misty se duce după o culegere de psalmi. Una dintr-o duzină de culegeri de psalmi vechi și prăfuite, cîteva dintre ele fără coperte, altele prin care ies panglici jerpelite din satin. Iar una la întîmplare și o deschide. Și, nimic.

O răsfoiește, dar tot nu dă peste nimic. Doar imnuri și rugăciuni. Nici un mesaj secret strecurat printre ele.

Totuși, atunci cînd se duce s-o pună la loc, scrijelit în lemnul stranei de unde luase cartea, un mesaj spune : „Părăsește insula cît încă nu e prea tîrziu“.

E semnat *Constance Burton*.

8 iulie

La a cincea întâlnire serioasă, Peter întindea și înrăma pînza pe care o pictase Misty.

Tu, Peter, i-ai spus lui Misty :

— Ăsta. Tabloul ăsta. Într-o zi o să atîrne într-un muzeu.

Pictura înfățișa un peisaj cu o casă împrejmuată de porticuri și umbrită de copaci. La ferestre atîrnau perdele din dantelă. Îndărătul unei palisade dăduseră în floare trandafirii. Păsări albastrii treceau prin dreptul razelor de soare. Un rotocol de funie ieșea dintr-un horn de piatră. Misty și Peter erau într-un magazin de înrămat din apropierea campusului, iar ea stătea cu spatele în fața geamului de la intrare, încercînd să obtureze privirile celor de-afară.

Misty și cu tine.

Ferindu-și tabloul de privirile oricui ar fi putut să-l vadă. În josul tabloului, chiar sub palisadă, era semnătura ei, Misty Marie Kleinman. Singurul lucru care lipsea era o față zîmbitoare. O inimioară în loc de punctul pe i din Kleinman.

— Poate că într-un muzeu de kitsch-uri.

Nu era decît o versiune ceva mai spălată a ceea ce picta cînd era mică. Locul ei de vis. Să-l vezi în realitate era chiar mai rău decît să te vezi pe tine grasă și goală în cea mai nasoală fotografie a ta. Pentru asta bătea banala inimioară a lui Misty Marie Kleinman. Visul dulceag al celei care avea să rămîna o copiliță amărîtă de șase ani pentru tot restul vieții. Jalnicul ei suflet, asemenea unui stras drăguț.

Micul ei secret răsuflet despre lucrurile care au făcut-o fericită.

Misty se tot uita pe furiș în spate ca nu cumva cineva să tragă cu ochiul înăuntru. Nimeni nu mai văzuse cea mai banală și mai onestă parte a ei, pictată aici în acuarele.

Peter, Dumnezeu să-l binecuvînteze, a întins pînza pe șafiu și a centrat-o în interiorul lui.

Tu ai întins pînza.

Peter a îndreptat colțurile șafiului cu cleștele de pe tejghea și a tăiat resturile de pînză de pe fiecare latură a cadrului. Cu fața pe jumătate zîmbind și cu colțul gurii ridicat grație mușchiului zigomatic major, Peter a contemplat tabloul. Cu sprînceana ridicată, Peter a spus :

— Ți-a ieșit perfect balustrada porticului.

Pe stradă trecea o fată de la școala de artă. Ultima ei „operă“ a fost să umple un ursuleț de jucărie cu rahat de cîine. A folosit niște mănuși de cauciuc atît de groase încît abia dacă putea să-și îndoaie degetele. După ea, frumusețea era un concept învechit. Superficial. O trișerie. Ea explora o nouă dimensiune. O nouă variațiune a clasicei teme

dadaiste. În studioul ei, ursulețul de jucărie fusese golit pe interior, cu blana tăiată ca la autopsie, și era gata să se transforme în operă de artă. Mănușile erau atât de mînjite de excremente încît abia dacă putea ține între degete acul de cusut cu ață roșie. Titlul acestei instalații era : *Iluzii ale copilăriei*.

Restul copiilor din școală, copii de bogătași care călătoriseră prin Europa și la New York și văzuseră artă adevărată, nu făceau decît astfel de lucrări.

Alt băiat din clasă cu Misty se masturba într-o pușculiță și încerca s-o umple pînă la sfîrșitul anului. Se întreținea din dividendele de la niște acțiuni. Altă fată dădea pe gî diferite culori de tempera, după care bea sirop de ipeca și-și vomita capodopera. Tipa venea la școală cu o motoretă din Italia care costase mai mult decît rulota în care a copilărit Misty.

În dimineața aceea în magazinul de înrămat, Peter a fixat vinclurile cadrului. A întins lipici cu degetele și a dat găuri în colțuri pentru șuruburi.

Pironită între geam și tejghea, blocînd lumina de afară, Misty a zis :

— Chiar crezi că e bun de ceva ?

La care Peter i-a răspuns :

— Nici n-ai idee...

Tu ai spus asta.

Peter a spus :

— Stai în lumină. Nu văd nimic.

— Nu mă mișc de aici, i-a zis Misty. Lumea de-afară ar putea trage cu ochiul.

Toate rahaturile, spermele și vomelile astea. Trecînd cu cutterul de sticlă peste geam fără să-și ia ochii de la roțița tăietoare, cu un creion după ureche, Peter i-a spus :

— Dacă pute de te-ndoaie, nu-nseamnă automat că este și artă.

Tăind geamul în două, Peter i-a spus :

— Rahatul e un clișeu estetic.

I-a povestit de un artist italian, Piero Manzoni, care și-a pus căcații în cutii de conserve pe care a scris „Căcat de artist 100% veritabil“, iar oamenii le-au cumpărat.

Peter era atât de concentrat la ce făcea încît Misty era și ea numai ochi. Nu se mai uita pe fereastră și, dintr-odată, au auzit clopoțelul ușii de la intrare. Cineva intrase în magazin. O altă umbră cădea peste tejghea.

Fără să-i dea atenție, Peter a spus :

— Hei.

La care proaspătul intrat i-a zis :

— Hei.

Tipul era cam de vîrsta lui Peter, blond cu ceva fire în bărbie, dar nu îndeajuns cît să-și poți zice barbă. Era și el elev la școala de artă. Încă unul dintre copiii de bani gata de pe Insula Waytansea, care stătea acolo și fixa cu ochii lui albaștri tabloul de pe tejghea.

Rînjea cu jumătate de gură, așa cum făcea și Peter, de parcă ar fi făcut haz că are cancer. Avea fața cuiva căruia îi iese în cale o gașcă de clovni înarmați pe bune.

Fără să ridice privirea, Peter a lustruit geamul și l-a potrivit în cadrul nou. A spus :

— Vezi la ce mă refeream cînd îți spuneam de tablou ?

Amicul lui s-a uitat la casa înconjurată de porticuri, la palisada ei și la păsările albastre. La numele Misty Marie Kleinman. Zîbind cu jumătate de față și dînd din cap, a spus :

— Asta-i casa Tupper-ilor, evident.

Era o casă pe care Misty a desenat-o din imaginație. Ea a inventat-o.

Amicul avea un cercei într-o ureche. O bucată de bijuterie de duzină, cum aveau toți prietenii lui Peter din Insula Waytansea. Pierdută printre firele de păr, bijuteria era o inimă roșie smălțuită înconjurată de filigran aurit încrustat cu bucăți de sticlă roșie. Tipul mesteca gumă. De mentă, după toate aparențele.

Misty i-a spus :

— Bună. Apoi : Pe mine mă cheamă Misty.

La care amicul lui Peter s-a uitat la ea cu aceeași privire condescendentă. Continuînd să mestece la gumă, a zis :

— Deci ea e ? Ea e duzua din poveste ?

La care Peter, încadrînd pictura în ramă pe după geam și fără să ridice privirea, i-a răspuns :

— Mă tem că da.

Încă fixînd-o pe Misty, cu ochii măsurînd-o pe toate părțile, de la mîini la picioare, de la chipul ei la sîni, tipul stătea cu capul aplecat într-o parte și-o studia. Clefăind în continuare, a spus :

— Ești sigur că e potrivită pentru tine ?

Coțofana din Misty, micuța prințesă din ea, nu-și putea desprinde ochii de la cerceul strălucitor al tipului. De la inima roșie smălțuită. De la strălucirea roșie a rubinelor tăiate din sticlă.

Peter a potrivit o bucată de carton în spatele pînzei și a fixat-o cu bandă adezivă. Trecîndu-și degetul mare peste bandă și netezind-o, el a spus :

— Doar ai văzut tabloul. S-a întrerupt din treabă, pieptul i s-a bombat, apoi i s-a surpat, a scos un oftat și a spus : Mă tem că e cea mai potrivită.

Cît despre Misty, ochii îi erau pironiți asupra vârtejului blond din părul amicului. Strălucirea roșie a cerceului era aidoma becuțelor de Crăciun și a lumînărilor din tort. În lumina care cădea prin geamul magazinului, cerceul era jocul de artificii de 4 Iulie și buchetul de trandafiri de Ziua Îndrăgostiților. Hipnotizată de scînteieri, a uitat că are mîini, chip și nume.

A uitat să mai respire.

Peter a spus :

— Ce ți-am zis eu, frate ?

Uitându-se acum la Misty care era vrăjită de cercelul roșu, Peter a mai spus :

— E fascinată de bijuteriile vechi.

Blondul a observat cum Misty se zgîiește la el, iar ochii lui albaștri au glisat într-o parte în direcția în care era ațintită privirea lui Misty.

În lumina scînteietoare împrăștiată de cercelul din sticlă era toată spuma unei șampanii pe care Misty n-a mai văzut-o niciodată. Erau scînteile focurilor de pe plajă transformate în stelute pe care Misty n-ar fi putut decît să și le închipuie. În acea lumină era strălucirea candelabrelor de cristal din saloanele ei pictate din imaginație.

Toate aspirațiile și nevoile idioate ale unui copil singur și amărît. Cretina needucată din ea, nu artista, ci cretina din ea adora acel cerce, strălucind a bogăție. Strălucind : bomboane scumpe. Bomboane scumpe într-un bol de sticlă frumos tăiat. Un bol dintr-o casă pe care n-a vizitat-o niciodată. Nimic adînc sau profund. Doar lucruri pe care sîntem programați să le adorăm. Paiete și curcubeie. Brățări pe care, cu suficientă educație, le-ar fi putut ignora.

Blondul, amicul lui Peter, și-a trecut mîna prin păr, apoi peste ureche. Gura i s-a deschis, lăsînd guma să-i cadă cu repeziciune pe jos.

Amicul tău.

Iar tu ai zis :

— Ai grijă, băi, mi se pare mie sau te dai la ea... ?

La care amicul, cu degetele bîjbîind prin păr, și-a smuls cerceul din ureche. Zgomotul i-a făcut pe toți să tresară.

Cînd Misty a deschis ochii, blondul ținea în mîna cerceul și avea lacrimi în ochii lui albaștri. Lobul urechii îi atîrna sfîșiat în două, cu sîngele picurînd din el.

— Poftim, a zis el, ia-l.

Și a aruncat cerceul pe tejghea. A aterizat împrăștiind străluciri roșii și picături de sînge din filigranul aurit și rubinele lui false.

Tortița era încă prinsă. Cerceul era atît de vechi încît aurul de pe dedesubt se coclise. Tipul și l-a smuls atît de brusc încît cerceul era năclăit de fire blonde. Iar fiecare fir avea la un capăt micul bulb alb de unde fusese smuls din rădăcină.

Cu mîna făcută căuș peste urechea sîngerîndă, tipul a zîmbit. Cu mușchiul corugator împreunîndu-i sprîncenele rare, el a zis :

— Îmi pare rău, Petey. Se pare că tu ești norocosul.

La care Peter a ridicat tabloul înrămat ca la carte. Cu semnătura lui Misty în josul lui.

Viitoarea semnătură a nevesti-tii. Micul ei suflet de burgheză.

Viitoarea ta nevastă aruncîndu-se peste pata strălucitoare de sînge.

— Da, a zis Peter, al dracului de norocos.

Sîngerînd în continuare și cu mîna peste ureche, cu picăturile prelingîndu-i-se pe braț pînă la cotul ascuțit, amicul lui Peter s-a dat doi pași în spate. Cu cealaltă mînă s-a întins după clanță. A arătat înspre cercel și a zis :

— Păstrați-l. Cadou de nuntă. După care a ieșit.

9 iulie

În seara asta, în timp ce Misty o învelește, fiica ei, Tabbi, îi spune :

— Eu și cu buni Wilmot avem un secret.

Ca să știi, și tu, buni Wilmot știe secretele tuturor.

Grace asistă la slujba religioasă și o înghiontește pe Misty, povestindu-i de fereastră roz pe care familia Burton a donat-o sărmanei lor nurori – ei bine, adevărul e că doamna Constance Burton s-a lăsat de pictură și a băut pînă a crăpat.

Cele două secole de mizerie și rușine îndurate de Waytansea, maică-ta le poate reproduce în cel mai mic detaliu. Băncile din fier forjat de pe strada Merchant, cele fabricate în Anglia, sînt în memoria Maurei Kincaid, care s-a înecat încercînd să traverseze cei nouă kilometri de apă dintre insulă și continent. Fîntîna italiană de pe strada Parson – e în onoarea soțului Maurei.

Soțul asasinat, potrivit spuselor lui Peter.

Potrivit spuselor tale.

Întreaga suflare din Waytansea e într-un soi de comă generalizată.

Ca să știi și tu, mama Wilmot îți trimite toată dragostea ei.

Nu c-ar vrea să te viziteze vreodată.

Cuibărită în pat, Tabbi își rotește capul în direcția geamului și spune :

— Nu ieșim și noi la un picnic ?

Deși nu ne putem permite, trebuie să știi că în clipa în care dai colțul, Mama Wilmot ți-a pregătit o fîntînă arteziană, toată din alamă și bronz, cu o Venus sculptată călărind pe-o cochilie.

Tabbi și-a adus perna de acasă atunci cînd Misty le-a mutat într-o cameră din Hotelul Waytansea. Fiecare dintre ele a adus cîte ceva. Nevastă-ta ți-a luat perna cu ea pentru că era îmbibată de mirosul tău.

În camera lui Tabbi, Misty stă pe marginea patului, plimbîndu-și degetele prin părul fetei. Tabbi a moștenit de la taică-său părul lung și ochii lui verzi.

Ochii tăi verzi.

Ea împarte cămăruța cu bunica ei, alături de camera lui Misty de la mansarda hotelului.

Aproape toate familiile de bătrîni și-au închiriat casele și s-au mutat în mansarda hotelului. În camere tapetate cu trandafiri palizi. Cu tapetul desprins la fiecare îmbinare. Fiecare cameră are o chiuvetă ruginită și oglinjoară în perete. Două, trei paturi din fier, cu vopseaua scorjită și saltelele moi și lăsate în mijloc. Sînt camere înghesuite, cu tavanele pline de igrasie, îndărătul ferestruicelor aliniate ca niște cuști de

căței pe acoperișul înclinat al hotelului. Mansarda e o baracă, un lagăr de refugiați pentru cei din înalta societate. Oameni care-s-au-născut-în-conace, dar care acum împart o budă pe hol.

Peste vară, toți oamenii ăștia care n-au avut niciodată o slujbă debarasează mesele. De parcă ar fi dat faliment în același timp, fiecare insular de viță nobilă cară bagaje la hotel. Face curat în camere. Lustruiește pantofi. Spală vasele. O industrie de servicii asigurate de indivizi blonzi cu ochi albaștri, picioare lungi și părul strălucitor. Politicoși binedispuși și mereu gata să sară la interval cu o scrumieră curată sau să refuze un bacsis.

Familia ta – nevastă-ta, fiică-ta și maică-ta – doarme în paturi deșelate din fier forja scorjit, între pereți igrasioși încărcăți cu relicvele din argint și din cristal ale traiului bun de odinioară.

Și închipuie-ți că toate familiile de pe insulă sînt cu zîmbetul pe buze. De parcă ar fi antrenate într-un soi de aventură. Sau de festă caraghioasă. De parcă ar face turul industriei de servicii și atît. De parcă n-ar fi condamnați să le presteze pentru tot restul vieții, cu toate umilințele care vin la pachet. Al vieții lor și a copiilor lor. De parcă ineditul acestui sport nu s-ar evapora după o lună. Nu-s proști. Atîta doar că nici unul dintre ei n-a fost vreodată sărac. N-a fost ca nevastă-ta, care știe ce-nseamnă să ai clătite la cină. Să măninci o rație suplimentară de brinză. Lapte praf. Să porți pantofi cu toc cui și să faci nenorocitul ăla de pontaj la locul de muncă.

Și stînd acolo cu Tabbi, Misty o întrebă :

— Deci, care e secretul tău ?

La care Tabbi îi răspunde :

— Nu pot să-ți spun.

Misty pliază marginile păturii peste umerii lui Tabbi, păaturi și cearșafuri vechi de hotel, spălate pînă n-a mai rămas din ele decît urzeala cenușie și mirosul de clor. Veioza de lîngă patul lui Tabbi e veioza ei din porțelan roz, pictată cu flori. Au adus-o de acasă Majoritatea cărților ei sînt aici, atîtea cîte puteau încăpea aici. Au adus maimuțările ei pictate și le-au atîrnat deasupra patului ei.

Patul bunicii e atît de aproape încît Tabbi poate să-i atingă plapuma vătuită peticită cu resturi din catifea de la rochii de Paște și haine de Crăciun vechi de o sută de ani. Pe pernă stă jurnalul ei legat în piele roșie, cu cuvîntul „Jurnal“ scris cu litere aurii. Cu toate secretele lui Grace Wilmot ferecate în interior.

Misty spune :

— Stai un pic, scumpa mea, și culege o geană de pe obrazul lui Tabbi.

Misty freacă geana între degete. E lungă cît genele tatălui ei.
Cît genele tale.

Cele două paturi, al bunicii și al lui Tabbi, nu prea mai lasă loc pentru altceva în

cameră. Mama Wilmot nu și-a adus decît jurnalul. Asta, și coșul ei de cusut plin cu broderii. Ace de cusut, croșete și cadre rotunde pentru broderii. Cu astea se îndeletnicește atunci cînd stă la taclale cu colegele ei de suferință în holul hotelului sau afară pe terasa de pe plajă, cînd e vreme bună.

Maică-ta e la fel ca toate familiile vechi venite în America de pe vasul Mayflower, cu cărucioarele lor dispuse în cerc în jurul Hotelului Waytansea, așteptînd agasanta invazie a străinilor.

În prostia ei, Misty și-a adus uneltele de pictat. Cutia ei din lemn natur, plină de vopșeluri și acuarele, colile și pensulele, toate stau grămadă într-un colț al camerei.

Iar Misty spune :

— Tabbi dragă. Zice : N-ai vrea să plecăm de aici cu bunica Wilmot și să ne mutăm în Tecumseh Lake ?

La care Tabbi dă din cap cum că nu, izbindu-se de pernă pînă cînd, la un moment dat, se oprește și spune :

— Buni Wilmot mi-a spus de ce tati era tot timpul atît de șucărit.

Misty îi spune :

— Fără „șucărit“, te rog.

Ca să știi și tu, buni Wilmot e jos și joacă bridge cu tovarășele ei în fața orologiului mare din saloanul cu lambriuri din lemn din holul hotelului. Cel mai percutant sunet din cameră e tic-tacul pendulei. Ori e acolo, ori stă într-un fotoliu din piele roșie lîngă șemineul din hol, citind prin lupa puternică la cartea din poală.

Tabbi își îndeasă bărbia în marginea satinată a păturii și spune :

— Buni mi-a spus de ce nu te mai iubește tati.

La care Misty îi spune :

— Dar tatăl tău mă iubește.

Și bineînțeles că minte.

Pe gemulețul de la încăpere se întrevide licărul valurilor sub zidurile luminate ale hotelului. În josul coastei se află Capul Waytansea, o peninsulă întunecată unde nu-s decît păduri și stînci spălate de valurile lucitoare.

Misty se duce la geam, își pune mîna pe pervaz și spune :

— Vrei să-l închid sau să-l las deschis ?

Vopseaua albă de la tocul ferestrei e crăpată și se scorojește, iar ea o desprinde cu unghia.

Dînd din cap, Tabbi îi spune :

— Nu, mami. Și continuă : Buni Wilmot spune că tati nu te-a iubit niciodată cu adevărat. S-a prefăcut doar, ca să te poată aduce aici și să te convingă să rămîi.

— Ca să mă aducă aici ? zice Misty. Pe Insula Waytansea ?

Cu două degete, ea înlătură crustele desprinse de vopsea albă. Pe dedesubt, pervazul

e din lemn maro lustruit. Misty zice :

— Și ce altceva ți-a mai povestit bunica ?

La care Tabbi îi răspunde :

— Buni zice că într-o bună zi o să fii celebră.

La teoria artei, în școală, nu te învață cât de dureros poate fi un compliment exagerat, așa, ca o palmă peste față. Misty și artistă celebră. Batoza de Misty Wilmot, regina nenorociților ăstora de sclavi.

Vopseaua albă se cojește aproape la comandă, descoperind cuvintele scrise dedesubt. Fie cu o lumânare, de ceară, cu o gumă arabică sau cu un deget plin de grăsime care a lăsat un mesaj în negativ pe dedesubt. Cu mult timp în urmă, cineva a scris aici ceva invizibil de care nu s-a lipit vopseaua.

Tabbi își întinde câteva şuvițe de păr și se uită la extremitățile lor atît de aproape încît ochii i se încrucișează. Se uită la unghiile ei și spune :

— Buni zice să mergem la picnic în peninsulă.

Oceanul licărește, strălucitor ca giuvaierile penale purtate de Peter în școală. Capul Waytansea e o pată neagră. Un hău. O gaură în ceva.

Giuvaierile pe care le purtai în școală.

Misty verifică geamul să fie închis și strînge în palmă resturile uscate de vopsea. În școală, te învață că simptomele otrăvirii cu plumb presupun oboseală, tristețe, slăbiciune, prostie – simptome pe care Misty le-a avut de cînd se știe.

Tabbi spune :

— Buni zice că toată lumea va dori să-ți cumpere tablourile. Vilegiaturiștii se vor bate ca să pună mîna pe unul.

Misty îi zice :

— Noapte bună, draga mea.

La care Tabbi îi spune :

— Buni Wilmot mai zice că o să ne îmbogățești. Dînd din cap, ea continuă : Tati te-a adus aici ca să îmbogățești la loc toată insula.

Cu resturile de vopsea în palmă, Misty stinge lumina.

Mesajul invizibil de pe pervaz, acolo unde s-a scorjit vopseaua, spunea :

„O să mori după ce-și vor face treaba cu tine“. Semnat *Constance Burton*.

Răzuind mai departe, mesajul continua : „La fel s-a întîmplat și cu noi“.

Întinzîndu-se să stingă și veioza roz din porțelan, Misty spune :

— Ce vrei săptămîna viitoare de ziua ta ?

Iar o voce slabă din întuneric, vocea lui Tabbi, spune :

— Vreau să ieșim la picnic în peninsulă și mai vreau ca tu să te apuci de pictat.

La care Misty îi răspunde vocii :

— Somn ușor, și-o sărută de noapte bună.

10 iulie

La cea de-a zecea lor întâlnire, Misty îl întreabă pe Peter dacă nu cumva i-a încurcat pilulele contraceptive.

Erau în apartamentul lui Misty. Ea lucra la un alt tablou. La televizor era c telenovelă spaniolă. Noul ei tablou înfățișa o biserică înaltă din piatră cubică. Acoperișu turlei era din cupru coclit. Vitraliile erau la fel de elaborate ca pînza unui păianjen.

Pictînd uşile în albastru deschis, Misty a spus :

— Hai că nu-s atît de proastă. Şi a continuat : Majoritatea femeilor sînt în stare să vadă diferenţa între o pilulă contraceptivă şi dropsurile de scorţişoară cu care mi le-ai înlocuit.

Peter a luat ultimul ei tablou, cel cu casa cu palisadă pe care-l înrămase, şi l-a îndesat pe sub puloverul lui vechi şi lălîu. Păşea cu paşi mărunţi prin apartament şi arăta de parc-ar fi fost gravid cu un copil pătrăţos. Avea braţele lipite de corp şi ţinea tablou fixat cu coatele.

După care, brusc, şi-a îndepărtat un pic braţele, iar tabloul a alunecat. Peter l-a prins cu mîinile în ultima clipă, ca să nu se facă ţandări geamul.

Tu l-ai prins. Tabloul lui Misty.

Ea a spus :

— Ce dracului faci ?

La care el :

— Am un plan.

La care Misty a zis :

— Nu vreau copii. Vreau să devin artistă.

La televizor, un bărbat a pocnit-o pe una de-a lăsat-o lată pe jos, lingîndu-şi buzele, cu ţîţele ridicate pe sub bluza strîmtă. Ea era ofiţer de poliţie. Peter nu vorbea boabă spaniola. Ce-i plăcea la serialele spaniole era că puteai da orice înţeles spuselor oamenilor.

Îndesîndu-şi tabloul la loc sub pulover, Peter a spus :

— Cînd ?

La care Misty :

— Cînd ce ?

Tabloul a alunecat din nou, iar el l-a prins.

— Cînd ai de gînd să devii artistă ?

Alt motiv pentru care ne plac telenovelele e repeziciunea cu care se rezolvă o situaţie de criză. Astăzi un el şi o ea se înjunghie cu cuţite de măcelar, mîine stau în

genunchi în biserică, în brațe cu un copil. Cu mâinile împreunate a rugăciune. Printre țipete și încăierări, indivizii ajung să se împace cu ce-i mai rău în fiecare. Divorțul și avortul nu intră niciodată în grila de scenariu.

Din dragoste ori din inerție, Misty n-ar fi știut să spună.

După absolvire, a spus Misty, atunci ar vrea să devină artistă. Să strângă ceva la portofoliu și să găsească o galerie unde să expună. Să vîndă niște lucrări. Misty voia să fie realistă. Poate că ar fi predat apoi arte plastice într-un liceu. Sau poate că ar fi deveni desenator profesionist sau ilustrator. Ceva practic. Nu oricine devine pictor celebru.

Îndesîndu-și mai bine tabloul sub pulover, Peter a spus :

— Tu ai putea fi celebră.

La care Misty i-a spus să înceteze. Să tacă odată din gură.

— De ce, a spus el. E adevărul.

Trăgînd cu ochiul la televizor, așa gravid cum era cu tabloul, Peter a spus :

— Ai talent cu carul. Ai putea deveni cel mai celebru pictor al generației tale.

Uitîndu-se la o reclamă spaniolă pentru o jucărie din plastic, Peter a spus :

— La cît de dotată ești, ești *condamnată* să ajungi o mare artistă. În școală nu faci decît să pierzi vremea.

Ce nu-nțelegi poate căpăta orice sens îți dorești.
Tabloul a afunecat, iar el l-a prins. A spus :

— Nu trebuie decît să pictezi.

Poate că de-asta îl iubea Misty atît de mult.

Te iubea.

Pentru că ai crezut în ea mai mult decît ea însăși. Aveai de la ea așteptări mai mari decît ea însăși.

Pictînd clanța aurită a bisericii, Misty a spus :

— Poate că da. După care a zis : Dar tocmai de-aia nu vreau copii...

Ca să știi și tu, era chiar simpatic. Cum înlocuise el pilulele ei contraceptive cu dropsuri în formă de inimioară.

— Nu trebuie decît să te măriți cu mine, i-a spus Peter. Și-o să ajungi cea mai mare artistă a școlii din Waytansea.

Maura Kincaid și Constance Burton.

Misty i-a spus că din doi pictori nu se face o „școală“.

La care Peter i-a spus :

— Trei, dacă te punem și pe tine la socoteală.

Maura Kincaid, Constance Burton și Misty Kleinman.

— Misty *Wilmot*, a spus Peter și și-a îndesat tabloul sub pulover.
Tu ai spus-o.

La televizor, un bărbat îi striga compulsiv unei brunete cu ochi căprui și gene lungi

pe care o prăvălise pe scări în jos :

— *Te amo... Te amo...*

Tabloul a alunecat de sub pulover, iar Peter l-a prins din nou. S-a apropiat de Misty care picta detaliile bisericii din piatră, pernițele de licheni de pe acoperiș, rugina de pe jgheaburi. Și i-a spus :

— Chiar aici, în biserica asta, o să ne cununăm.

La care gîngava de Misty i-a spus că biserica asta e imaginară. Nu există de-adevăratelea.

— Asta s-o crezi tu, i-a spus Peter. A sărutat-o pe gît și i-a șoptit : Mărită-te cu mine și o să ai parte de cea mai grandioasă nuntă din ultimii o sută de ani.

11 iulie

E trecut de miezul nopții, iar jos, în hol nu mai e decât Paulette Hyland la recepție. Grace Wilmot ți-ar putea spune că pe Paulette o cheamă Hyland după soțul ei, dar că înainte o chema Petersen, deși pe mă-sa o chema Nieman și se trăgea din neamul Tupper. Pe vremuri, și una, și cealaltă familie erau avute. Acum Paulette lucra ca recepționeră.

În partea opusă a holului, scufundată în moliciunea fotoliului din piele roșie de lângă șemineu, Grace citește.

Holul Hotelului Waytansea e un conglomerat de decenii frumos aliniate. O grădină. Un parc. Covorul din lână e aidoma unei întinderi de mușchi verde care acoperă dalele de granit. Covorul albastru care coboară odată cu scările e aidoma unei cascade care se revarsă peste fiecare treaptă. Nuci, rindeluiți, lustruiți și grupați laolaltă, formează o pădure de coloane perfect pătrate, șiruri drepte de copaci întunecați și strălucitori care susțin un baldachin împădurit din frunze și cupidonii de ipsos.

Din tavan atîrnă un candelabru de cristal, ca un fascicul dens de lumină care pică peste acest luminiș. De jos, cristalele par micuțe și scăpărătoare, dar cînd te urci pe-o scară ca să le cureți, fiecare e de mărimea unui pumn.

Falduri de mătase verde acoperă aproape pe de-a-ntregul ferestrele. În timpul zilei, ele filtrează lumina soarelui, colorînd-o într-un verde blînd. Canapelele și scaunele capitonate sînt peste măsură de bombate, au o tapiserie cu tufişuri înflorite și sînt garnisite cu franjuri lungi care atîrnă pînă la podea. Șemineul ar putea ține loc de foc de tabără. Întregul hol e de fapt insula în miniatură. Și acoperită. Un eden.

Ca să știi și tu, ăsta-i peisajul în care Grace Wilmot se simte ca acasă. Mai acasă chiar decât în propria ei casă. Casa ei.

Casa ta.

În mijlocul holului, Misty își croiește drum printre canapele și măsuțe, iar Grace ridică privirea.

Ea spune :

— Misty, vino și așază-te lângă foc. După care se întoarce la cartea ei deschisă și spune : Te mai doare capul ?

Pe Misty n-o doare nici un cap.

În poala lui Grace se află jurnalul ei, cu coperta roșie din piele, și răsfoindu-l, ea spune :

— Ce zi e azi ?

Misty îi răspunde.

Focul ajunge treptat un pat de cărbuni portocalii sub grătarul metalic. Picioarele lui Grace atîrnă încălțate în pantofi maro cu cataramă, cu vîrfurile ascuțite, fără să atingă podeaua. Căpățîna ei cu cîrlionți lungi și cărunți stă aplecată deasupra cărții din poală. Lîngă scaunul ei e un lampadar care bate în jos, cu lumina reflectîndu-se puternic în marginea argintată a lupei pe care o plimbă peste fiecare pagină.

Misty spune :

— Mamă Wilmot, trebuie să vorbim.

La care Grace dă înapoi cîteva pagini și spune :

— Vai, dragă. E vina mea. Pînă poimîine te lasă nenorocita asta de durere de cap. Misty se apleacă peste ea și-i spune drept în față :

— Cum îndrăznești să-i umpli copilului meu mintea cu bazaconii care s-o facă să sufere ?

Grace ridică ochii din carte, contrariată și oarecum surprinsă. Bărbia îi atîrnă atît de greu încît gîtul ei e numai zbîrcituri de la o ureche la alta. Sistemul ei musculo-aponeurotic superficial. Grăsimea ei submentală. Benzile platismale ridate care-i împresoară gîtul.

Misty spune :

— De unde și pînă unde i-ai băgat în cap lui Tabbi că o să ajung un artist celebru ? Se uită împrejur, sînt în continuare singure, după care continuă : Sînt chelneriță, cîștig bani cît să avem un acoperiș deasupra capului, și e suficient. Nu vreau să-i dai fetei mele speranțe deșarte. Fără să-și fi tras încă respirația, Misty mai spune : Nu-ți da seama că mă faci de rîs ?

La care un zîmbet suav și larg traversează chipul lui Grace, care spune :

— Dar Misty dragă, adevărul e că *vei fi* celebră.

Zîmbetul lui Grace e o cortină care se trage în lateral. O premieră. Grace înfățișîndu-se publicului.

Iar Misty spune :

— Ba nu. Și continuă : N-am cum.

Nu e decît o persoană obișnuită care o să-și ducă traiul și-o să moară în anonimat, neștiută de nimeni. Obișnuită. Nu e așa o mare tragedie.

Grace închide ochii. Cu zîmbetul încă pe buze, spune :

— Of, o să fii celebră în clipa în care...

La care Misty îi spune :

— Încetează. Încetează odată. Misty îi taie elanul spunîndu-i : E atît de ușor pentru tine să le dai oamenilor speranță. Nu vezi că-i distrugi ? Misty spune : Sînt o chelneriță a dracului de bună. Și-n caz că n-ai observat, vremea noastră a trecut. Nu mai sîntem protipendada.

Peter, problema maică-tii e că n-a locuit niciodată într-o rulotă. N-a stat niciodată la

coadă într-un aprozar. Habar n-are cum e să fii săracă și nici n-are de gând să învețe.

Misty spune că-s lucruri mai rele decît s-o crească pe Tabbi în spiritul ăsta, astfel încî să-și găsească un loc în lumea pe care-o moștenește. Nu e nimic rău în a servi la mese. A face curat în camere.

La care Grace așază panglica dantelată ca să știe unde a rămas cu lectura jurnalului După care ridică privirea și-i spune :

— Și-atunci de ce te-ai apucat de băut ?

— Pentru că-mi place vinul, îi spune Misty.

La care Grace :

— Bei și alergi după bărbați pentru că ți-e teamă.

Prin alergi după bărbați vrea să spună probabil Angel Delaporte. Tipul în pantalon de piele care a închiriat reședința Wilmot. Angel Delaporte cu analizele lui grafologice și butelca lui de gin bun.

Grace spune :

— Știu *exact* ce simți. Încrucișîndu-și mîinile peste jurnal, ea zice : Bei pentru că numai așa te poți exprima liber și pentru că ți-e teamă.

— Nu, îi spune Misty. Își înclină capul și se uită la Grace pieziș. Misty spune : Nu,

habar n-ai tu cum m ă simt.

Alături de ele, focul arde mocnit și scuipă serpentine de scînteii în șemineu. Mirosul de fum alunecă peste polița căminului. Focul lor de tabără.

— Ieri, spune Grace, citind din jurnal, ai început să pui bani deoparte ca să te poți întoarce în orașelul tău natal. Îi strîngi într-un plic pe care-l vîri sub covor, lîngă geamul din camera ta.

Grace se uită la ea, cu sprîncenele ridicate și cu mușchiul corugator încrețindu-i pielea pătată de pe frunte.

La care Misty îi spune :

— Acum ce faci, mă spionezi ?

Iar Grace zîmbește. Plimbînd lupa peste pagină, ea spune :

— Așa scrie în jurnalul tău.

La care Misty îi spune :

— Ăla e jurnalul *tău*. Zice ea : Nu poți să scrii jurnalul altcuiva.

Ca să știi și tu, vrăjitoarea asta trage cu ochiul la ce face Misty și transcrie totul în agenda ei blestemată cu copertă roșie din piele.

Grace zîmbește. Și spune :

— Nu eu îl *scriu*. Eu doar îl *cîtesc*. Dă pagina, privește prin lupă și spune : Ah, ziua de mîine se anunță pasionantă. Zice aici că tot ce-i posibil să te întâlnești cu un polițist drăguț.

Ca să știi și tu, mîine, Misty își schimbă încuietoarea de la ușă. Pronto.

Misty spune :

— Încetează. Încă o dată îți spun, încetează. Misty spune : Problema e Tabbi, cu cât va învăța mai repede să trăiască o viață obișnuită, cu o slujbă zilnică normală și un viitor sigur și fără evenimente, cu atât va fi mai fericită.

— Și să facă ce, muncă de birou ? spune Grace. Să plimbe câini ? Să-și primească leafa săptămînal ? De-aia te-ai apucat tu de băut ?

Maică-ta.

Ca să știi și tu, merită cu vîrf și îndesat ce-o să-i spun acum :

~~Și tu meriți asta.~~
Și Misty spune :

— Nu, Grace. Zice : Beau pentru că m-am căsătorit cu un visător idiot și laș care a fost crescut să creadă că se va căsători cu o artistă într-o bună zi celebră și n-a putut să trăiască cu dezamăgirea care a urmat. Misty spune : Iar tu, Grace, ți-ai nenorocit copilul, și eu n-o să te las să-l nenorocești și pe al meu.

Apropiindu-se de Grace încît îi discerne pudra din riduri, ritidele și păienjenișul de firisoare roșii de la rujul scurs prin ridurile din jurul gurii, Misty spune :

— Nu-i mai umple capul cu minciuni, ori jur că mîine îmi fac bagajele și mă car cu tot cu Tabbi de pe insula asta.

La care Grace privește undeva peste umărul lui Misty.

Fără să se uite la ea, Grace oftează. Și spune :

— Of, Misty. E prea tîrziu pentru *asta*.

Misty se întoarce și în spatele ei este Paulette, recepționera, stînd acolo în bluza ei albă și fusta ei plisată de culoare închisă, care Paulette spune :

— Mă scuzați, doamnă Wilmot.

La care amîndouă – și Grace și Misty – răspund la unison :

— Da ?

Paulette spune :

— Nu vreau să vă întrerup din conversație. Trebuie să mai pun un buștean pe foc.

Grace închide caietul din poală și spune :

— Paulette, nu vrei tu să lămurești neînțelegerea dintre noi ? Activîndu-și mușchiul frontalis cît să-i ridice doar o sprînceană, Grace spune : Nu-i așa că și tu îți dorești ca Misty să se grăbească și să picteze odată capodopera aia a ei ?

Astăzi, starea vremii e parțial furibundă, cu posibilități de resemnare și ultimatumuri.

La care Misty dă să plece. Se întoarce puțin, după care se oprește.

Valurile șuieră și se lovesc de stînci.

— Mulțumesc, Paulette, spune Misty, dar cred că e timpul ca toată suflarea de pe insulă să se împace cu ideea că o să mor grasă și anonimă.

12 iulie

Dacă vrei să știi, amicul tău blondin de la școala de artă, băiatul care și-a sfișiat lobu urechii în două ca să-i dea lui Misty cerceul său, e chel acum. Îl cheamă Will Tupper și e ăl mai mare peste feribot. E de vîrsta ta și lobul urechii îi este în continuare înjumătățit. Cicatrizat.

Pe feribotul care, în seara asta, se întoarce pe insulă, Misty stă pe punte. Vîntul rece îi îmbătrînește chipul, lăsîndu-i pielea întinsă și uscată. Pielea moartă și netedă din stratum coroneum. Atunci cînd potaia asta imensă se apropie de ea și începe s-o adulmece, ea nu face decît să bea dintr-o bere învelită într-o pungă maro de hîrtie. Cîinele o miroase și scîncește. Coada îi este ridicată, iar gîtlejul îi freamată prin grumazul îmblănit tot înghițind ceva la nesfîrșit.

Ea se duce să-l mîngîie, dar cîinele se trage într-o parte și începe să se pișe chiar acolo pe punte. Un bărbat se apropie de ea, cu lesa încolăcită într-o mînă, și o întreabă :

— Vă simțiți bine ?

Amărîta și grăsansa de Misty, în coma ei provocată de bere.

Ha ! De parcă o să rămînă în băltoaca asta de pipi de cîine și-o să înceapă să povestească unui străin povestea vieții ei de căcat, pe un vapor, cu o bere în mînă și încercînd să nu plîngă. De parcă Misty ar putea să-i spună mecanic – eh, acum că m-ai întrebat, află că tocmai mi-am petrecut încă o zi în spălătoria zidită a unuia, citind bazaconiile de pe pereți în timp ce Angel Delaporte făcea poze și-i zicea că javra de bărbatu-său e un tip cu adevărat iubitor și protector pentru că îl scrie pe *z* mic cu codița ca o buclă îndreptată în sus, chiar și atunci cînd o numește „...cumplit blestem de moarte“.

Angel și Misty și-au frecat fundurile unul de altul toată după-amiaza, cu ea urmărind cuvintele improșcate pe pereți, care ziceau : „...acceptăm șuvoiul murdar al banilor tăi...“

La care Angel o întreba :

— Simți ceva ?

Proprietarii își trimiseseră periutele de dinți la laborator pentru analiză bacteriană în caz de proces.

Pe puntea feribotului, bărbatul cu cîinele zice :

— Aveți ceva pe dumneavoastră care să fi aparținut unei persoane decedate ?

Misty are pe ea o haină, haina ei și pantofii, iar pe unul din revere stă înfiptă una dintre bijuteriile oribile dăruite de Peter.

Soțul ei i-a dat-o.

Tu i-ai dat-o.

În după-masa petrecută în spălătoria zidită, cuvintele scrise pe pereți ziceau : „...nu ne vor jecmăni lumea ca s-o înlocuiască pe cea distrusă de tine...”

La care Angel a spus :

— Aici, scrisul e diferit. Se schimbă. A mai făcut o poză și a pregătit o nouă poziție, după care a spus : Știi cumva în ce ordine a lucrat soțul tău la renovarea acestor case ?

Misty i-a povestit lui Angel că un proprietar ar trebui să se mute în casă nouă numai după o noapte cu lună plină. Potrivit tradiției tâmplarilor, primul care ar trebui să intr

într-o casă nouă e animalul favorit al familiei. Apoi ar urma făina de porumb, sarea, mătura, Biblia și crucifixul. Abia apoi poate să intre familia cu mobila. Așa e superstiția.

La care Angel, continuând să facă poze, a spus :

— Ce ? Făina de porumb ar trebui să intre singură, de capul ei ?

Beverly Hills, Upper East Side, Palm Beach, în zilele noastre, e de părere Angel Delaporte, chiar și cea mai fătoasă zonă a oricărui oraș nu e decât un apartament de superlux în iad. Dincolo de porțile de la intrare, tot trebuie să împarți cu restul lumii aceleași străzi congestionate de trafic. Și tu, și toți drogații fără locuințe, miroșiți același aer împuțit și auziți aceleași elicoptere de poliție care urmăresc toată noaptea borfași.

Stele și Luna sînt șterse de pe fața cerului de luminile provenite de la milioane de parcuri ticsite de mașini. Cu toții se înghesuie pe aceleași trotuare năpădite de gunoale și văd același răsărit difuz și roșiatic prin smog.

Angel spune că bogătanilor nu le place să tolereze prea multe. Banii îți îngăduie să fugi de tot ce nu e perfect sau drăguț. Nu se discută decât de la adorabil în sus. Îți duci viața alergînd, evitînd, evadînd.

Goana aia după ceva drăguț. O înșelătorie. Un clișeu. Flori și luminițe de Crăciun, am fost programați să adorăm lucrurile astea. Ceva proaspăt și încîntător. Femeile cu țîțe mari din serialele spaniole, cu talia atît de micuță de zici că au fost stoarse de trei ori înainte. Nevestele-trofeu care-și iau prînzul la Hotelul Waytansea.

Cuvintele de pe pereți zic : „... voi, cu fostele voastre soții și copiii voștri vitregi, cu legăturile voastre de familii și căsătoriile voastre eşuate, v-ați distrus lumea în care ați trăit și acum vreți s-o distrugeți și pe a mea...”

Problema e, în opinia lui Angel, că nu mai avem unde să ne ascundem. De-aia le spunea umoristul Will Rogers oamenilor să cumpere pămînt : azi nu se mai fabrică.

De-aia în vara asta toți bogătanii au descoperit Insula Waytansea.

Pe vremuri era Sun Valley, în Idaho. Apoi a fost Sedona, în Arizona. Aspen, Colorado, Key West, Florida, Lahiana, Maui. Cu toatele ticsite de turiști, în vreme ce băștinașii au ajuns să servească la mese. Acum e rîndul Insulei Waytansea, refugiul perfect. Pentru toți, mai puțin pentru cei care deja locuiesc aici.

Cuvintele spun : „... voi, cu mașinile voastre rapide înțepenite în trafic, cu mîncarea

voastră fițoasă care vă îngrașă, cu casele voastre atît de mari că vă simțiți mereu singuri...”

La care Angel zice :

— Uite-aici, cum scrisul se încîlcește. Literele se înghesuie una într-alta. Face o poză, rulează filmul, și zice : Ceva îl sperie de moarte pe Peter.

Domnul Angel Delaporte flirtează, își pune mîna peste a ei. Îi pasează butelca pînă se golește. Nu se plînge, de vreme ce tipul n-are de gînd s-o dea în judecată așa ca restul clienților de pe continent. Toți sezonierii care și-au pierdut dormitoare sau dulapuri cu rufărie. Toți cei care au aflat că periutele lor de dinți au trecut prin curul tău. Jumătate din motivul pentru care Misty le-a donat atît de rapid casa catolicilor a fost că nimeni să nu pună sechestru pe ea.

Angel Delaporte e de părere că instinctul nostru natural e să ne ascundem. La fel ca toate speciile, ne marcăm teritoriul și îl apărăm. Poate că mai și migrăm, pe urmele vreunui animal sau în căutarea unei clime mai bune, dar știm că pentru a trăi ai nevoie de pămînt, iar instinctul nostru e să ținem cu dinții de el.

De-aia cîntă păsările, ca să-și marcheze teritoriul. De-aia se pișă cîinii.

Sedona, Key West, Sun Valley, paradoxul a jumătate de milion de oameni care se duc într-un loc ca să fie singuri.

Încă urmărind cu arătătorul vopseaua neagră, Misty spune :

— Ce voiai să spui atunci cînd ai pomenit de sindromul Stendhal ?

Încă făcînd poze, Angel spune :

— Îi zice așa după scriitorul francez Stendhal.

Cuvintele pe care ea le urmărește cu degetul spun : „...Misty Wilmot o să vă trimită pe toți în iad...”

Cuvintele tale. Nenorocitul dracului.

Stanislavski avea dreptate, simți o durere nouă de fiecare dată cînd descoperi ceea ce deja știi.

Sindromul Stendhal, spune Angel, e un termen medical. E atunci cînd o pictură sau orice altă formă de artă sînt atît de frumoase că-l copleșesc pe privitor. E un soi de șoc. Atunci cînd a vizitat Biserica Santa Croce din Florența, în 1817, Stendhal a declarat că aproape a leșinat de încîntare. Inima începe să-ți palpите necontrolat. Amețești. Atunci cînd privești o operă de artă magistrală, uiți cum te cheamă, uiți pînă și unde te afli. Se poate lăsa cu depresie sau sfîrșeală. Amnezie. Panică. Atac de inimă. Colaps.

Ca să știi și tu, Misty crede că Angel Delaporte cam mănîncă rahat.

— Dacă citești articole mai din vremea noastră, spune el, o să afli că lucrările Maurei

Kincaid generau, se pare, o isterie în masă.

— Și astăzi ? zice Misty.

La care Angel ridică din umeri :

— Să mor dacă știu. Din câte am văzut, mi se par ok, niște peisaje drăguțe, acolo.

Urmărindu-i degetul cu privirea, el zice :

— Simți ceva ? Mai trage o poză și continuă : Ciudat cum se mai schimbă gusturile astea.

„...sîntem vai de mama noastră“, spun cuvintele lui Peter, „dar avem ceea ce orice bogătan își dorește cu disperare... pace, frumusețe, liniște...”

Cuvintele tale.

Viața ta de după moarte.

În seara asta, în drum spre casă, Will Tupper e cel care-i dă lui Misty berea în punga de hîrtie. O lasă să bea pe punte, deși contravine regulilor. O întreabă dacă nu cumva pictează ceva. Vreun peisaj, poate ?

Pe feribot, bărbatul cu cîinele îi spune că potaia e antrenată să găsească morți. Cînd cineva moare, emană o putoare pe care bărbatul o numește epinefrină. I-a zis că așa miroase teama.

Cu berea în punga maro, Misty nu face decît să bea și să-l asculte.

Părul bărbatului, mai bine zis felul în care îi dispare spre tîmple, și pielea de pe scalpul lui expus, înroșită de la vîntul rece, îl face să arate ca și cum ar avea coarne de drac. Are coarne de drac și toată fața îi este roșie și plină de riduri. Riduri de expresie. Ritide cantale laterale.

Cîinele își dă capul peste umăr, încercînd să fugă de ea. Loțiunea de după ras a bărbatului miroase a cuișoare. Pe sub jachetă, îi atîrnă o pereche de cătușe cromate, prinse de centură.

Ca să știi și tu, astăzi, starea vremii e din ce în ce mai balamucită, cu posibilități de colaps fizic și nervos.

Cu lesa în mîină, bărbatul spune :

— Sînteți sigură că vă e bine ?

La care Misty îi răspunde :

— Credeți-mă. N-am murit.

— Poate doar un strat de piele să-mi fi murit, spune ea.

Sindromul lui Stendhal. Epinefrină. Grafologie. Coma detaliilor. A educației.

Omul arată înspre berea din punga maro de hîrtie și-i spune :

— Știți că n-aveți voie să beți în public ?

La care Misty spune, ce, e cumva polițai ?

La care el îi răspunde :

— Știți ceva, culmea, chiar sînt, da.

Tipul își scoate portofelul și-l deschide ca să-i arate insigna. Inscripția gravată în insigna argintată spune : *Clark Stilton. Detectiv. Brigada criminalistică din Seaview County.*

13 iulie – Lună plină

Tabbi și cu Misty se plimbă prin pădure. Acesta e peticul de pământ împădurit aflat hăt pe promontoriul Waytansea. E plin de arini aici, de generații întregi de arbor înălțându-se și căzînd la pământ și înmugurind iar din propria moarte. Animalele, cel mai probabil cerbii, au tăiat o cale prin mulțimea de copaci contorsionați, flancată de stînci mari cît un complex arhitectonic și acoperite de mușchi gros. Deasupra lor, întinderea de frunze de arin întrepătrunse formează un cer fremătător de un verde strălucitor.

Ici și colo, soarele își croiește drum prin găuri mari cît niște candelabre de cristal. Aici găsești de fapt o versiune ceva mai neîngrijită a holului Hotelului Waytansea.

Tabbi poartă un singur cerceș vechi, din filigran aurit, cu o încrengătură de strasuri roșii strălucitoare care încadrează o inimă roșie smălțuită. E înfipț în bluza ei roz, ca o broșă, dar e de fapt cerceșul pe care amicul blond al lui Peter și l-a smuls din ureche. Will Tupper de pe feribot.

Amicul tău.

Ea își ține gablonțurile într-o cutie de pantofi aflată sub pat și le poartă la ocazii speciale. Rubinele din sticlă tăiată prinse pe umăr reflectă verdele strălucitor de deasupra. Strasurile murdare reflectă rozul din bluza lui Tabbi.

Nevastă-ta și fiică-ta pășesc peste o buturugă putrezită năpădită de furnici, înaintînd printre ferigi care mîngîie talia lui Misty și-i biciuie fața lui Tabbi. Nu scoate nici un vreun cuvînt, uitîndu-se și trăgînd cu urechea după păsări, dar nu se aude nici țipenie. Nu tu păsări. Nu tu broscuțe. Nici un sunet, cu excepția valurilor care șuieră și se lovesc de stînci undeva departe.

Își fac drum cu greu printr-un baraj de tulpini verzi, un fel de plantă cu frunze galbene moi și putrezită la bază. Trebuie să caști ochii pe unde calci pentru că pământul e mîlos și plin de băltoace. Misty nu mai știe de cînd tot merge așa, cu privirea în jos și ferind-o pe Tabbi de ramurile care ar putea-o plesni, dar cînd se uită în față, vede un bărbat.

Ca să știi și tu, mușchii levator labii, cei care se pun la treabă atunci cînd vrei să mîrîi, cînd nu știi dacă să te bați sau s-o iei la sănătoasa, toți acei mușchi spastici și gingași îngheață într-un rînjat, iar gura lui Misty e atît de pătrățită încît i se vede toată dantura.

O apucă pe Tabbi de spatele bluzei. Tabbi continuă să înainteze cu privirea în pământ cînd Misty o trage cu putere spre ea.

La care Tabbi alunecă pe jos și-o antrenează și pe maică-sa în cădere, spunîndu-i :

— Mami.

Tabbi e la pământ, mînjită de frunze, licheni și insecte, cu Misty ghemuită deasupra ei, sub o boltă de ferigi.

Bărbatul se află probabil la zece pași, cu spatele la ele. Nu se întoarce. Cît se poate vedea prin cortina de ferigi, are doi metri înălțime, e brunet și robust și are frunze maronii în păr și picioarele mînjite cu nămol.

Nu se întoarce, dar nici nu se mișcă. Probabil că le-a auzit și acum stă nemișcat, trăgînd cu urechea.

Ca să știi și tu, tipul e gol-goluț. I se vede fundul.

Tabbi spune :

— Mami, hai să mergem, ne umplem de gîndaci.

La care Misty șîșîie la ea să tacă.

Bărbatul așteaptă, nemișcat, cu mîna ridicată la nivelul taliei de parcă ar cerceta aerul să vadă dacă detectează vreo mișcare. Nu se aude nici un tril.

Misty stă ghemuită, cu mîinile înfipite în nămol, gata s-o înhațe pe Tabbi și s-o ia la sănătoasa.

Atunci Tabbi se desprinde de ea, iar Misty zice :

— Nu. Dînd s-o apuce, mîinile lui Misty se agită în gol.

Într-o secundă, poate două, Tabbi ajunge în dreptul bărbatului și-l ia de mînă.

În acele două secunde, Misty are certitudinea că e o mamă de căcat.

Peter, te-ai căsătorit cu o lașă. Misty e în continuare aici, ghemuită. Mai că-i vine să se ridice și s-o ia la goană în direcția opusă. La școala de artă nu te învață să te bați cor la corp.

La care Tabbi se întoarce, zîmbind, și spune :

— Mami, nu fi așa de încuiată. Se prinde cu ambele mîini de brațul bărbatului și se saltă în sus, rămînînd cu picioarele atîrnînd în gol. Ea zice : E Apollo, atîta tot.

Alături de el, aproape acoperit de frunzele căzute, e un cadavru. Un sîn alb și palid cu vinișoare albastre. Un braț alb rănit.

Dar Misty stă în continuare ghemuită.

Tabbi se desprinde de brațul bărbatului și se îndreaptă în direcția în care se zgîiește Misty. Îndepărtează frunzele de pe fața mortului și zice :

— Asta-i Diana.

Se uită la Misty cum stă ghemuită, își dă ochii peste cap și-i spune :

— Mami, nu-s decît niște statui.

Statui.

Tabbi se întoarce și-o ia pe Misty de mînă. O trage înspre ea și-i spune :

— Ai auzit ? *Statui*. Parcă tu erai artista.

Tabbi o trage după ea. Bărbatul e din bronz închis la culoare, pătat și acoperit de

licheni, un bărbat gol cu picioarele înfipite într-un pedestal îngropat în tufişurile aflate pe marginea potecii. Ochii lui sînt sculptaţi cu irişi şi pupile, iar irișii sînt romani, turnaţi în bronz. Braţele şi picioarele sînt în perfectă concordanţă cu torsul. Regula de aur a compoziţiei. Fiecare criteriu al proporţiilor în artă e respectat.

Formula grecească datorită căreia iubim ceea ce iubim. Reminiscenţe ale comei induse în şcoala de artă.

Femeia căzută la pămînt e din marmură albă crăpată. Mînuţa roz a lui Tabbi înlătură frunzele şi ierburile de pe coapsele ei albe şi lungi, iar pliurile din marmură albă de la vîntre se pierd sub o frunzuliţă. Degetele şi braţele ei sînt delicate, fără urmă de crăpături la coate. Parul ei din marmură atîrnă în cîrlilonţi albi sculptaţi.

Tabbi arată cu mînuţa ei roz înspre un pedestal gol aflat vizavi de statuia în bronz şi spune :

— Diana era căzută de mult atunci cînd am întîlnit-o pentru prima oară.

Gamba bărbatului din bronz e rece la atingere, dar fiecare tendon, fiecare muşchi e sculptat în detaliu. Plimbîndu-şi mîna peste piciorul rece din metal, Misty zice :

— Ai mai fost aici ?

— Apollo n-are puţă, zice Tabbi. Am verificat.

La care Misty îşi retrage mîna de pe frunzuliţa care acoperă pubisul din bronz al statuii. Ea spune :

— Cine te-a adus aici ?

— Buni, zice Tabbi. Buni mă aduce mereu aici.

Tabbi se apleacă să-şi frece obrazul de obrazul fin din marmură al Dianei.

Statuia din bronz a lui Apollo este, probabil, o reproducere din secolul al XIX-lea. Sau poate de la sfîrşitul secolului al XVIII-lea. N-are cum să fie autentică, din antichitatea greco-romană. Dacă ar fi pe-aşa, s-ar afla într-un muzeu.

— Ce caută astea aici ? întrebă Misty. Ți-a spus cumva bunica ?

La care Tabbi ridică din umeri. Întinde mîna spre Misty şi-i spune :

— Mai e ceva. Zice : Vino să-ţi arăt.

Mai e ceva.

Tabbi o conduce printre copacii care împrejmuiesc locul şi dau peste un cadran solar năpădit de buruieni şi acoperit de un strat gros de cocleală. Mai dau peste o fîntînă mare cît o piscină, dar plină cu crengi uscate şi ghinde.

Trec pe lîngă o grotă căscată într-un dîmb, o gură întunecată flancată de stîlpi acoperiţi de licheni şi protejată de o poartă din fier închisă cu un lanţ. Peretele de piatră e de forma unui arc desăvîrşit la mijloc printr-o cheie de boltă. Cochet ca o clădire bancară. Ca un frontispiciu de Capitoliu iţit din pămînt. Garnisit cu îngerăşi sculptaţi care ţin în mîna ghirlande de mere, pere şi struguri din piatră. Corole din piatră Murdare şi sparte de rădăcinile copacilor.

Printre ele sînt plante care n-ar trebui să se afle aici. Un trandafir agățător aproape gîtuie un stejar, urcînd vreo cincisprezece metri ca să dea în floare undeva deasupra coroanei copacului. Frunze gălbejite de lalele atîrnă uscate de arșiță. Un perete de frunze și încrengături se dovedește a fi un uriaș tufiș de liliac.

Lalelele și liliacul nu cresc aici.

N-au ce căuta aici.

În dumbrava din mijlocul promontoriului dau peste Grace Wilmot așezată pe o pătură întinsă pe iarbă. În jurul ei e plin de bănuți roz și albaștri și de margarete mici și

albe. Coșul pentru picnic e întredeschis și-n jurul lui bîzîie mustele.

Grace se ridică în genunchi, cu un pahar de vin roșu în mînă, și spune :

— Misty, te-ai întors. Vino și ia un pahar.

Misty ia vinul și soarbe din el.

— Tabbi mi-a arătat niște statui, zice Misty. Ce era aici pe vremuri ?

Grace se ridică în picioare și spune :

— Tabbi, strînge-ți lucrurile. E timpul să mergem.

Tabbi își ia puloverul de pe pătură.

La care Misty spune :

— Dar abia am venit.

Grace îi întinde un sandviș pe-o farfurie și-i spune :

— Tu o să rămîi și-o să mănînci. Ai toată ziua la dispoziție ca să te pui pe treabă.

Sandvișul e cu salată de pui și e cald de la cît a stat în soare. Muștele s-au plimbat pe el, dar miroase bine. Așa că Misty ia o gură.

Grace arată înspre Tabbi și spune :

— A fost ideea lui Tabbi.

Misty mestecă și înghite. Spune :

— Nu e o idee rea, dar nu mi-am luat instrumentele.

La care Tabbi se duce la coșul de picnic și-i spune :

— Ți le-a adus buni. Le-am luat cu noi ca să-ți facem o surpriză.

Misty mai bea niște vin.

De fiecare dată cînd o persoană bine intenționată te constrînge să demonstrezi că n-ai talent și-ți scoate pe nas eșecul singurului vis pe care l-ai avut vreodată, mai ia un pahar. Ăsta-i jocul alcoolic al lui Misty Wilmot.

— Tabbi și cu mine mergem într-o misiune, spune Grace.

Tabbi adaugă :

— Mergem la talcioac.

Salata de pui are un gust ciudat. Misty mestecă, înghite și spune :

— Sandvișul ăsta are un gust bizar.

— E de la coriandru, îi spune Grace. După care : Tabbi și cu mine trebuie să găsim un

platou de patruzeci de centimetri dintr-un serviciu de argint Lenox. Închide ochii și dă din cap, spunînd : De ce nimeni nu vrea să-și folosească serviciile atunci cînd sînt descompletate ?

Tabbi spune :

— Iar Buni o să-mi cumpere un cadou de ziua mea. Orice-mi doresc.

Acum, Misty va rămîne blocată aici, pe Promontoriul Waytansea cu două sticle de vin roșu și o movilă de salată de pui. Fiică-sa era mică atunci cînd s-a atins pentru ultima oară de trusa de vopseluri, acuarelele, pensule și pînze. Uleiurile și acrilicele probabil că s-au întărit deja. Acuarelele s-au uscat și s-au crăpat. Pensulele s-au întărit. Nu mai sînt de nici un folos.

Idem Misty.

Grace întinde mîna și spune :

— Tabbi, hai. Las-o pe mama să se bucure de după-amiaza asta.

Tabbi o apucă pe Grace de mînă și, împreună, taie dumbrava la pas înspre aleea prăfuită unde și-au parcat mașina.

Soarele încălzește blînd. Dumbrava e îndeajuns de înaltă încît să te uiți în jos și să vezi valurile șuierînd și lovindu-se de stîncile de dedesubt. De-a lungul coastei, se vede

orasul. Hotelul Waytansea e o pată în peisaj, ca o scîndură albă. Aproape că-i yezi lucărnele de la mînsardă. De-aici, insula pare plăcută și perfectă, deloc invadată de mulțimea de turiști. De panourile publicitare. Arată probabil ca atunci cînd bogătanii încă nu-și făcuseră apariția în zonă. Și nici Misty. Înțelegi de ce oamenii care s-au născut aici au rămas. Înțelegi înverșunarea cu care Peter voia să apere acest loc.

— Mami, strigă Tabbi.

A lăsat-o pe bunică-sa și se întoarce la ea. Cu ambele mîini meșterind ceva la bluza roz. Gîfîind și cu zîmbetul pe buze, se apropie de locul în care Misty stă pe pătură. Cu cerceul din filigran aurit în mînă, Tabbi îi spune :

— Stai așa, nu mișca.

Misty înțepenește. Ca o statuie.

Iar Tabbi se apleacă să prindă cerceul în lobul urechii mamei ei, spunînd :

— Uitasem, dar mi-a adus aminte Buni. Ea zice că o să ai nevoie de ăsta.

Blugii ei sînt murdari în genunchi și pătați cu verde de cînd cu panica lui Misty care a încercat s-o salveze.

Misty spune :

— Nu vrei un sandviș, scumpa mea ?

La care Tabbi dă din cap, zicîndu-i :

— Buni mi-a spus să nu mă ating de ele.

După care se întoarce și-o ia la fugă, fluturînd o mînă deasupra capului pînă dispare din peisaj.

14 iulie

Angel Delaporte ține în mîna pînza de hîrtie, fixîndu-i colțurile cu vîrfurile degetelor. Se uită la ea, după care se uită la Misty și o întrebă :

— Ai desenat un scaun ?

Misty dă din umeri și-i spune :

— A trecut ceva vreme de cînd n-am mai pictat. A fost primul lucru care mi-a venit în minte.

Angel îi întoarce spatele, ținînd pictura astfel încît lumina soarelui să se reflecte în ea din mai multe unghiuri. Cu ochii la desen, spune :

— E bine. E foarte bine. Unde ai găsit scaunul ăsta ?

— L-am pictat din imaginație, zice Misty, povestindu-i cum a rămas izolată pe Promontoriul Waytansea cu trusa ei de desen și două sticle de vin.

Angel fixează cu ochii întredeschiși tabloul, ținîndu-l atît de aproape de zici că se uită cruciș, și spune :

— Arată ca un Hershel Burke. Angel se uită apoi la ea și-i spune : Ți-ai petrecut ziua într-o dumbravă ierboasă și ți-ai imaginat un scaun Hershel Burke în stil renescentist ?

Azi-dimineață, o femeie din Long Beach a sunat s-o anunțe că-și rezugrăvește spălătoria, așa că ar fi bine să vină să vadă aberațiile lui Peter înainte să le acopere.

În clipa asta, Misty și cu Angel stau în spălătoria dispărută. Misty își ia notițe după tîmpeniile scrise de Peter. Angel ar fi trebuit să tragă pereții în poze. În clipa în care Misty și-a deschis mapa ca să scoată o coală, Angel a văzut mica acuarelă și a vrut să se uite mai bine la ea. Lumina soarelui intră în cameră printr-un geam jivrat, iar Angel ține pictura în acea lumină.

Cuvintele pictate peste geam spun : „...puneți piciorul pe insulă și veți muri...”

Angel spune :

— E un Hershel Burke, să mor eu. Din Philadelphia, de la 1879. Mai e doar unul identic, în casa de vacanță a familiei Vanderbilt, în Baltimore.

Probabil că i s-a întipărit lui Misty în memorie de la cursul de Istoria Artei 101, de la Retrospectiva de Artă Decorativă 236 sau cine știe ce alt curs inutil din școală. Poate că l-a văzut la televizor, într-un tur video al caselor celebre pe cine știe ce canal. Cine știe de unde ne vin ideile. Inspirația. De ce ne imaginăm lucrurile pe care ni le imaginăm.

Misty spune :

— Mă consider norocoasă că am pictat chiar și-atît. Mi s-a făcut groaznic de rău. Cred că m-am intoxicat de la ce am mîncat.

Angel se zgîiește la tablou, răsucindu-l în toate direcțiile. Contractiile mușchiului

corugator dintre sprâncene are ca rezultat apariția a trei cute adânci. Ridurile lui glabelare. Mușchiul lui triangularis îi întinde buzele pînă cînd liniile de marionetă radiază din colțurile gurii în jos.

Schițînd bazaconiile de pe pereți, Misty nu-i pomenește nimic lui Angel despre crampele din stomac. Și-a petrecut toată după-masa aia nefastă încercînd să schițeze o stîncă sau un pom și a mototolit coala, dezgustată. A încercat să schițeze orașul văzut de la distanță, dar a mototolit-o și pe asta. A mototolit și un portret de căcat al lui Peter pe care a încercat să-l deseneze din memorie. A mototolit și portretul lui Tabbi. Apoi, un unicorn. A mai băut un pahar de vin, după care s-a uitat primprejur după ceva nou pe care să-l compromită cu lipsa ei de talent. După care a mai mâncat un sandviș cu salată de pui, cu gustul lui ciudat de coriandru.

Numai gîndul să se aventureze din nou prin pădure ca să deseneze o statuie decrepită căzută la pămînt îi ridica părul pe ceafă. Cadranul solar părăginit. Grotă încuiată. Iisus. Aici în umbră, soarele încălzea blînd. Iarba fremăta de insecte. Dincolo de pădure, valurile oceanului șuierau și se loveau de stînci.

Numai privind înspre marginile întunecate ale pădurii, Misty își putea imagina bărbatul din bronz dînd la o parte crengile cu brațele lui coclite și fixînd-o cu ochii lui orbi înfundați în orbite. De parcă ar fi ucis-o pe Diana de marmură și-ar fi tăiat-o în bucăți, iar acum se pornise printre arbori în direcția ei ca s-o hărțuiască.

Potrivit regulamentului jocului alcoolic al lui Misty Wilmot, atunci cînd începi să te gîndești că o statuie goală din bronz te va cuprinde cu mîinile ei metalice și te va strivi de moarte cu sărutul ei în vreme ce tu te agăți cu disperare cu unghiile și-l lovești cu brațele însîngerate peste pieptul lui plin de licheni – ei bine, e cazul să mai iei un pahar la bord.

Atunci cînd te pomenești pe jumătate goală defecînd într-o gaură pe care ai săpat-o în spatele unei tufe și te ștergi la cur cu un șervețel de la hotel, mai trage o dușcă.

Crampele din stomac se porniseră, iar Misty asuda la greu. Capul îi era săgetat de durere cu fiecare nouă bătaie a inimii. Mățele îi ghiorăiau și nici n-ă avut timp să-și dea chiloții jos. Rahatul a improșcat-o peste pantofi și pe picioare. Mirosul a doborît-o, iar Misty s-a aplecat înainte, trecîndu-și mîinile peste iarba caldă și peste flori. Muștele au găsit-o și-au început să i se plimbe pe picioare de sus în jos. Bărbia i-a căzut în piept, și două grămezi roz de vomă au aterizat pe sol.

Atunci cînd te trezești o jumătate de oră mai tîrziu cu rahatul prelingîndu-ți-se pe picioare și muștele roind în jurul tău, mai trage o dușcă.

Misty nu-i pomenește lui Angel nimic din toate acestea.

În vreme ce ea face schițe și el trage în poză pereții spălătoriei dispărute, el îi spune : — Ce poți să-mi zici despre tatăl lui Peter ?

Tatăl lui Peter, Harrow. Misty l-a iubit pe tatăl lui Peter. Misty spune :

— A murit. De ce întrebi ?

Angel mai face o poză și comută filmul pe noua poziție. Îi indică scrisul de pe zid și-i spune :

— Felul în care cineva îl face pe /are o foarte mare relevanță. Partea de sus arată cât de atașat este de maică-sa. A doua, cea de jos, se referă la taică-său.

Pe tatăl lui Peter, Harrow Wilmot, toată lumea îl striga Harry. Misty l-a întâlnit c singură dată când a fost la ei în vizită, pe vremea când încă nu era măritată cu Peter. Înainte să rămână gravidă. Harry i-a făcut turul Insulei Waytansea, arătându-i pereții cu

vopseaua scorjită și acoperisurile cocîrjate ale căsoaielor cu tigle. Cu o cheie de la mașină, a ricit mortarul dintre plăcile de granit din zidurile bisericii. Împreună au văzut cât de crăpate și denivelate sînt trotuarele de pe strada Merchant. Cît de mucegăite sînt frontispiciile magazinelor. Hotelul închis era negru pe dinăuntru, ars de la un incendiu. Pe dinafară, decrepit, cu ferestrele ruginite. Cu obloanele stricate. Cu burlanele dezmembrate. Harry Wilmot repeta neconținut :

— Rupți în coate de trei generații încoace. Zicea : Indiferent de cât de inteligent investim, banii nu durează mai mult de atît.

Tatăl lui Peter a murit imediat ce Misty s-a întors la colegiu.

La care Angel spune :

— Ai putea să-mi faci rost de o mostră din scrisul lui ?

Continuînd să schițeze aberațiile lui Peter, Misty spune :

— Nu știu.

Ca să știi și tu, n-ajunge să fii mînjită de căcat și să stai goală în sălbăticie, împrôscată de vomă roz, ca să devii o mare artistă.

După cum n-ajung nici halucinațiile. Acolo pe Promontoriul Waytansea, cuprinsă de crampe și cu părul și fața năclăite de sudoare, Misty a început să vadă lucruri. Cu șervețelele de hotel cu care a încercat să se curețe. Gura și-a clătit-o cu vin. Norul de muște și-a luat zborul în altă parte. Mirosul de vomă încă îi ardea nările. Ar fi penibil monumental de penibil, să-i spună lui Angel că umbrele de la marginea pădurii s-au mișcat.

Chipul de metal era acolo printre copaci. Silueta a făcut un pas înainte, iar greutatea teribilă a piciorului din bronz s-a afundat în covorul moale al dumbravei.

Dacă faci școala de artă, recunoști o halucinație nasoală. Știi ce-i ăla un flashback. Ai îngurgitat la viața ta numeroase chimicale care ți s-au fixat în țesuturile de grăsime, gata să-ți alimenteze vasele de sînge cu vise urîte în plină zi.

Silueta a mai făcut un pas, iar piciorul i s-a afundat în pămînt. Soarele făcea ca brațele lui să strălucească ici verde, colo maro. Creștetul capului și umerii îi erau pătați de găinațuri. Mușchii fiecărei coapse erau încordați, ieșiți în relief cu fiecare mișcare a piciorului, iar silueta continua să pășească înainte. Cu fiecare pas, frunzulița de bronz

dintre picioare se mișca.

Acum, e mai mult decît jenant să-ți contempli acuarela, stînd cocoțată pe geanta de la aparatul foto al lui Angel. Apollo, zeul iubirii. Misty beată și bolnavă. Sufletul despuia al unei artiste de vîrstă medie înfierbîntate de dorință.

Silueta apropiindu-se încă un pas. Ce halucinație idioată. Toxiinfecție alimentară. E gol. Misty goală. Amîndoi jechoși în poiană. Ca să-și limpezească gîndurile și să scape de halucinații, Misty a început să deseneze. Să se concentreze. Nu la ceva anume. Cu ochii închiși, Misty și-a apropiat creionul de coală și l-a simțit cum desenează singur, trăgînd

linii drepte pe care ea le freca cu buricul degetului mare pentru a le blura conturul.

Execuție pe pilot automat.

Cînd creionul s-a oprit, Misty terminase. Silueta dispăruse. Stomacul îi era mai bine. Mizeria se uscase îndeajuns cît s-o poată îndepărta și să îngroape șervețelele, chiloții distruși și colile mototolite. Tabbi și cu Grace s-au întors. Găsiseră ceșcuța sau cana sau ce naiba căutaseră. Sticlele de vin erau deja goale. Misty era îmbrăcată și deja mirosea ceva mai bine.

Tabbi a spus :

— Uite. Cadou de ziua mea, și a întins mîna cît să i se vadă inelul strălucindu-i pe deget. Cu o piatră verde pătrată, tăiată în mai multe fețe. E un peridot, a spus Tabbi, și l a ridicat deasupra capului, să capteze cu el apusul.

Misty a ațipit în mașină, întrebîndu-se de unde au avut bani, cu Grace la volan luînd calea Bulevardului Division înapoi spre oraș.

Abia mai tîrziu s-a uitat Misty la ce-a desenat. A fost la fel de surprinsă pe cît ar fi fos oricine. După aceea, a mai adăugat cîteva culori, acuarele. E extraordinar ce poate să iasă din subconștient. Ceva din perioada ei de maturizare, vreo pictură pe care a văzut-o la orele de istoria artei.

Visele previzibile ale sărmanei Misty Kleinman.

Angel spune ceva.

La care Misty :

— Poftim ?

La care Angel spune :

— Ce vrei pentru ea ?

Se referă la bani. La un preț. Misty spune :

— Cincizeci ? Zice : Cincizeci de *dolari*?

Tabloul ăsta pe care Misty l-a pictat cu ochii închiși, goală și înfricoșată, beată și cu rău la stomac, e prima operă de artă pe care a vîndut-o vreodată. E cel mai bun lucru pe care l-a făcut Misty vreodată.

Angel își deschide portmoneul și scoate două bancnote de douăzeci și una de zece. Spune :

— Ce altceva poți să-mi mai zici de tatăl lui Peter ?

Ca să știi și tu, atunci când a părăsit dumbrava, erau acolo două gropi adânci alături de potecă. Gropile erau la un metru distanță una de alta, prea mari și prea îndepărtate ca să fie urmele unui om. Gropile se pierdeau departe în pădure, prea mari și prea îndepărtate una de alta ca să fie ale cuiva care s-a plimbat pe-acolo. Misty nu-i pomenește lui Angel nimic din toate astea. Ar crede că e nebună. Nebună, ca soțul ei.

Ca tine, dragul, scumpul meu Peter.

Acum, tot ce a rămas de pe urma intoxicației e o durere de cap.

Angel apropie tabloul de nas și-l adulmecă. Strîmbă din nas și-l mai miroase o dată, după care vîră pictura într-unul dintre buzunarele exterioare de la geantă foto. O vede că-l fixează cu privirea și-i spune :

— Ah, nu te uita la mine. Mi s-a părut pentru o clipă că miroase a rahat.

15 iulie

Dacă primul bărbat în ultimii patru ani care se uită la țîțele tale se dovedește a fi polițist, ia o dușcă. Dacă se dovedește că tipul știe deja cum arăți goală, mai ia una.

Asta poate să fie dublă.

La masa opt din Salonul din Lemn și Aur stă un tip, cam de vîrsta ta. E lătăreț și are umerii căzuți. Cămașa albă din amestec de bumbac și poliester îi cade bine, puțin strîmtă la gît și revărsată o țîră, ca un balon, peste curea. La tîmple chelește, iar căderea părului i-a format două triunghiuri de scalp pornite din dreptul fiecărui ochi. Fiecare triunghi e ars de soare, părăind două coarne de drac care-i țîșnesc în sus din frunte. Pe masă are o agendă cu spirală, pe care tipul scrie în timp ce-o urmărește pe Misty. Poartă o cravată dungată și un sacou sport de culoare bleumarin.

Misty îi aduce un pahar cu apă, iar mîna îi tremură atît de tare încît auzi zăngănitul cuburilor de gheață. Ca să știi și tu, de trei zile o tot doare capul. Se simte ca și cum niște viermi ar săpa adînc în mormanul moale al creierului ei. Viermi sfredelind. Cărăbuși croindu-și tunel.

Tipul de la masa opt spune :

— Nu prea vin mulți bărbați pe-aici, nu ?

Loțiunea lui după ras miroase a cuișoare. E tipul de pe feribot, stăpînul cîinelui care a crezut că Misty e moartă. Polițaiul. Detectivul Clark Stilton. Tipul de la Brigada criminalistică.

Misty ridică din umeri și îi întinde meniul. Misty se uită de jur împrejur prin încăpere, la ramele aurite și lambriurile din lemn, și spune :

— Dar unde vă este cîinele ? Misty spune : Să vă aduc ceva de băut ?

La care tipul zice :

— Trebuie să-l văd pe soțul dumneavoastră. Zice : Sînteți doamna Wilmot, nu-i așa ?

Numele de pe insigna ei din piept, prinsă de uniformă ei roz plasticată – Misty Marie Wilmot.

Durerea ei de cap are ceva din loviturile unui baros, care-i bate și tot bate un cui în ceafă, o instalație de artă conceptuală, care bate din ce în ce mai tare în același loc pînă uiți tot ce există pe lumea asta.

Detectivul Stilton își pune pixul pe agendă și îi întinde mîna, zîmbind. Spune :

— Adevărul e că, da, *sînt* reprezentantul regional al Brigăzii criminalistice.

Misty îi strînge mîna și-i spune :

— Vă aduc niște cafea ?

La care el :

— Vă rog.

Durerea ei de cap are ceva dintr-o minge de plajă umflată la refuz cu aer. Și mai mult aer e pompat în ea, dar de fapt nu e aer. E sânge.

Ca să știi și tu, Misty i-a spus deja detectivului că Peter se află în spital.

Tu ești în spital.

Acum câteva seri, pe feribot, Misty i-a povestit detectivului Stilton despre nebunia ta, despre cum ți-ai lăsat familia înglodată în datorii. Despre cum te-ai lăsat de fiecare școală în care te-ai înscris și despre cum îți înfigeai bijuterii în corp. Cum stăteai tu în mașina parcată în garaj, cu motorul pornit. Toate graffiti-urile tale, toate declamațiile și siglările spalatorilor și ale bucătarilor n-au fost decît niște simptome ale demenței tale. Vandalism curat. Din păcate, i-a spus Misty detectivului, nici ea n-a ieșit foarte bine din toată povestea asta.

E aproape ora trei, perioada de acalmie dintre prînz și cină.

Misty spune :

— Da. Sigur, mergeți să-l vedeți pe soțul meu. Misty spune : Ați zis că vreți cafea ?

Cu ochii în agenda în care tot își ia notițe, detectivul o întreabă :

— Aveți cumva idee dacă soțul dumneavoastră făcea parte dintr-o grupare neo-nazistă ? Vreo grupare radicală ?

La care Misty spune :

— Oare ? Zice ea : Friptura de vită e foarte bună aici.

Ca să știi și tu, e chiar simpatic. Fiecare cu coala lui de hîrtie și cu creioanele gata de scris. Ca-ntr-un duel. O pistoladă.

Dacă individul ăsta a văzut aberațiile scrise de Peter, știe exact ce credea Peter despre goliciunea ei. Despre sîinii ei ca doi pești morți. Despre macrameul de vene de pe picioarele ei. Despre mîinile ei care miros a mînuși de cauciuc. Misty Wilmot, regina cameristelor. Gîndurile tale despre nevastă-ta.

Detectivul Stilton își ia notițe, spunînd :

— Așadar, nu erați foarte apropiați, dumneavoastră și soțul ?

La care Misty spune :

— Mda, ei bine, eu credeam că sîntem. Zice : Și cînd colo...

El continuă să scrie, spunînd :

— Aveți cumva idee dacă Peter e membru al Ku-Klux-Klan-ului ?

La care Misty spune :

— Puiul și colțunașii sînt destul de buni.

El continuă să scrie, spunînd :

— Aveți idee dacă există vreun astfel de grup extremist pe Insula Waytansea ? Durerea de cap îi bate, bate, bate cuiul în ceafă.

Cineva de la masa cinci îi face semn, iar Misty îi spune :

— Să vă aduc niște cafea ?

La care detectivul Stilton îi spune :

— Vă simțiți bine ? Nu arătați prea falnic astăzi.

Abia în dimineața asta la micul dejun, Grace Wilmot și-a cerut scuze pentru salata de pui stricată – ba mai mult, i-a programat mâine o oră la doctorul Touchet. Frumos gest, dar încă o factură la plată, fir-ar al dracului.

Atunci când închide ochii, Misty ar putea să jure că-i clocotește capul pe dinăuntru. Gâtul îi este cuprins de o crampă musculară ca din fier forjat. Sudoarea îi lipește pliurile de piele de pe gât. Umerii îi sînt ridicați, iar capul e afundat între ei pînă la urechi. Abia dacă poate să-și rotească un pic capul ca să simte că-i iau foc urechile.

Peter i-a povestit odinioară despre Paganini, probabil cel mai bun violonist al tuturor timpurilor. A fost măcinat de tuberculoză, sifilis, osteomelită în fălci, diaree, hemoroizi și pietre la rinichi. Paganini, nu Peter. Mercurul cu care i-au tratat doctorii sifilisul l-a lăsat fără dinți în gură. Pielea i-a devenit cadaverică. I-a căzut părul. Paganini era un cadavru ambulant, dar cînd cînta la vioară, devenea nemuritor.

A avut sindromul Ehlers-Danlos, o boală congenitală care i-a atrofiat într-atît articulațiile, că putea să-și atingă încheietura mîinii cu degetul mare. După părerea lui Peter, toată această tortură s-a resorbit în geniu.

După părerea ta.

Misty îi aduce detectivului Stilton un ceai cu gheață pe care acesta nu l-a comandat, iar el îi spune :

— Există vreun motiv pentru care purtați ochelari de soare în interior ?

La care ea, arătînd cu capul înspre geamuri, îi spune :

— Lumina. Îi umple din nou paharul cu apă și-i spune : Azi mă dor ochii rău de tot. Mîna îi tremură atît de tare încît scapă creionul. Cu o mînă sprijinindu-se în tăblia mesei, se apleacă să-l ridice. Își trage nasul și-i spune : Mă scuzați.

La care detectivul spune :

— Cunoașteți un anume Angel Delaporte ?

La care Misty își trage nasul și spune :

— Doriți să comandați ?

Angel Delaporte ar trebui să vadă scrisul de mînă al lui Stilton. Literele lui sînt înalte, unduite în sus, ambițioase, ideale. Scrisul îi este înclinat spre dreapta, agresiv înverșunat. Presiunea puternică asupra paginii indică un libidou puternic. Cam asta ți ar spune Angel. Codițele literelor, *y*-urile și *g*-urile, atîrnă drept în jos. Asta înseamnă determinare și stofă de conducător.

Detectivul Stilton se uită la Misty și-i spune :

— Vi se pare că vecinii dumneavoastră au arătat semne de ostilitate la adresa celor veniți din afară ?

Ca să știi și tu, dacă sesiunea ta de masturbare durează sub trei minute pentru că împarți aceeași cadă cu paișpe oameni, bea un pahar.

La orele de teoria artei, te învață că femeile caută bărbați cu frunți proeminente și maxilare mari și pătrate. Cel puțin așa arăta un studiu făcut de un sociolog de la West Point Academy. Concluzia era că fețele rectangulare, ochii înfundați în orbite și urechile lipite de cap sînt ceea ce-i face pe oameni atractivi.

Așa arată și detectivul Stilton, la care se adaugă cîteva kilograme în plus. În secunda asta nu zîmbește, dar cutele care-i brăzdează obrazul și laba gîștii dovedesc că tipul zîmbește din plin. Mai mult zîmbește decît se încruntă. Cicatricile fericirii. Poate că e de la kilogramele în plus, dar ridurile corugatoare dintre ochi și alea de pe frunte, care exprimă îngrijorarea, nici nu se văd.

Asta, plus coarnele roșii de pe frunte.

Ăștia-s micii stimuli vizuali la care pui botul. Codul atracției. De-aia iubim pe cine iubim. Fie că ești sau nu conștient de ei, e motivul pentru care facem ceea ce facem.

De-aia știm ce nu știm.

Riduri pe care aplici analiză grafologică. Angel ar fi impresionat.

Dragul, scumpul de Peter și-a lăsat plete pentru că are urechile clăpăuge.

Urechile tale erau clăpăuge.

Urechile lui Tabbi sînt ale lui taică-său. Părul lung al lui Tabbi e al lui.

Al tău.

Stilton spune :

— Viața pe-aici nu mai e ce-a fost și multora le displace chestia asta. Dacă soțul dumneavoastră nu opera de unul singur, ar trebui să ne așteptăm la un nou val de atacuri. Incendieri premeditate. Crimă.

O clipă dacă se uită în pămînt, pe Misty o ia cu leșin. Dacă întoarce capul, vederea i se încețoșează, iar întreaga cameră e cuprinsă de-o pîclă groasă.

Misty aduce detectivului nota de plată și i-o pune pe masă, spunînd :

— Mai era ceva ?

— Încă o întrebare, doamnă Wilmot, spune el. Ia o înghițitură de ceai, privind-o peste buza paharului. După care spune : Aș vrea să vorbesc cu socrii dumneavoastră dacă se poate.

Mama lui Peter, Grace Wilmot, stă aici, în hotel, îi spune Misty. Tatăl lui Peter, Harrow Wilmot, a murit. Acum treișpe sau paișpe ani.

Detectivul Stilton își mai ia o notiță. Spune :

— Cum a murit socrul dumneavoastră ?

A fost un infarct, crede Misty. Dar nu e sigură.

La care Stilton spune :

— Mi se pare mie sau nu vă cunoașteți foarte bine rubedeniile ?

Cu durerea de cap forîndu-i adînc în craniu, Misty spune :
— Ați zis cumva dacă doriți cafea ?

16 iulie

Doctorul Touchet îi bagă lanterna în ochi și-i spune să clipească. Se uită în urechile ei. Se uită în nasul ei. Stinge lumina în cabinet și-i spune să-și lumineze gura cu lanterna. Așa cum lanterna lui Angel Delaporte lumina prin gaura din peretele sufrageriei lui. E un truc medical mai vechi de a depista sinusurile, care se întind peste tot, strălucind roșu pe sub pielea din jurul nasului, și-n acest fel, poți observa petele care semnifică de regulă blocaje, infecții. Dureri de cap provocate de sinusuri. Îi înclină lui Misty capul pe spate și se afundă cu privirea în gâtul ei.

Spune :

— De ce crezi că a fost toxiinfecție alimentară ?

Așa că Misty îi povestește despre diaree, despre crampe, despre durerea de cap. Îi spune tot, mai puțin partea cu halucinațiile.

El îi testează presiunea sîngelui cuprinzînd-o cu degetele de încheietura mîinii. Atenți la fiecare bătaie a inimii, cei doi se uită pe cadranul care indică presiunea sîngelui. Fiecărei palpitații cauzate de durerea ei de cap îi corespunde o pulsație.

După care ea își dă jos bluza, iar doctorul Touchet îi ține mîna ridicată și-o palpează la subțioară. Tipul poartă ochelari și fixează cu privirea peretele de lîngă ei în timp ce-și face de lucru cu degetele. Misty poate vedea totul într-o oglindă din perete. Sutienui îi este atît de strîmt încît bretelele îi mușcă din umeri. Pielea i se revarsă în colăcei peste betelia pantalonilor marinărești. Colierul ei jigărit de perle de la gît se pierde cu tot cu perle într-un pliu adînc de grăsime.

Doctorul Touchet, degetele lui sapă tunel prin subțioară, forînd adînc.

Ferestrele cabinetului sînt din sticlă jivrată, iar bluza ei stă atîrnată într-un cîrlig de pe ușa. E aceeași cameră în care Misty a născut-o pe Tabbi. Pereții sînt de faianță verde, iar podeaua-i albă. Aceeași masă de examinare. Aici s-a născut Peter. Și Paulette. Will Tupper. Matt Hyland. Brett Petersen. Și, la fel ca ei, toți cei de pe insulă sub cincizeci de ani. Insula e atît de mică încît doctorul Touchet face și oficiile de antreprenor de pompe funebre. El a avut grijă de Harrow, tatăl lui Peter, înainte de îngropăciune. De incinerare.

Tatăl tău.

Harrow Wilmot întrupa tot ceea ce Misty își dorea ca Peter să devină. La fel cum bărbații vor să-și întâlnească viitoarele soacre ca să vadă cum va arăta logodnica lor peste douăzeci de ani, tot așa și Misty. Harry era bărbatul cu care Misty s-ar fi căsătorit dacă ar fi ajuns la vîrsta medie. Înalt, cu favoriți cărunți, un nas drept și o bărbie proeminentă despicată.

Acum, cînd Misty închide ochii încercînd să-l vizualizeze pe Harrow Wilmot, nu vede decît cenușa lui împrăștiată de pe Promontoriul Waytansea. Într-un nor cenușiu prelung.

Misty n-are idee dacă doctorul Touchet folosește același cabinet și pentru îmbălsămări. Dacă va trăi îndeajuns de mult, o s-o pregătească pe Grace Wilmot. Doctorul Touchet a fost legistul venit la fața locului atunci cînd l-au descoperit pe Peter.

Cînd te-au descoperit pe tine.

Dacă cineva îl va deconecta vreodată de la aparatele de menținere artificială, probabil că tot el va avea grijă de corp.
Corpui tău.

Doctorul Touchet o palpează la fiecare subțioară. Căutînd noduli. Malformații cancerigene. Tipul știe unde să-ți apese șira spinării ca să te facă să-ți dai capul pe spate. Perlele ei false afundate în cutele de pe gît. Ochii lui, irișii sînt prea depărtați unul de altul ca să se uite la tine. El fredonează o piesă. Privind fix în altă direcție. Se vede că tipul are exercițiul lucrului cu morții.

Întinsă pe masa de consultație, privind la imaginea lor din oglindă, Misty spune :

— Ce era pe vremuri pe Promontoriu ?

La care doctorul Touchet tresare, uimit. Își ridică privirea, cu sprîncenele arcuite de surpriză.

De parcă tocmai ar fi glăsuț un mort.

— Pe Promontoriul Waytansea, spune Misty. Am văzut acolo niște statui, ca și cum ar fi fost un parc. Ce era de fapt ?

Cu degetul sondînd adînc șanțul dintre tendoanele din ceafa ei, el spune :

— Înainte era un crematoriu, acolo era cimitirul nostru.

Senzația ar fi chiar plăcută dacă degetul lui n-ar fi rece.

Numai că Misty n-a văzut nici un mormînt.

Cu degetele sondînd nodulii limfatici de sub maxilarul ei, el îi spune :

— E un mausoleu îngropat într-un dîmb. Uitîndu-se fix la perete, el se încruntă și spune : Vechi de cel puțin două secole. Grace ar putea să-ți spună mai multe despre asta.

Grota. Clădirea mică din piatră, asemănătoare cu o bancă. Capitoliul cu coloanele cochete și arcul de boltă sculptat, dărăpănat și dezmembrate și ținute laolaltă de rădăcinile copacilor. Poarta zăvorâtă din fier, întunericul dinlăuntru.

Durerea ei de cap îi bate, bate, bate cuiul și mai adînc.

Diplomele atîrnate pe pereții faianțați ai cabinetului sînt îngălbenite și mohorîte sub geamul de sticlă. Pătate de apă. Mînjite de căcați de muscă. Daniel Touchet, doctor în medicină. Ținîndu-i încheietura între două degete, doctorul Touchet îi ia pulsul.

Cu mușchiul triangularis trăgînd în jos de colțurile gurii lui într-un rictus, el îi lipește

stetoscopul de omoplați. Spune :

- Și-acum, Misty, inspiră adânc și ține-ți respirația.
- Răceala tăioasă a stetoscopului glisează pe spatele ei.
- Acum expiră, spune el. Și mai inspiră o dată.

Misty spune :

— Știi cumva dacă Peter și-a făcut cândva vasectomie ? Respiră din nou adânc, după care spune : Peter mi-a zis că Tabbi e un miracol de la Dumnezeu și că n-ar trebui să avortez.

La care doctorul Touchet spune :

— Misty, cit de mult ai băut în ultimele zile ?

Ce orășel infect. Săraca de Misty Marie a ajuns și bețiva orașului.

— A venit un detectiv la hotel, spune Misty. A întrebat dacă nu cumva există Ku Klux Klan pe insulă.

La care doctorul Touchet spune :

- Să știi că nu așa o să să-ți salvezi fata.
- Vorbește ca bărbatu-său.
- Ca tine, dragul, scumpul meu Peter.

La care Misty spune :

— Să-mi salvez fata *de la ce* ? Misty se întoarce ca să-l privească drept în față și-i spune : Avem naziști pe insulă ?

La care doctorul Touchet se uită la ea zîmbind și-i spune :

— Bineînțeles că nu.

Se îndreaptă către birou și ia un dosar în care sînt cîteva hîrtii. Scrie ceva în el. Se uită la calendarul de pe perete, aflat deasupra biroului. Se uită la ceas și scrie ceva în dosar. Scrisul lui de mîină, cu codițele fiecărei litere atîrnînd mult sub linie, aproape subconștient, impulsiv. Angel Delaporte ți-ar zice că e un tip rapace, avid și malefic.

Doctorul Touchet spune :

— Și, cu ce te mai ocupi în ultima perioadă ?

La care Misty îi răspunde că da, desenează. Pentru prima oară de cînd a terminat colegiul, Misty desenează, pictează, mai mult cu acuarele. În mansarda ei. În timpul ei liber. Și-a așezat șevaletul astfel încît să poată privi pe geam, de-a lungul coastei pînă înspre Promontoriul Waytansea. Pictează un tablou pe zi. Din imaginație. Dorințele unei copilite sărăntoace : case mari, nunți la biserică, picnicuri pe plajă.

Ieri, Misty a pictat pînă s-a lăsat întunericul. Cinci-șase ore au trecut așa cum au venit. Duse și-ngropate ca spălătoria lipsă din Seaview. Înghițite de Triunghiul Bermudelor.

Misty îi spune doctorului Touchet :

— Durerile de cap nu mă lasă decît atunci cînd pictez.

Biroul lui e din metal vopsit, genul de birou din oțel pe care-l întâlnești în cabinetul unui inginer sau al unui contabil. Cu sertare care culisează lin și care se închid bubuitor. În locul sugativei are o bucată de postav verde. Deasupra, pe perete, se află calendarul și diplomele vechi.

Cu chelia lui și cu cele câteva fire lungi și vlăguite pieptănate dintr-o parte într-alta a capului, doctorul Touchet ar putea trece drept inginer. Cu ochelarii ăia rotunzi cu lentile groase și rame din oțel și cu ceasul ăla cu curea elastică din metalice, ar putea trece drept contabil. El îi spune :

— Ai fost la colegiu, nu-i așa ?

La școala de artă, îi spune Misty. N-a absolvit-o. A renunțat la ea. S-au mutat aici cînd a murit Harrow, ca să aibă grijă de mama lui Peter. După care a apărut Tabbi. După care Misty a adormit un pic și s-a trezit grasă, obosită și între două vîrste.

Doctorul nu schițează nici un zîmbet. E de înțeleș.

— La orele de istorie din școală, spune el, ai învățat de jainiști ? Budiștii jainiști ?

La orele de istoria artei, nu, îi spune Misty.

Trage de un sertar al biroului și extrage din el o cutie galbenă cu pilule.

— Ai mare, mare grijă cu ele, îi spune el. N-o lăsa pe Tabbi să se apropie de ele.

Îi desurubează capacul și scoate două pilule. Sînt niște capsule gelatinoase, dintr-alea tăiate la jumătate, iar în interior e ceva praf de-un verde închis și fluctuant.

Mesajul scrijelit de pervazul ferestrei din camera lui Tabbi : *Vei muri cînd vor isprăvi cu tine.*

Doctorul Touchet îi întinde cutia și-i spune :

— Ia numai atunci cînd nu mai poți de durere. N-are etichetă. Sînt făcute din ierburi. Îți sporesc puterea de concentrare.

Misty spune :

— A murit cineva de sindromul Stendhal ?

La care doctorul spune :

— Sînt făcute din alge verzi, dar mai conțin și niște scoarță de salcie albă, și puțin polen. Pune capsulele la loc în cutie și-i înșurubează capacul. Așază cutia pe masa, alături de coapsa ei, și-i spune : Poți să bei și-n continuare, zice el, dar cu moderație.

Misty spune :

— Oricum beau moderat.

La care el, întorcîndu-se la birou, îi spune :

— Dacă zici tu.

Căca-m-aș pe orașele astea mici.

Misty îi spune :

— Cum a murit tatăl lui Peter ?

La care doctorul Touchet îi spune :

— Ce ți-a povestit Grace Wilmot despre asta ?

Nimic. Nici n-a adus vorba despre asta. Atunci când i-au împrăștiat cenușa, Peter i-a pomenit lui Misty ceva de un infarct. Misty spune :

— Grace a zis c-a fost o tumoare pe creier.

La care doctorul Touchet spune :

— Da, așa a fost. Și-a închis sertarul de la biroul metalic cu o bubuitură. Îi spune :
Grace mi-a zis că dai dovadă de un real talent.

Ca să știi și tu, astăzi, starea vremii e calmă și însorită, dar aerul e plin de abureli.

Misty întreabă de budistii despre care a adus vorba.

— Budistii jainiști, spune el.

Ia bluza din cuierul de pe ușă și i-o întinde. Materialul e pătat la subțiori cu urme întunecate de transpirație. Doctorul Touchet îi dă ocol lui Misty, ajutînd-o să-și vîre mîinile în mîneci.

El îi spune :

— Ce vreau să spun e că, uneori, pentru un artist, durerea cronică poate fi un dar.

17 iulie

Cînd erau în școală, Peter îți spunea mereu că tot ceea ce faci e de fapt un autoportret. Chit că e *Sfîntul Gheorghe și balaurul* sau *Răpirea Sabinelor*, unghiul pe care îl adopți, lumina, compoziția și tehnica, toate te reprezintă pe tine. Tu ești inclusiv motivul pentru care alegi să desenezi cutare scenă. Tu ești fiecare culoare, fiecare tușă de pensulă.

Peter obișnuia să-i spună :

— Singurul lucru de care e în stare un artist e să-și descrie propriul chip.

Ești condamnat să fii tu.

Iar chestia asta, spune el, ne dă frîu liber să desenăm tot ce ne trece prin cap, de vreme ce nu facem decît să ne desenăm pe noi înșine.

Scrisul tău de mîină. Felul în care pășești. Modelul serviciului de porțelan pe care ți-l alegi. Toate astea te lasă descoperit. Tot ce faci îți trădează intențiile.

Totul e un autoportret.

Totul e un jurnal.

Cu cei cincizeci de dolari de la Angel Delaporte, Misty își cumpără o pensulă de acuarele rotundă din păr de bou, numărul 5. Își cumpără o pensulă moale și pufoasă numărul 4, din coadă de veveriță, pentru tușele apoase. O pensulă rotundă din păr de cămilă, numărul 2. O pensulă ascuțită numărul 6, ca o limbă de pisică, făcută din păr de samur. Și o pensulă lată și netedă numărul 12, pentru pictat cerul.

Misty își cumpără o paletă pentru acuarele, un platou rotund din aluminiu, cu zece orificii goale, care arată ca o formă de copt briose. Își cumpără cîteva tuburi de guașe. Verde de Cipru, verde-albăstrui cu pigment de oxid de crom, verde de culoarea sevei și verde de Winsor. Își cumpără albastru de Prusia și un tub de carmin de roibă. Își cumpără un tub de negru Havannah Lake și unul negru lucios.

Misty își cumpără pastă corectoare albă, lăptoasă. Bașca un preparat gălbui de culoarea pișatului, pentru stratul preliminar de vopsea, care-ți permite să ștergi greșelile. Își cumpără gumă arabică, de culoarea unei beri slabe, care preîntîmpină întrepătrunderea culorilor pe hîrtie. Bașca un grunt uniform care să confere culorilor aspect granulat.

Își cumpără un set de hîrtie pentru acuarele, hîrtii fin granulate și presate la rece, de 48x61 cm. Numele din comerț pentru dimensiunea asta este „Regal“. Colii de 58x71 cm i se spune „Elefant“. Celei de 67x102 cm – „Dublu Elefant“. E o hîrtie fără acizi. Își cumpără planșe, pînze întinse și lipite pe cartoane. Își cumpără paspartuuri de mărime „Super-Regal“, „Imperial“ și „Enorm“.

Se duce cu toate astea la casă și costă atât de mult peste cei cincizeci de dolari că trebuie să plătească restul cu cartea de credit.

Dacă-ți vine să furi un tub de siena arsă, e cazul să iei una dintre pilulele cu alge verzi prescrise de doctorul Touchet.

Peter obișnuia să spună că misiunea unui artist e să pună ordine în haosul general. Colecționezi detalii, cauți un model și organizezi în consecință. Dai sens lucrurilor lipsite de noimă. Strângi ca-ntr-un puzzle bucăți din orice-ți vine. Le amesteci și reorganizezi. Colezi. Montezi. Asamblezi.

Dacă ești la muncă și fiecare masă din sectorul tău așteaptă să fie servită cu ceva, dar tu stai pilită în bucatărie și faci schițe pe bucăți de hirtie, e cazul să iei o pilulă.

Dacă le-aduci oamenilor nota de plată, iar pe spatele ei ai făcut un mic studiu de lumini și umbre – nici măcar nu știi ce ți-a servit drept model, pur și simplu l-ai desenat din minte. E un mizilic, dar ești îngrozită la ideea c-ai putea pierde schița. Atunci e cazul să iei o pilulă.

— Toate detaliile astea ne semnificative, spunea Peter, sînt fără nici un rost pînă în clipa în care le pui cap la cap.

Peter obișnuia să-i spună :

— Nimic nu înseamnă ceva în sine.

Ca să știi și tu, astăzi în sala de mese, Grace Wilmot stătea cu Tabbi în fața servante din sticlă care acoperă aproape în întregime un perete. Înăuntru sînt farfurii din porțelan așezate pe socluri și luminate difuz. Cești pe farfurioare. Grace Wilmot le arată pe rînd cu degetul. Iar Tabbi face același lucru cu arătătorul ei, spunînd :

— Fitz and Floyd... Wedgwood... Noritake... Lenox...

Și dînd din cap, Tabbi își încrucișează mîinile la piept și spune :

— Nu, aici nu e bine. Ea spune : Modelul Oracle Grove are o bordură din aur de 14 carate. Venus Grove are 24 de carate.

Fetița ta, specialistă în modele din porțelan ieșite din fabricație.

Fetița ta, o adolescentă de-acum.

Grace Wilmot se apropie și învîrtește pe degete cîteva șuvițe de după urechea lui Tabbi, spunînd :

— Măicuțiță, fata asta e o profesionistă.

Cu tava de farfurii pe umăr, Misty se oprește îndeajuns de aproape de Grace ca s-o întrebe :

— Cum a murit Harrow ?

La care Grace își ia privirea de la porțelanuri. Cu mușchiul orbicularis oris căscîndu-ochii mari, ea zice :

— Da' de ce întrebi ?

Misty îi pomenește despre vizita la doctor. Doctorul Touchet. Și despre cum Angel

Delaporte crede că scrisul de mână al lui Peter spune ceva despre relația lui cu taică-său. Toate acele detalii care, luate fiecare în parte, nu înseamnă nimic.

La care Grace îi spune :

— Ți-a prescris cumva doctorul niște pilule ?

Tava e grea, iar mîncarea se răcește, dar Misty îi spune :

— Doctorul a spus că Harrow a murit de cancer la ficat.

Tabbi arată cu degetul, spunînd :

— Gorham... Dansk...

La care Grace zîmbește :

— Sigur că da. Cancer la ficat, spune ea. De ce mă mai întrebi ? Ea spune : Credeam că ți-a zis Peter.

Ca să știi și tu, astăzi, starea vremii e înceteșată de la cîte versiuni conflictuale despre moartea lui taică-tău care plutesc în aer. Nici un detaliu nu înseamnă ceva în sine.

La care Misty spune, nu poate vorbi acum. E prea ocupată. E nebunia prînzului. Poate mai tîrziu.

La școală, Peter vorbea mereu de un pictor pe nume James McNeill Whistler și despre cum acest Whistler a lucrat pentru Corpul de ingineri al Armatei, schițînd decoruri de coastă pentru amplasarea farurilor. Problema cu Whistler era că acesta nu se putea abține să nu mîzgălească tot soiul de desenașe pe marginea schițelor. Desena babe, bebeluși, cerșetori, tot ce vedea pe stradă. Își făcea treaba, monitorizînd terenul pentru oamenii din guvern, dar nu putea să ignore restul. Nu lăsa nimic să-i scape. Bărbații care fumau pipă. Copiii care se jucau cu cercul. El colecționa toate lucrurile astea în mîzgălelile de pe marginea hîrtilor lui oficiale. Bineînțeles că guvernul l-a discreditat din cauza asta.

— Toate mîzgălelile alea, spunea Peter, valorează azi milioane.

Așa spuneai.

În Salonul din Lemn și Aur, untul e servit în cănuțe, atîta doar că acum pe fiecare toartă e cîte un desen încrustat. Un mic studiu.

Poate că e un copac sau o alee care, în imaginația lui Misty, coboară șepuit un dîmb, de la stînga la dreapta. O stîncă, o cascadă care se revarsă peste un canion și un defileu mic plin de umbre și de pietre acoperite de licheni și buturugi năpădite de iederă, iar pînă să-și imagineze tot acest peisaj și să-l schițeze pe un șervețel de hîrtie, lumea din stația de autobuz deja vine să-și umple ceștile de cafea. Lumea lovește cu furculițele în pahare ca să-i atragă atenția. Pocnește din degete. Vilegiaturiștii ăștia.

Nu lasă bacșiș.

O pantă. Un rîu de munte. O scobitură săpată în țărîm. O tulpină de iederă. Toate detaliile astea o iau cu asalt, iar Misty pur și simplu nu le poate ignora. La ora la care iese din schimb, are deja o colecție de hîrtiuțe, șervețele și chitanțe de la cărțile de

credit, fiecare cu câte un detaliu desenat pe ea.

În mansarda ei, într-un maldăr de hîrtiuțe, se află modele de frunze și flori pe care nu le-a văzut niciodată. Într-altul sînt forme abstracte care aduc a stînci sau a piscuri montane pierdute în linia orizontului. Buturugi de copaci, grămezi de tufișuri. Care ar putea fi mărăcini. Păsări.

Ce nu-nțelegi poate deveni orice grație imaginației tale.

Cînd stai pe budă ore-n șir, desenînd prostii pe hîrtia igienică pînă cînd ți se scurge curul de tot în gaură – ia o pilulă.

Cînd nu mai cobori la lucru și rămîi în cameră și telefonezi la room service. Cînd le spui tuturor că ți-e rău ca să rămîi zi și noapte desenînd peisaje pe care nu le-ai văzut niciodată, atunci e cazul să iei o pilulă.

Cînd fiică-ta ciocănește la ușă și te imploră s-o pupi de noapte bună, iar tu îi repeți neconștient să se bage în pat, că vii într-un minut, pentru ca în cele din urmă bunică-sa s-o smulgă din dreptul ușii, iar tu s-o auzi smiorcăindu-se pe hol – ia două pilule.

Cînd găsești brățara cu strasuri pe care a strecurat-o pe sub ușă, mai ia una.

Cînd nimeni nu pare să bage în seamă capriciile tale, servindu-ți același zîmbet și spunîndu-ți „Și zi așa, Misty, cum mai merge cu pictura ?”, e ora de pilulă.

Cînd nu poți să mănînci din cauza durerii de cap. Cînd pantalonii cad de pe tine pentru că fundul ți s-a evaporat. Treci pe lîngă o oglindă și nu recunoști fantoma slăbănoagă și gîrbovită pe care o vezi. Mîinile ți se opresc din tremurici abia atunci cînd pui mîna pe pensulă sau creion. Ei bine, atunci ia o pilulă. Și înainte ca tu să ajungi la jumătatea cutiei, doctorul Touchet îți va fi lăsat o cutie plină la recepție, pe numele tău.

Cînd pur și simplu nu te mai poți opri din lucru. Cînd nu-ți stă gîndul decît la desăvîrșirea unui nou proiect. Atunci ia o pilulă.

Pentru că Peter are dreptate.

Ai dreptate.

Pentru că toate sînt importante. Fiecare detaliu în parte. Numai că încă nu știm de ce.

Totul e un autoportret. Un jurnal. Toată povestea dependenței tale într-o șuviță de păr. În unghiile tale. Detaliile judiciare. Conținutul stomacului tău e un document. Bătăturile din palmă îți divulgă toate secretele. Dinții te demască. Accentul. Ridurile din jurul gurii și al ochilor.

Tot ce faci îți trădează intențiile.

Peter obișnuia să spună că treaba artistului e să fie cu ochii în patru, să colecționeze, organizeze, arhiveze, conserve, după care să scrie un raport. Să documenteze. Să-ți facă o expunere. Treaba unui artist e să nu uite.

21 iulie – al treilea pătrar al Lunii

Angel Delaporte ridică un tablou, după care un altul, toate în acuarelă. Fiecare înfățișează altceva, ba o linie stranie de orizont, ba peisaje cu cîmpuri însorite. Păduri de conifere. Conturul unei case sau al unui sat văzute de la distanță. Pe fața lui Angel, numai ochii se mișcă, sărind înainte și înapoi de la un desen la altul.

— Incredibil, spune el. Tu arăți groaznic, dar munca ta... mamă, Doamne...

Ca să știi și tu, Angel și cu Misty sînt în Oysterville. În sufrageria lipsă a cuiva. S-au strecurat în ea printr-o gaură ca să facă poze și să se uite la graffiti-uri.

Graffiti-urile tale.

La cum se prezintă Misty, mereu înfrigurată, deși are două malette pe ea, dinții îi clănțane în gură. Cînd îi întinde cîte o pictură lui Angel, mîinile îi tremură așa de tare încît colile rigide fac plici. De vină sînt niște viermi intestinali rămași de pe urma toxiinfecției alimentare. Chiar și aici, în camera sigilată în care lumina pătrunde doar prin draperii, ea poartă ochelari de soare.

Angel cară după el geanta foto. Misty își aduce mapa. E tot aia neagră din plastic de pe vremea școlii, o servietă subțire cu un fermoar care face de trei ori înconjurul genții înainte s-o deschizi complet și s-o întinzi pe podea. Într-o parte a mapei, picturile în acuarelă sînt prinse cu fișii subțiri de elastic. În cealaltă, schițele sînt vîrîte în buzunare de diferite mărimi.

Angel face poze, în vreme ce Misty își întinde mapa pe canapea. Cînd își scoate cutia cu pilule, mîinile îi tremură atît de tare că auzi cum zăngăne casetele din interior.

Extrăgîndu-și o pilulă din flacon, ea îi spune lui Angel :

— Alge verzi. Sînt pentru dureri de cap. Misty înghite pilula și spune : Vino să vezi niște desene și să-mi zici ce părere ai.

Pe peretele din fața canapelei, Peter a scris ceva. Cuvintele lui negre mînjesc în trecere fotografiile de familie de pe zid. Pernuțele de ace. Abajururile din mătase. A tras draperiile și a trecut cu cuvintele lui peste ele.

Tu ai trecut.

Angel îi ia cutia de pilule din mînă și o ridică la lumina care intră prin geam. Scutură cutia, cu tot cu capsulele ei. Zice :

— Sînt enorme.

Capsula de gelatină din gura ei se înmoaie, și conținutul are gust de sare și de staniol, gust de sînge.

Angel îi pasează butelca de gin din geanta lui foto, iar Misty își clătește gustul amar

din gură. Ca să știi și tu, ea i-a ras lui băutura. La școala de artă, te învață că drogurile s iau conform unui ceremonial. Trebuie să le împarți.

Misty îi spune :

— Poftim, servește-te. Ia una.

La care Angel deschide cutia și scoate două pilule. Își vîră una în buzunar și zice :

— Pentru mai târziu.

O înghite pe cealaltă cu gin și se strîmbă îngrozitor, aplecîndu-se în față cu limba lui roșie și albă scoasă afară. Cu ochii strîns închiși.

Immanuel Kant și guta lui, Karen Blixen și sifilisul ei. Peter i-ar putea spune lui Angel Delaporte că suferința e cheia inspirației.

Întinzîndu-și schițele și acuarelele pe canapea, Misty spune :

— Ce părere ai ?

Angel lasă jos un desen și ridică altul. Clătinînd din cap. Cu părul filfiindu-i, ca un so de tremur paralytic. El spune :

— Pur și simplu incredibil. Ridică alt desen și zice : Ce sculă folosești ?

Adică ce pensulă folosesc ?

— Din păr, zice Misty. Uneori de veveriță, alteori din coadă de bou.

— Nu, prostuto, zice el, ce program de computer folosești ca să-ți faci schița de pornire. Nu poți face asta manual. Și-i arată cu degetul castelul dintr-o pictură, după care bate cu degetul peste coliba dintr-alta.

Manual ?

— Nu-mi zice că folosești doar un echer și un compas și gata, îi spune Angel. Și un raportor, poate ? Unghiurile sînt identice, perfecte. Folosești o ștanță sau un format de gata, așa-i ?

Misty spune :

— Ce-i ăla un compas ?

— Ăla de la ora de geometrie din liceu, spune Angel, arcuindu-și degetul mare și arătătorul într-o demonstrație. Un picior e ascuțit, iar la celălalt atașezi un creion ca să poți desena curbe și cercuri perfecte.

Ține în mîna desenul unei case de pe dealul aflat deasupra plajei, în care copacii și oceanul nu sînt decît niște pete de verde și albastru de nuanțe diferite. Singura culoare caldă e un punct galben, lumina de la o fereastră.

— M-aș putea uita la asta o veșnicie, zice el.

Sindromul Stendhal.

El îi spune :

— Îți dau cinci sute de dolari pe ea.

La care Misty îi spune :

— Nu pot.

El scoate alt desen din mapă și spune :

— Atunci ce zici de asta ?

Nu poate să vîndă nici una.

— Ce zici de-o mie ? îi spune el. Îți dau o mie doar pentru asta.

O mie de parai. Și totuși, Misty îi spune :

— Nu.

Privind-o, Angel îi spune :

— Atunci îți dau zece mii pentru tot ce-ai aici. Zece mii de dolari. Bani gheață.

Misty dă să spună nu, dar...
Angel spune :

— Douăzeci de mii.

Misty oftează, și...

Angel spune :

— Cincizeci de mii de dolari.

Misty e cu privirea în pămînt.

— De ce, zice Angel, am sentimentul că vei spune nu și la un milion de dolari ?

Pentru că picturile nu sînt gata. Nu sînt perfecte. Lumea nu le poate vedea, nu încă.

Mai sînt o groază de care încă nici nu s-a apucat. Misty nu le poate vinde pentru că are nevoie de ele ca studii pentru ceva mai mare. Toate sînt de fapt bucăți ale unui întreg pe care ea încă nu-l poate vedea. Sînt niște indicii.

Cine știe de ce facem ceea ce facem.

Misty spune :

— De ce-mi oferi purcoiul ăsta de bani ? Ce-i ăsta, un soi de test ?

La care Angel trage fermoarul de la geanta foto și-i spune :

— Vreau să-ți arăt ceva. Scoate din ea niște instrumente lucitoare din metal. Unul e făcut din două tije ascuțite care se unesc la un capăt formînd un V. Celălalt e un semicerc din metal, de forma unui D și marcat pe latura dreaptă în centimetri.

Angel plimbă D-ul metalic peste schița unei ferme și-i spune :

— Toate liniile tale drepte sînt perfect drepte. El așază D-ul peste acvarela cu o colibă, iar liniile sînt drepte și aici. ăsta-i un raportor, îi spune el. Se folosește la calcularea unghiurilor.

Angel aplică raportorul pe fiecare desen în parte și-i spune :

— Unghiurile tale sînt toate perfecte. Unghiuri de fix 90 de grade. Unghiuri de fix 45 de grade. El îi spune : Am observat asta de cînd cu desenul scaunului.

Ia instrumentul în formă de V și-i spune :

— ăsta-i un compas. Se folosește ca să trasezi curbe și cercuri perfecte.

El înfige vîrfurile compasului în centrul unei schițe în cărbune. Rotește celălalt picior în jurul primului și-i spune : Fiecare cerc e perfect. Fiecare floarea-soarelui și fiecare

havuz. Fiecare curbă, perfectă.

Angel îi arată toate desenele înșirate pe canapeaua verde și-i spune :

— Schițele tale folosesc figuri perfecte. E imposibil.

Ca să știi și tu, astăzi, starea vremii se împute rău, *rău* de tot, chiar din acest moment începînd.

Unica persoană care nu așteaptă de la Misty marea cu sarea îi spune că e imposibil. Atunci cînd unicul tău prieten îți spune că orice-ai face o să devii o mare artistă, iscusită și cu har, ia o pilulă.

Misty spune :

— Uite ce e, eu și cu bărbatu-meu am urmat o școală de artă. Ea spune : Am fost antrenati să *desenăm* așa.

La care Angel o întreabă, a copiat cumva contururile vreunei fotografii ? A folosit cumva Misty un proiector opac ? O camera obscura ?

Mesajul de la Constance Burton : „Poți face asta folosindu-ți imaginația“.

Iar Angel scoate din geanta lui foto o cariocă și i-o dă, spunîndu-i :

— Uite. Îi arată înspre perete și-i spune : Uite aici, desenează-mi un cerc cu diametrul de zece centimetri.

Fără ca măcar să se uite, Misty îi desenează cu carioca un cerc.

Iar Angel aplică latura dreaptă a raportorului, cea marcată în centimetri, peste cerc. Indică zece centimetri. El îi spune :

— Desenează-mi un unghi de 37 de grade.

Țac pac, și Misty trage două linii care se intersectează pe zid.

El aplică raportorul peste ele și rezultatul e 37 de grade.

El îi cere să deseneze un cerc de 20 de centimetri diametru. O linie de 15 centimetri. Un unghi de 70 de grade. Un S perfect curbat. Un triunghi echilateral. Un pătrat. Iar Misty i le trasează într-o clipită.

Potrivit echerului, raportorului și compasului, toate sînt perfecte.

— Înțelegi ce vreau să spun ? zice el. Îi îndreaptă vîrfurile compasului în față și-i spune : Ceva nu-i în regulă. La început a fost buba la Peter, acum e la tine.

Ca să știi și tu, se pare că Angel Delaporte o plăcea cu mult mai mult pe cînd era o batoză slinoasă. O cameristă la Hotelul Waytansea. O parteneră de conversație căreia-i putea ține predici despre Stanislavski sau grafologie. La început a fost studenta lui Peter. Apoi a lui Angel.

Misty spune :

— Singurul lucru pe care-l înțeleg e că nu poți trece peste faptul că aș putea avea, să zicem, un har incredibil.

La care Angel tresare, descumpănit. Își ridică privirea, cu sprîncenele arcuite a surpriză.

De parcă tocmai ar fi glăsuț un mort.

El îi zice :

— Misty Wilmot, te auzi ce spui ?

Angel îi flutură vârful compasului în față și-i spune :

— Țsta nu-i doar talent. Arată cu degetul înspre cercurile perfecte și unghiurile trasate pe zid și-i spune : Trebuie chemată poliția să vadă toate astea.

Îndesându-și picturile și schițele înapoi în mapă, Misty spune :

— Cum așa ? Trăgînd fermoarul, îi spune : Ca să mă aresteze pentru că-s *o artistă prea bună* ?

Angel își scoate aparatul foto și-l derulează la poziția următoare. Îi atașează un bliț deasupra. Privind-o prin vizor, îi spune :

— Avem nevoie de și mai multe dovezi. El spune : Desenează-mi un hexagon. O pentagramă. O spirală perfectă.

Cu carioca-n mîna, Misty îi face un desen, apoi pe următorul. Singura dată cînd nu-i tremură mîna e atunci cînd desenează sau pictează.

Pe zidul din față ei, Peter a mîzgălit cuvintele : „...vă vom distruge folosindu-ne de propriile voastre nevoi și de rapacitatea voastră...”

Tu ai mîzgălit.

Hexagonul. Pentagrama. Spirala perfectă. Angel le trage în poză pe fiecare.

Din cauza blițului care-i orbește, nimeni n-o remarcă pe proprietăreasa care-și vîră capul prin gaură. Uitîndu-se la Angel cum face poze. La Misty cum desenează pe pereți. La care femeia se ia cu amîndouă mîinile de cap și le spune :

— Ce *dracului* faceți ? Încetați odată ! Le mai spune : Ce-i ăsta ? Proiectul vostru artistic în plină desfășurare ?

24 iulie

Ca să știi și tu, detectivul Stilton a sunat-o azi pe Misty. Cică vrea să treacă pe la Peter. Vrea să treacă pe la tine.

Tipul o întreabă la telefon :

— Când a murit socrul dumneavoastră ?

Podeaua din jurul lui Misty, patul, întreaga cameră e plină de ghemotoace jilave de coli de desen. Tampoanele mototolite colorate-n albastru azur și verde de Winsor dau pe-afară din punga maro în care și-a adus acasă materia primă. Creioanele cu mină de grafit, creioanele colorate, uleiurile ei, acrilicele și guașele, pe toate le-a irosit ca să producă gunoaie. Pastelurile ei unsuroase și cele cretate sînt împrăștiate pe jos și bucățite atît de mărunț încît nici nu le mai poți ține în mînă. Colile de hîrtie aproape că i s-au dus.

La școala de artă nu te învață cum să pictezi în timp ce porți o conversație la telefon. Cu receptorul într-o mînă și pensula în cealaltă, Misty spune :

— Tatăl lui Peter ? Acum paispe ani, nu ?

Întinzînd vopseaua cu dosul mîinii, amestecînd culorile cu degetul mare, Misty e la fel de nechibzuită ca Goya, pregătind terenul pentru o viitoare encefalopatie provocată de intoxicația cu plumb. Surzenie. Depresie. Otrăvire locală.

Detectivul Stilton spune :

— Nu există nici o dovadă cum că Harrow Wilmot ar fi murit.

Ca să ascută vîrful pensulei, Misty o înmoaie în gură. Misty spune :

— I-am împrăștiat cenușa. Mai spune : A fost atac de cord. Sau tumoare pe creier.

În contact cu limba, vopseaua are un gust acrișor. Nisipul din culoare i se vîră printre dinți.

La care detectivul Stilton spune :

— Nu există nici un certificat de deces.

Misty spune :

— Poate că ei i-au înscenat moartea.

E complet pe dinafară la faza asta. Grace Wilmot și doctorul Touchet, toată insula asta e obsedată de propria-i imagine.

La care detectivul Stilton spune :

— Care *ei*?

Naziștii. Klan-ul.

Cu o pensulă numărul 12 din păr de cămilă, ea pictează într-o nuanță perfectă de albastru cerul de deasupra copacilor peste linia de orizont zimțată perfect de piscuri

montane perfecte. Cu o pensulă numărul 2 din păr de samur, ea desenează lumina soarelui care pică pe creasta fiecărui val perfect. Curbe perfecte, linii drepte și unghiuri exacte, așa că să-l fută cîinii pe Angel Delaporte.

Ca să știi și tu, pe hîrtie, starea vremii e exact cum o prognozează Misty. Perfectă.

Ca să știi și tu, detectivul Stilton spune :

— De ce crezi că socrul tău și-ar înscena moartea ?

Misty îi spune că glumea. Bineînțeles că Harry Wilmot a murit.

Cu pensula numărul 4 din păr de coadă de veveriță, ea prelinge umbrele în pădure.

La cîte zile și-a petrecut zăvorîta în camera asta, nimic nu i-a ieșit pe jumătate la fel de bine ca schița scaunului făcută cu căcatul în pantaloni. Acolo, pe Promontoriul Waytansea. Amenințată de halucinații. Cu ochii închiși, otrăvită cu mîncare.

Și schița aia a vîndut-o pe cincizeci de amărîți de dolari.

Detectivul Stilton îi spune la telefon :

— Mai sînteți acolo ?

Misty îi spune :

— *Acolo* unde ?

Ea îi spune :

— *Duceți-vă și vedeți-l pe Peter.*

Adaugă niște flori perfecte într-o dumbravă perfectă, folosind o pensulă din nylon mărimea 2. Unde-i Tabbi, Misty habar n-are. Lui Misty nu-i pasă dacă în clipa asta ar trebui să fie la muncă. Singurul lucru de care e sigură e că lucrează. Capul n-o mai doare. Mîinile nu-i mai tremură.

— Problema, spune Stilton, e că cei de la spital vor să fiți de față atunci cînd merg la soțul dumneavoastră.

Iar Misty îi spune că n-are cum. Trebuie să picteze. Are un copil de treisprezece ani de crescut. De-o săptămîină încoace migrena n-a mai lăsat-o. Cu o pensulă din păr de samur, numărul 4, muiată în cenușiu deschis, trece peste dumbravă. Netezind iarba. Săpînd o groapă. Construind o fundație.

Pe coala din fața ei, pensula omoară arbori și-i dă la o parte din drum. Cu vopsea maro, Misty forează în movila din dumbravă. Misty ia din nou totul de la capăt. Pensula ară pămîntul de sub iarbă. Florile dispar. Din groapă se înalță pereți albi. În pereți se ițesc ferestre. Un turn o ia în sus. Mijlocul clădirii se umflă cu un dom. Din pragurile ușilor coboară trepte. Un gard împrejmuiește terasele. Încă un turn țîșnește în sus. Apare o nouă aripă care acoperă și mai mult din dumbravă, trimițînd pădurea în fundal.

E Xanadu. San Simeon. Biltmore. Mar a Lago. E ceea ce oamenii cu bani construiesc pentru a fi singuri și la adăpost. Locurile unde oamenii au impresia că vor fi fericiți. Clădirea asta nouă nu e decît sufletul despuiat al unui bogătan. E raiul alternativ pentru

oamenii prea bogați ca să ajungă în cel adevărat.

Poți picta orice pentru că singurul lucru pe care-l vei dezvălui e propria ta persoană.

La telefon, o voce spune :

— Mîine, la ora 3, e bine, doamnă Wilmot ?

Pe marginea perfectă a acoperișului de la noua aripă apar cîteva statui. Într-o terasă perfectă se cascadează o piscină. Dumbra aproape că a dispărut în clipa în care un nou șir de trepte coboară către marginea pădurii perfecte.

Totul e un autoportret.

Totul e un jurnal.

Iar vocea de la telefon spune :

— Doamnă Wilmot ?

Iedera se cațără pe ziduri. Hornurile țîșnesc prin țiglele de pe acoperiș.

Iar vocea de la telefon spune :

— Misty ? Vocea continuă : Ai cerut vreodată să vezi expertiza medicală a tentativei de suicid a soțului tău ? Detectivul Stilton spune : Ai idee de unde ar fi putut face rost soțul tău de somnifere ?

Ca să știi și tu, problema cu școala de artă e că te învață tehnici și meșteșug, dar nu-ți dă talent. Inspirația nu e de vânzare. Nu-ți poți motiva calea spre epifanie. Nu poți găsi o formulă. Nu poți desena o hartă a cunoașterii raționale.

— Sîngele soțului tău, îi spune Stilton, a fost saturat cu barbiturice.

Iar la locul faptei nu s-a găsit nici o dovadă a consumului de medicamente. Nici o cutie cu pilule și nici un pahar cu apă. Nici o dovadă cum că lui Peter i s-ar fi prescris vreodată o rețetă.

Încă pictînd, Misty îl întreabă unde vrea să ajungă.

La care Stilton îi spune :

— Poate că n-ar strica să te gîndești cine i-ar fi dorit moartea soțului tău.

— Doar eu, îi spune Misty. După care își dorește să n-o fi făcut.

Pictura e terminată, perfectă, superbă. Nu e un loc pe care Misty să-l fi văzut vreodată. Habar n-are de unde l-a scos. După care, cu o pensulă numărul 12 de forma unei limbi de pisică, înmuiată în negru lucios, mînjește tot ce se vede.

25 iulie

Prima oară cînd le vezi, toate casele de pe strada Gum și de pe strada Larch arată impunător. Au cîte trei, patru etaje, susținute de coloane albe, și datează din perioada ultimei explozii economice de-acum optzeci de ani. De-acum un secol. Casele sînt înșirate printre copaci stufoși mari cît niște nori verzi de furtună, nuci și stejari. Ele flanchează de-o parte și de cealaltă strada Cedar, despărțite de peluze tunse. Prima oară cînd le vezi, arată a case de oameni avuți.

— Fațade de temple, i-a spus Harrow Wilmot lui Misty. Pe la 1798, americanii construiau fațade simple, dar masive, în stil grecesc. La 1824, îi spune el, cînd William Strickland a conceput cea de-a doua bancă a Statelor Unite din Philadelphia, n-a mai fost cale de-ntors. Imediat după, casele, că erau mari sau mici, erau dotate cu un șir de coloane și un fel de fronton acoperit, plasat deasupra intrării.

Lumea le spunea „case cu coadă“, pentru că toate aceste detalii se limitau la o singură extremitate. Restul casei era drept.

Cam așa arăta fiecare casă de pe insulă. Toate cu fațade dintr-astea. Prima impresie.

Ceea ce arhitecții au numit „cancerul grecesc“ a cuprins toate construcțiile, de la clădirea Capitoliului din Washington, D.C. pînă la cea mai amărîtă colibă.

— Pentru arhitectură, spunea Harrow, asta a însemnat sfîrșitul progresului și începutul reciclării.

I-a luat pe Misty și pe Peter din stația de benzină din Long Beach și i-a condus cu mașina pînă la feribot.

Casele de pe insulă îți par impunătoare pînă în clipa în care observi vopseaua scorjită și căzută grămezi la rădăcina fiecărei coloane. Foliile metalice care îmbracă acoperișul sînt ruginite și deșirate în fișii roșietice. Ferestrele sparte sînt peticite cu bucăți de carton maro.

Rupți în coate de trei generații încoace.

Nici o investiție nu te ține o veșnicie. Harry Wilmot i-a spus asta. Bani erau deja pe sfîrșite.

— Generația noastră strînge banii, i-a spus odată Harrow. Generația următoare îi protejează. A treia îi cheltuiește pînă nu mai rămîne nimic. Lumea uită mereu cum se construiește averea unei familii.

Cuvintele mîzgălite de Peter : „... sîngele vostru e aurul nostru...“

Ca să știi și tu, în timp ce face trei ore cu mașina ca să se întîlnească cu detectivul Stilton la sanatoriul unde e ținut Peter, Misty pune cap la cap tot ce-și amintește despre Harrow Wilmot.

Prima dată cînd Misty a văzut Insula Waytansea a fost cînd a venit în vizită cu Peter, iar tatăl lui i-a plimbat prin împrejurimi în vechiul Buick al familiei. Toate mașinile din Waytansea erau vechi, curate și lustruite, dar scaunele erau peticite cu bandă adezivă ca să nu iasă umplutura din ele. Tabloul de bord capitonat era crăpat de la soare. Caroseria cromată și barele de protecție erau pătate și mîncate de rugină de la aerul sărat. Culorile erau șterse și acoperite de un strat fin de oxid alb.

Harrow avea un păr cărunt des, pieptănat cu creastă peste frunte. Ochii îi erau albaștri sau cenușii. Dinții erau mai mult galbeni decît albi. Bărbia și nasul, ascuțite și proeminente. În rest, era palid și slab. Flasc. Îi simțea respirația. O casă veche de pe insulă cu interiorul putrezit.

— Mașina asta are zece ani, le-a spus. Pentru o mașină de pe insulă, e mult. I-a condus pînă la feribot, unde i-a lăsat așteptînd pe ponton, privind peste întinderea de apă la verdele întunecat al insulei. Peter și cu Misty erau în vacanța de vară și își căutau slujbe, visînd să se mute la oraș, orice oraș. Voiau să lase totul în urmă și să se stabilească la New York sau în Los Angeles. Așteptînd feribotul, și-au spus că ar trebui să studieze arta la Chicago sau în Seattle. Într-un loc în care să-și poată începe fiecare o carieră. Misty își amintește că a fost nevoie să trîntească de trei ori portiera ca să stea închisă.

Astă-i mașina în care Peter a încercat să se sinucidă.

Mașina în care ai încercat să te sinucizi. Aia în care ai luat somniferele alea.

Aceeași mașină pe care o conduce ea acum.

Inscripționate pe lateral, cuvintele de-un galben strălucitor spun : „Bonner & Mills – Cînd nu te mai gîndești să iei totul de la capăt“.

Ce nu-nțelegi poate căpăta orice sens îți dorești.

În acea primă zi petrecută pe feribot, Misty a rămas în mașină, în timp ce Harrow și cu Peter au ieșit pe punte.

Harrow s-a apropiat de Peter și i-a spus :

— Ești sigur că ea e aleasa ?

S-a apropiat de tine. Tată și fiu.

La care Peter i-a spus :

— I-am văzut picturile. E exact ce trebuie...

Harrow și-a arcuit sprîncenele, cu mușchiul corugator încrețindu-i pielea de pe frunte în riduri pronunțate, și i-a spus :

— Știi ce-nseamnă asta.

La care Peter a schițat un zîmbet, activîndu-și doar mușchiul levator labii a batjocură, și i-a spus :

— Da, sigur că da. *Să dea dracu' dacă nu-s norocos.*

La care taică-său a dat din cap. A spus :

— Asta înseamnă că vom renova în fine hotelul.

Mama hipioată a lui Misty obișnuia să spună că visul american e să fii atât de bogat încât să te izolezi de restul lumii. Dovadă Howard Hughes și apartamentul lui. William Randolph Hearst în San Simeon. Dovadă Biltmore. Toate reședințele alea luxoase în care s-au exilat bogătanii. Toate acele Edenuri confecționate de gata în care ne retragem. Când se alege praful din ele, și întotdeauna se întâmplă așa, visătorul se întoarce la lumea adevărată.

— Caută srcinile oricărei averi, îi spunea maică-sa lui Misty, și-o să dai de sînge nu mai departe de prima sau a doua generație.
Chestia asta era menită s-o convingă de faptul că traiul lor în rulotă nu era chiar așa de rău.

Copii care se spetesc în mină sau la moară, spunea ea. Sclavie. Droguri. Fluctuații de bursă. Distrugerea naturii prin defrișare, poluare sau recolte pînă nu mai rămîne nimic. Monopoluri. Boli. Război. Toate averile pornesc de la ceva neplăcut.

În ciuda celor pe care i le spunea maică-sa, Misty credea că are tot viitorul înaintea ei.

Misty rămîne un minut în parcare, uitîndu-se în sus la cel de-al treilea rînd de ferestre. Fereastra de la camera lui Peter.

Fereastra de la camera ta.
Zilele astea, Misty se agață de fiecare margine care-i iese în cale, cadre de uși, tejghele, mese, spătare de scaun. Ca să-și mențină echilibrul. Misty abia dacă-și mai poate ridica bărbia din piept. De fiecare dată cînd iese din cameră, trebuie să poarte ochelari de soare pentru că lumina îi provoacă dureri. Hainele atîrnă pe ea, ca pe gard, de parcă ar fi goale pe dinăuntru. Părul... îi rămîne mai mult în perie decît în cap. Fiecare curea o cuprinde de două ori pe după noua ei talie.

Jigărită ca starletele din telenovelele spaniole.

Cu ochii injectați și înfundați în orbite reflectați de oglinda retrovizoare, Misty ar putea fi foarte bine cadavrul lui Paganini.

Înainte să se dea jos din mașină, Misty mai ia o pilulă din alge verzi, iar durerea de cap o săgetează scurt atunci cînd o înghite cu o cutie de bere.

Detectivul Stilton o așteaptă chiar în ușa holului de la intrare, uitîndu-se la ea cum traversează parcare. Sprijinindu-se de fiecare mașină ca să-și mențină echilibrul.

Atunci cînd Misty urcă scările, mîna ei se agață de balustradă și o trage înainte.

Detectivul Stilton îi deschide ușa, spunîndu-i :

— N-arăți prea falnic.

E din cauza durerii de cap, îi spune Misty. Sau de la vopseluri. Cadmiu roșu. Titar alb. Unele vopseluri de ulei au în compoziție plumb, cupru sau oxid de fier. Iar faptul că un artist își înmoaie pensula în gură pentru a-i ascuți vârful n-are cum să-i facă prea bine. La școala de artă, nu uită niciodată să-ți spună de Vincent van Gogh sau Toulouse

Lautrec. De toți acei pictori care au luat-o razna și și-au futut creierii de n-au mai putut picta decât cu pensula legată de mîna paralizată. Vopseluri toxice, absint, sifilis.

Slăbirea articulațiilor de la încheietura mîinii și de la glezne sînt un semn cert de otrăvire cu plumb.

Totul e un autoportret. Inclusiv autopsia creierului tău. Urina ta.

Otrăvuri, droguri, boli. Inspirație.

Totul e un jurnal.

Ca să știi și tu, detectivul Stilton își ia notițe. Transcriind bătămelile ei.

Misty ar trebui să-și țină gura dacă nu vrea ca Tabbi să fie luată de stat în custodie. Cei doi se prezintă la recepție. Semnează într-un borderou și primesc ecusoane de plastic pe care și le agață de haine. Misty poartă una dintre broșele favorite ale lui Peter, o morișcă de strasuri galbene, cu giuvaierele ciobite și opace. Folia argintată care acoperă pietrele s-a scorjit și nu mai strălucește. Ar putea fi cioburi de sticlă spartă de pe stradă.

Misty își agață ecusonul lîngă broșă.

La care detectivul îi spune :

— Da' veche mai e.

La care Misty îi spune :

— Soțul meu mi-a dăruit-o pe vremea cînd ieșeam împreună.

În timp ce așteaptă liftul, detectivul Stilton îi spune :

— Am nevoie de dovezi că soțul tău s-a aflat aici în ultimele patruzeci și opt de ore. Mutîndu-și privirea de la numerele licărind pe panoul liftului la ea, el îi spune : Și poate că și tu ar trebui să te gîndești bine la ce ai făcut în perioada asta.

Liftul se deschide și cei doi intră. Ușile se închid. Misty apasă butonul de la etajul trei.

Amîndoi stau cu fața la uși, iar Stilton îi spune :

— Am un mandat de arestare pe numele lui. Și se bate cu palma peste buzunarul de la piept al sacoului sport.

Liftul se oprește. Ușile se deschid. Cei doi ies.

Detectivul Stilton își deschide agenda și citește din ea :

— Îi știi pe cei care locuiesc la numărul 346 de pe Western Bayshore Drive ?

Misty îl conduce pe hol înainte și-i spune :

— Ar trebui ?

— Acum un an, soțul tău le-a făcut ceva reparații la casă, îi spune el.

Spălătoria lipsă.

— Dar pe cei de la numărul 7856 de pe Northern Pine Road ? spune el.

Dulapul de lenjerie lipsă.

La care Misty spune o, da. Da. A văzut ce-a făcut Peter acolo, dar nu, nu-i cunoaște pe proprietari.

Detectivul Stilton își închide agenda și-i spune :

— Ambele case au ars azi-noapte. Acum cinci zile, altă casă a luat foc. Înainte de asta, altă casă la care a lucrat soțul tău a fost distrusă.

Toate incendiate, spune el. Toate casele în care Peter și-a plasat graffiti-urile înveninate pentru cine le-o descoperi au fost mistuite de flăcări. Ieri, poliția a primit o scrisoare de la un grup care a revendicat toate operațiunile. Alianța Oceanică pentru Libertate. Pe scurt, AOL. Care își dorește încetarea oricăror acțiuni de modernizare de pe coastă.

Urmînd-o pe holul acoperit cu linoleum, Stilton îi spune :

— Mișcarea de supremație a albilor și Partidul Verde au legături de foarte multă vreme. Spune : Protecția naturii nu sare departe de conservarea purității rasiale.

Ajung în camera lui Peter, iar Stilton îi spune :

— Dacă soțul tău nu poate dovedi c-a fost aici în ultimele patruzeci și opt de ore, îl iau pe sus. Și bate din nou cu palma peste mandatul din buzunarul de la jachetă.

Draperia este trasă în jurul patului în care stă Peter. Din interior se aude zumzetul aparatului de respirație artificială. Se aud bipurile slabe de la monitorul care înregistrează bătăile inimii. Clinchetul înfundat al muzicii de Mozart care-i picură în căști.

Misty dă la o parte draperia din jurul patului.

O dezvelire. O premieră.

Iar Misty îi spune :

— Ești invitatul meu. Întreabă-l ce vrei.

În mijlocul patului e un schelet chircit pe o parte, o grămadă de mucava învelită în piele cerată. O mumie albăstruie prin care venele întunecate țîșnesc la suprafață. Genunchii îi sînt aduși la piept. Spatele îi este într-atît de arcuit încît căpățîna aproape că-i atinge buclele albe. Degetele de la picioare, ascuțite ca niște țepușe. Unghiile de la picioare lungi și îngălbenite. Pumnii îi sînt atît de strînși încît unghiile de la mîini taie în bandajele care-i protejează încheieturile. Pătura subțire e mîtotolită la marginea saltei. Tuburi galbene și transparente îi intră și-i ies din brațe, abdomen, căpățîna și din penisul zbîrcit și vinețiu. Mușchii i s-au atrofiat într-un așa hal încît ciolanele din genunchi, coate, picioare și mîini par uriașe.

Buzele – lucioase de la strugurel – sînt dezlipite cît să-i vezi dinții lipsă.

Cu draperia trasă, mirosul te ia pe sus, de la tampoanele cu alcool la urină, sînge și crema de piele. Mirosul de plastic călduț. Mirosul înțepător de clor și boarea pudrată de la mănușile din cauciuc.

Jurnalul persoanei tale.

Tubul respirator din plastic albastru intră într-o gaură aflată la jumătatea gîtului. Ochii îi sînt acoperiți de bandă adezivă albă. Capul i-a fost ras pentru o mai bună

monitorizare a presiunii în creier, dar pe coaste și-n hamacul de piele flască dintre oasele iliace i-au crescut câteva șomoioage negre de păr.

La fel ca părul negru al lui Tabbi.

Părul tău negru.

Cu draperia trasă într-o parte, Misty îi spune :

— După cum se poate vedea, soțul meu nu iese prea des la plimbare.

Tot ce faci te trădează.

Detectivul Stilton înghite cu gogîlțuri. Mușchiul levator labii superior îi ridică buza de sus, pînă aproape de nări, iar chipul i se afundă în agendă. Creionul notează compulsiv.

Într-un dulăpior aflat lîngă pat, Misty găsește tampoanele cu alcool și le scoate din pungă. Pacienții aflați în comă sînt clasati în funcție de scara Glasgow, îi spune ea detectivului. Aceasta merge de la treaz complet pînă la inconștient și inert la stimuli. Îi spui ceva pacientului și vezi dacă-ți răspunde schițînd vreo mișcare. Sau rostind un cuvînt. Sau clipind din ochi.

Detectivul Stilton spune :

— Ce-mi poți spune despre tatăl lui Peter ?

— Ei bine, zice Misty, a ajuns tîsnitoare.

Detectivul o privește surprins. Cu ambele sprîncene arcuite. Mușchiul corugator să trăiască.

Grace Wilmot a cheltuit o căruță de bani ca să ridice o fîntînă din bronz în memoria lui. E la intersecția străzii Alder cu Bulevardul Division, aproape de hotel, îi spune Misty Cenușa lui Harrow a fost împrăștiată în cadrul unei ceremonii care a avut loc pe Promontoriul Waytansea.

Detectivul Stilton își ia notițe conștiincios.

Cu tamponul înmuiat în alcool, Misty curăță pielea din jurul sfîrcului lui Peter.

Misty îi ia căștile de pe urechi și-i prinde capul cu ambele mîini, așezîndu-i-l pe pernă astfel încît să fixeze cu privirea tavanul. Misty își desprinde broșa galbenă de pe haină.

Pe scara Glasgow, nivelul cel mai de jos al unei come este trei. Asta înseamnă că nu te miști niciodată, nu scoți un cuvînt, nu clipești. Indiferent ce ți-ar zice sau face oricine. Nu reacționezi de fel.

Broșa are un ac de siguranță lung cît arătătorul ei, iar Misty îl curăță cu alcool.

Creionul detectivului Stilton se oprește din scris, fără a părăsi pagina agendei, iar tipul spune :

— Fiica ta vine vreodată în vizită ?

La care Misty dă din cap.

— Dar maică-sa ?

La care Misty îi spune :

— Fiică-mea își petrece cea mai mare parte din timp cu bunică-sa. Misty se uită la acul argintat și curățit. Pierd vremea prin talcioc, spune Misty. Soacră-mea lucrează pentru o companie care caută piesele lipsă din serviciile de porțelan descompletate ale oamenilor.

Misty înlătură banda adezivă de pe ochii lui Peter.

De pe ochii tăi.

Misty îi cascadează ochii cu degetele, se apropie de el și-i strigă în ureche :

— Peter !

Misty îi strigă :

— Cum a murit de fapt taică-tău ?

Împroșcându-l cu salivă peste ochii cu pupilele lor de diferite mărimi, Misty îi strigă :

— Faci cumva parte din vreo gașcă ecoteroristă de neonaziști ?

Întorcând privirea înspre detectivul Stilton, Misty strigă :

— Ieși noaptea pe furiș ca să dai foc la casele oamenilor ?

Misty îi strigă :

— Ești cumva un aol ?

Alianța Oceanică pentru Libertate.

Stilton își încrucișează mâinile peste piept și-l lasă bărbia în jos, privind-o pe sul sprincene. Mușchiul orbicularis oris din jurul buzelor îi întinde gura într-o linie dreaptă subțire. Mușchiul frontalis îi ridică sprincenele cât să-i apară trei riduri pe frunte, de la tîmplă la alta. Riduri care pînă acum nu erau acolo.

Cu o mîna, Misty îl apucă pe Peter de-un sfîrc și i-l întinde la refuz.

Cu cealaltă mîna, Misty îi vîră acul de siguranță prin piele. După care îl scoate pe partea cealaltă.

Bipurile de pe monitorul care înregistrează bătăile inimii se succed la fel, nici mai repede, nici mai lent.

Misty îi spune :

— Dragul meu Peter. Simți ? Și Misty îl împunge iarăși cu acul.

Ca să înnoiești durerea de fiecare dată. Metoda Stanislavski.

Ca să știi și tu, ai atîtea cicatrici încît e la fel de greu pe cît străpunsul unui cauciuc de tractor. Pielea de la sfîrc e atît de elastică încît durează o veșnicie pînă ca vîrful acului să iasă pe partea cealaltă.

Misty îi strigă :

— De ce te-ai sinucis ?

Pupilele lui Peter fixează tavanul, una larg deschisă, alta cît o gămălie.

După care două mîini o cuprind de la spate. Sînt ale detectivului Stilton. O trag într-o parte. În timp ce ea urlă :

— De ce dracului m-ai adus aici ?

Stilton o trage într-o parte pînă cînd acul din mîna lui Misty se prelinge, încetul cu încetul, pînă iese de tot. În timp ce ea urlă :

— De ce dracului m-ai lăsat gravidă ?

28 iulie – Lună nouă

Peter s-a jucat cu prima ei tranșă de anticoncepționale. Le-a înlocuit cu bombonele de scorțișoară. A doua tranșă i-a aruncat-o în veceu.

Ai aruncat-o în veceu. Cică din greșeală.

Pentru ca apoi să fie nevoie de alte treizeci de zile pînă să i se reînnoiască rețeta. Și-a făcut rost, în schimb, de o diafragmă, pentru ca, peste o săptămînă, Misty să descopere o găurică fix în mijlocul ei. A ridicat-o la lumină ca să vadă și Peter, la care el i-a spus :

— Lucrurile astea nu durează o veșnicie.

Misty i-a spus că abia și-a pus-o.

— S-a tocit, i-a zis Peter.

Misty i-a spus că penisul lui nu e atît de mare încît să-i atingă colul uterin și să-i găurească diafragma.

Penisul *tău* nu e așa de mare.

După aceea, Misty a constatat că s-a terminat spermicidul.

Și o costase o avere. Abia dacă folosea o dată dintr-o cutie c-o și găsea goală imediat după. Azi așa, mîine așa, pînă cînd Misty a ieșit la un moment dat din baie și l-a întrebat pe Peter, cum va i-a umblat la spermicid ?

Peter se zgîia la telenovela lui spaniolă, în care toate femeile au taliile atît de subțiri de zici că-s cîrpe stoarse și puse la uscat. La cum își tîrîie țîțele lor enorme acoperite doar de cîte un maieuț cu bretele. Cu machiajul lor strident, gagicile astea ar trebui să treacă cică drept doctorițe sau avocate.

Peter i-a spus :

— Uite, și și-a dus ambele mîini pe după gît.

A desprins ceva de după gulerul tricoului său negru și l-a scos în afară. Era un colier lucios făcut din strasuri roz, un șirag de gheață roz, scînteind luminițe roz. Și i-a spus :

— Îl vrei ?

La care Misty a rămas la fel de prostită ca gagicile spaniole. Ca teleghidată, s-a întins după colier și l-a apucat de un capăt. În oglinda de la baie, strălucirea colierului i se lipea de piele. Admirîndu-se în oglindă și mîngîindu-și colierul, Misty auzea flecărelile în spaniolă din cealaltă cameră.

Misty a țipat :

— Să nu te mai prind că te atingi de spermicidul meu, bine ?

Misty n-a auzit decît spaniola.

Bineînțeles că nu i-a mai venit ciclul. După două zile, Peter i-a cumpărat un test de sarcină. Bețigașe dintr-alea pe care faci pipi. Care-ți indică dacă te-ai pricopsit sau nu

Bețișoarele nu erau sigilate. Miroseau toate a pipi. Și toate arătau deja că cică nu te-ai fi pricopsit cu sarcină.

Apoi Misty a observat că fundul cutiei fusese forțat și lipit la loc. L-a întrebat pe Peter, care aștepta de partea cealaltă a ușii de la baie :

— Pe-astea le-ai cumpărat azi ?

Peter a zis :

— Ce ?

Misty n-auzea decât spaniola.

Când se futeau, Peter își ținea ochii închiși și scotea gîfiieli și horcăieli. Când ejacula, cu ochii strîns închiși, urla :

— *Te amo !*

Prin ușa de la baie, Misty i-a strigat :

— Te-ai pișat pe astea sau ce ?

Clanța s-a mișcat, dar Misty încuiase ușa. Prin ușă, vocea lui Peter îi spunea :

— Dar n-ai nevoie de ele. Nu ești gravidă.

La care Misty l-a întrebat, și atunci unde e pata care mă vizitează o dată pe lună ?

— Fix aici, i-a zis vocea. După care degetele lui s-au strecurat pe sub ușă, împingînd

ceva alb și moale. Ți-au căzut ăștia pe jos, i-a zis el. Ia uite-te mai bine la ei.

Erau chiloții ei, proaspăt pătați cu sînge.

29 iulie – Lună nouă

Ca să știi și tu, astăzi, starea vremii este apăsătoare și șfichiuitoare, iar Misty suferă teribil de fiecare dată când încearcă să facă o mișcare.

Numai ce-a plecat doctorul Touchet. Acesta și-a petrecut ultimele două ore bandajându-i piciorul în fișii de cârpă sterile și rășină acrilică. De la călcâi și pînă la pelvis piciorul îi este imobilizat în fibră de sticlă. La genunchi era buba, i-a zis doctorul.

Peter, nevastă-ta e o împiedică.

Misty e o împiedică.

Duce ea așa o tavă cu salată Waldorf din bucătărie în salon și brusc se împiedică. Taman în cadrul ușii de la bucătărie, piciorul i-o ia înainte, iar Misty cade direct peste masa cu numărul 8, cu tot cu tava și cu farfuriile de salată Waldorf.

Bineînțeles că întreg salonul se strînge în jurul ei s-o vadă mînjită de maioneză. Genunchiul pare în regulă, iar Raymon iese din bucătărie și-o ajută să se pună pe picioare. Dar nu, genunchiul e scrîntit, zice doctorul Touchet. La o oră, apare și el, după ce Raymon și Paulette au ajutat-o să urce în camera ei. Doctorul îi ține o pungă de gheață peste genunchi, după care îi oferă trei sortimente de ghips la alegere : galben, roz sau alb.

Doctorul Touchet stă pe vine la picioarele ei, în vreme ce Misty e așezată pe un scaun drept, cu piciorul întins pe un suport. El îi plimbă punga cu gheață peste picior, căutînd eventuale umflături.

Misty îl întreabă, el a fost cel care a completat certificatul de deces al lui Harrow ?

Misty îl întreabă, el i-a prescris cum va somnifere lui Peter ?

Doctorul o privește în treacăt, după care continuă să-i plimbe gheața peste picior. Îi spune :

— Dacă nu te relaxezi, e posibil să nu mai mergi în veci.

Piciorul ei pare deja în regulă. Arată bine. Ca să știi și tu, nici măcar n-o doar genunchiul.

— Ești în stare de șoc, îi spune Touchet.

Are cu el o servietă, nu un gentoi dintr-ăla negru de medic. E genul de servietă care s-ar potrivi unui avocat. Sau unui bancher.

— În situația ta, ghipsul e cea mai bună soluție, îi spune el. Fără ghips, te-ai ține după detectivul ăla și piciorul nu ți s-ar mai vindeca în veci.

Orașul ăsta de o palmă, toate figurile astea de ceară de pe Insula Waytansea o spionează.

Cineva bate la ușă, iar Grace și Tabbi dau năvală în cameră. Tabbi îi spune :

— Mami, ți-am mai adus materiale de pictură, și-ntr-adevăr, ține în ambele mâini două pungi de plastic pline cu cumpărături.

Grace întreabă :

— Cum îi e ?

La care doctorul Touchet îi răspunde :

— O să fie bine, cu condiția să nu se miște din camera asta timp de trei săptămîni. Și începe să-i înfășoare genunchiul în tifon, straturi-straturi de tifon, din ce în ce mai groase.

Ca să știi și tu, în clipa în care Misty s-a trezit la podea, cînd oamenii i-au sărit în ajutor și au cărat-o pînă sus, chiar și atunci cînd doctorul i-a palpat și îndoit genunchiul, Misty repeta neîncetat :

— În ce m-am împiedicat ?

Nu e nimic acolo, în pragul ușii. Nimic de care să se fi putut împiedica.

După aceea, Misty i-a mulțumit lui Dumnezeu că toate astea s-au întîmplat la locul de muncă. Așa măcar n-or să-i iasă vorbe că lipsește de la serviciu.

Grace spune :

— Poți să-ți miști degetele de la picioare ?

Da, Misty poate să facă asta. Dar nu poate să ajungă la ele.
Apoi, doctorul i-a înfășurat piciorul în fișii din fibră de sticlă.

Tabbi se apropie de ea și-i atinge butucul din fibră de sticlă în interiorul căruia se află piciorul pierdut al maică-sii și-i spune :

— Pot să mă iscălesc pe el ?

— Lasă-l o zi să se usuce, zice doctorul.

Întins drept în fața ei, piciorul lui Misty cîntărește probabil patruzeci de kilograme. Se simte fosilizată. Îmbălsămată în ambră. O mumie străveche. Asta o s-o țină prizonieră.

E ciudat cum mintea ta încearcă să explice haosul. Misty se simte groaznic acum, dar în clipa în care Raymon a ieșit din bucătărie, cuprinzînd-o cu brațul și ajutînd-o să se ridice, ea i-a zis :

— Mi-ai pus cumva piedică ?

El i-a înlăturat salata de Waldorf, feliile de măr și nucile pisate din păr și i-a spus :

— *Cómo ?*

Ce nu-nțelegi poate căpăta orice sens îți dorești.

Chiar și în clipa aia, ușa de la bucătărie era lipită de perete, iar podeaua era curată și uscată.

Misty l-a întrebat :

— Cum am căzut ?

La care Raymon a ridicat din umeri și i-a spus :

— În *culo*.

Toți cei din bucătărie strînși în jurul lor au început să rîdă.

Acum, în camera ei de sus, cu piciorul „coconizat” într-o piñata albă și masivă, Misty e luată de subțiori de Grace și de doctorul Touchet și așezată în pat. Tabbi îi scoate pilulele din alge verzi din poșetă și i le pune pe noptieră. Grace scoate telefonul din priză și-i încolăcește cablul, spunându-i :

— Ai nevoie de liniște. Grace îi spune : Puțină terapie prin artă o să te vindece, și-ncepe să golească pungile de plastic de tuburi de vopsea și pensule, pe care le dispune ordonat pe masa de toaletă.

Doctorul scoate o seringă din servietă. Îi tamponează brațul cu alcool rece. Mai bine brațul decît sfîrcul.

Simți ?

Doctorul umple seringă dintr-o sticlă și-i înfige acul în braț. O golește și-i dă un tampon de vată ca să-și oprească sîngele.

— O să te ajute să dormi, îi spune el.

Tabbi stă pe marginea patului și o întreabă :

— Te doare ?

Nu, deloc. Picioarele ei sînt în regulă. Întepătura a durut-o mai tare. Inelul de pe degetul lui Tabbi, peridotul verde strălucitor, captează lumina intrată pe geam. Covorul merge pînă sub geam, iar sub covor Misty a ascuns banii strînși din bacșiș. Biletul lor dus pentru Tecumseh Lake.

Grace bagă telefonul într-o pungă goală și-i întinde mîna lui Tabbi. Îi spune :

— Vino încoace. S-o lăsăm pe maică-ta să se odihnească.

Doctorul Touchet stă în pragul ușii și spune :

— Grace ? Pot să-ți vorbesc între patru ochi ?

Tabbi se dă jos din pat, iar Grace se apleacă să-i șoptească ceva la ureche. La care Tabbi dă din cap, cu repeziune. Are la gît colierul ăla roz greoi, din strasuri lucioase. Îl este atît de mare încît atîrnă probabil la fel de greu pe cît e ghipsul de la piciorul maică-sii. O piatră de moară strălucitoare. Ghiuleaua ei, chipurile, prețioasă. Tabbi își desprinde colierul de la gît și se apropie de pat, spunînd :

— Ține capul sus.

Își duce mîna pe după umerii lui Misty și-i prinde colierul la gît. Ca să știi și tu, Misty nu-i proastă. Amărîta de Misty Marie Kleinman a știut că sîngele de pe chiloți era al lui Peter. Dar chiar acum, în clipa asta, e atît de fericită că nu și-a avortat copilul.

Sîngele tău.

De ce a spus Misty da cînd ai cerut-o în căsătorie – habar n-are.

De ce facem ceea ce facem ? Deja e cuprinsă de toropeală. Fiecare răsuflare e mai slabă decît anterioara. Mușchiul levator palpebrae depune eforturi serioase ca să-i

mențină ochii deschiși.

Tabbi se duce la șevalet și ia de pe el o coală de desen. I-o aduce pe cearșaf împreună cu un creion cu mină de cărbune și-i spune maică-sii :

— În caz că te lovește inspirația.

La care Misty o pupă pe frunte cu încetinitorul.

Colierul și ghipsul o fac pe Misty să se simtă ținută de pat. Pusă sub supraveghere. Sacrificată. Ancorată.

După care Tabbi o ia pe Grace de mână și-l urmează pe doctorul Touchet pe hol. Ușa se închide. E atât de liniște că Misty nu-i sigură că aude bine. Dar un clic suplimentar îi ajunge la ureche.

La care Misty strigă :

— Grace ? Misty strigă : Tabbi ? Cu încetinitorul, Misty spune : Hei, e cineva acolo ? Ca să știi și tu, au încuiat-o înăuntru.

30 iulie

Prima oară cînd Misty se trezește după accident, părul pubian îi lipsește cu desăvîrșire și o sondă iese din ea, prelingîndu-i-se pe piciorul sănătos pînă-ntr-o pungă de plastic legată de piciorul patului. Tubul e lipit cu bandă adezivă albă de pielea de pe piciorul ei.

Dragul, scumpul meu Peter, nimeni nu trebuie să-ți spună cu ce se mănîncă senzația *asta*.

Doctorul Touchet a fost din nou la datorie.

Ca să știi și tu, revenirea la realitate după ce ai fost narcotizată, rasă la pubis și penetrată în vagin cu o chestie de plastic nu te transformă neapărat într-un artist adevărat.

Dac-ar fi pe-așa, Misty ar fi pictat Capela Sixtină. În schimb, își pregătește o nouă coală de hîrtie pentru acuarele. Dincolo de gemulețul de la mansardă, soarele coace nisipul de pe plajă. Valurile șuieră și se lovesc de stînci. Pescărușii se agită în bătaia vîntului, zburînd pe lîngă zmeie, în timp ce copiii înalță castele de nisip și se bălăcesc în apă.

Una ar fi să renunțe la toate zilele ei însoțite pentru o capodoperă, dar așa... toată ziua și-a petrecut-o dînd rateuri grandioase. Chiar și cu un picior în ghips și urinînd în pungă, Misty vrea să iasă din casă. Ca artist, îți organizezi viața astfel încît să ai ocazia de a picta, îți aranjezi o „fereastră“, dar nu există nici o garanție că vei crea ceva care să fi meritat efortul. Întotdeauna ești torturat la gîndul că-ți irosești viața.

Adevărul e că, dacă Misty s-ar fi aflat acum pe plajă, s-ar fi uitat înspre fereastra asta visînd să devină pictoriță.

Adevărul e că, oriunde ai alege să fii, nu ești la locul potrivit.

Cu șevaletul în față, Misty stă cu piciorul în ghips întins pe un scaun fără spătar, uitîndu-se pe fereastră înspre Promontoriul Waytansea, Tabbi stă într-un petic de lumină la picioarele ei, colorîndu-i ghipsul cu carioci. E groaznic ce se-ntîmplă. N-ajunge c-a stat toată copilăria pitită în casă, înconjurată de cărți de colorat și visînd să devină mare artistă. Acum îi dă un exemplu prost și fiică-sii. Așa cum Misty duce lipsa plăcintelor din noroi pe care nu le-a făcut niciodată, nici Tabbi nu va mai avea parte de ele. Sau de ce-or face adolescenții. Toate zmeiele pe care Misty nu le-a înălțat, toate jocurile de-a prinsa pe care Misty nu le-a jucat, toate păpădiile pe care Misty nu le-a cules – istoria se repetă și-n cazul lui Tabbi.

Singurele flori pe care le-a văzut Tabbi sînt cele pe care i le-a arătat bunică-sa, pictate pe buza ceșcuțelor de ceai.

Peste cîteva săptămîni începe școala, iar Tabbi e lividă de la cît timp și-a petrecut în casă.

Pensula lui Misty mai dă un rateu pe pagina din fața ei, iar Misty spune :

— Scumpo ?

Tabbi stă pe jos, scrijelind cu o cariocă roșie pe ghips. Stratul de rășină și de bandaje e atît de gros că Misty nu simte nimic.

Misty e îmbrăcată într-unul dintre halatele albastre de lucru ale lui Peter și are prins în buzunarul de la piept un clips din rubine false. Rubine false și diamante din sticlă

Tabbi a adus cu ea cutia de bijuterii de ocazie, toate broșele, brățările și cerceuși imitație pe care Peter i le-a dăruit lui Misty în școală.

Pe care i le-ai dat nevesti-tii.

Misty e îmbrăcată cu halatul tău, și-i spune lui Tabbi :

— De ce nu ieși un pic pe-afară ?

Tabbi schimbă carioca roșie pe una galbenă și-i spune :

— Buni Wilmot mi-a zis să stau în casă. Colorînd, Tabbi îi spune : Mi-a zis să stau cu tine cît ești trează.

Azi-dimineață, mașina cafenie a lui Angel Delaporte și-a făcut apariția în parcare: neasfaltată a hotelului. Cu o pălărie uriașă din paie pe cap, Angel s-a dat jos din mașină și s-a îndreptat către intrare. Misty a așteptat în zadar ca Paulette să urce pînă la ea și să i spună că are un musafir. Jumătate de oră mai tîrziu, Angel a ieșit din hotel și a coborît scările de la verandă. Și-a ținut pălăria cu o mîină pe cap și și-a ridicat privirea ca să scaneze ferestrele hotelului, cu fațada lui acoperită de însemne și logo-uri. Graffiti-uri corporatiste. Înscrișuri nemuritoare aflate în competiție. După care Angel și-a pus ochelarii de soare, a intrat în mașina lui sport și s-a cărat.

Pictura din fața ei e varză. Perspectiva e complet greșită.

Tabbi spune :

— Buni mi-a zis să te ajut să-ți vină inspirația.

În loc să picteze, Misty ar trebui să-și învețe fata cîteva lucruri utile – cum să țină o balanță contabilă sau cum să repare un televizor. Niște modalități concrete pentru a-și plăti facturile.

La puțin timp după plecarea lui Angel Delaporte și-a făcut apariția detectivul Stilton într-o mașină bej guvernamentală. A intrat în hotel, după care s-a întors imediat la mașină. A rămas în parcare, cu mîna streășină deasupra ochilor, trecînd cu privirea de la un geam la altul al hotelului, fără s-o vadă. După care s-a cărat.

Pe desenul ratat din fața ei, culorile sînt îmbîcsite și se scurg pe hîrtie. Copacii zici că sînt relee de transmisie. Oceanul zici că-i o lavă fierbinte, o budincă de ciocolată sau pur și simplu șase dolari risipiți de-a-mpulea pe guașe. Misty rupe coala și-o mototoleşte. Mîinile i s-au înnegrit de la cîte rateuri și-a mototolit azi. O doare capul. Misty închide

ochii, își presează mîna pe frunte și-o simte lipicioasă de la vopseaua umedă.

Misty aruncă ghemotocul de hîrtie pe jos.

La care Tabbi îi zice :

— Mami ?

Misty deschide ochii.

Tabbi a desenat păsărele și flori pe toată lungimea ghipsului ei. Păsărele albastre măcălendri roșcați și floricele roșii.

Atunci cînd Paulette urcă în camera ei ca să-i aducă prînzul, Misty o întrebă dacă a încercat cineva s-o sune de la recepție. Paulette scutură șervetul și i-l vîră în gulerul de la halatul albastru. Îi spune :

— Îmi pare rău. Nimeni. Ia capacul cald de la tava cu pește și-i spune : De ce întrebi ?

La care Misty îi răspunde :

— Așa, fără nici un motiv.

Cu Tabbi alături și cu florile și păsărelele desenate pe ghips, Misty are certitudinea că nu va fi niciodată artistă. Pictura pe care i-a vîndut-o lui Angel a fost o întîmplare norocoasă. Un accident. În loc să pișe ochii, Misty pișă cîtiva stropi în tubul de plastic.

Tabbi îi spune :

— Mami, închide ochii. Îi spune : Pictează cu ochii închiși, așa cum ai făcut cînd am ieșit la picnic de ziua mea.

Așa cum făcea pe cînd era micuța Misty Marie Kleinman. Întinsă pe jos pe covorul hărtănit din rulotă.

Tabbi se apleacă peste ea și-i șoptește :

— Atunci ne-am pitit pe după copaci și am tras cu ochiul la tine. Ea îi spune : Buni mi-a spus că trebuie să te lăsăm să-ți vină inspirația.

Tabbi se duce la masa de toaletă și vine cu rola de scotch pe care Misty o folosește ca să-și fixeze hîrțiile pe șevalet. Rupe două fișii și-i spune :

— Acum închide ochii.

Misty n-are nimic de pierdut. Poate să-i facă hatîrul fetei. Nu poate să-i iasă ceva mai prost. Misty închide ochii.

Iar degețelele lui Tabbi îi lipesc fișiile peste pleoape.

La fel cum sînt lipite și peste ochii lui taică-său. Ca nu cumva să se usuce.

Ochii tăi sînt lipiți.

În beznă asta, Tabbi îi pune lui Misty un creion în mînă. O auzi cum fixează un cadru pe șevalet și-i ridică pînza acoperitoare. După care mîinile ei le prind pe ale lui Misty, ghidîndu-i creionul pînă în contactul cu hîrtia.

Soarele care intră pe geam o mîngîie cald. Tabbi își desprinde mîinile de ale ei, iar vocea ei din beznă îi spune :

— Și-acum desenează.

Iar Misty desenează, cercuri și unghiuri perfecte, liniile drepte care l-au dat pe spate pe Angel Delaporte. Instinctul îi spune că-s exact așa cum trebuie. Misty habar n-are ce-i iese. La fel cum indicatorul unei table de spiritism se mișcă singur, creionul îi plimbă mâna într-un du-te vino rapid pe hîrtie de trebuie să-l țină strîns ca să nu-l scape. Scrisul ei pe pilot automat.

Misty abia de reușește să țină pasul și spune :

— Tabbi ?

Cu ochii acoperiți de bandă adezivă, Misty spune :

— Tabbi ? Mai ești aici ?

2 august

Misty simte o smucitură între picioare, un mic junghi inghinal, atunci când Tabbi desprinde punga de la celălalt capăt al sondei și-o duce la baie. Ea golește punga în veceu și-o spală. Tabbi o aduce înapoi și-o închide la loc peste tubul de plastic.

Face toate oficiile astea ca Misty să poată lucra în continuare în beznă. Cu ochii acoperiți. Oarbă.

Nu simte decît mîngîierea caldă a soarelui care intră pe geam. În clipa în care pensula se oprește, Misty spune :

— Cu asta am isprăvit.

Iar Tabbi desprinde cadrul de pe șevalet și-i pregătește o coală nouă de hîrtie. Când creionul se tocește, îi dă lui Misty unul ascuțit. Îi ține cutia de creioane colorate, iar Misty își alege o culoare pe bîjbîite, ca și cum ar pianota o claviatură alunecoasă.

Ca să știi și tu, fiecare culoare pe care Misty și-o alege, fiecare desen sînt la marele fix pentru că a încetat să-i mai pese.

Paulette îi aduce micul dejun la cameră, iar Tabbi i-l mărunțește. În timp ce Misty lucrează, Tabbi o hrănește cu furculița. Din cauza bandei adezive care-i acoperă fața Misty nu poate căsca gura prea mare. Cît să-și înmoaie pensula și să-i ascută vîrful. Cît să se otrăvească. Prinsă în vria creației, Misty nu mai are gust. Nici miros. După cîteva îmbucături de mic dejun, îi ajunge.

Cu excepția creionului care scîrțîie pe hîrtie, camera e învăluită în tăcere. Afară, cinci etaje mai jos, valurile oceanului șuieră și se lovesc de stînci.

La prînz, Paulette îi aduce și mai multă mîncare, de care Misty nici nu se atinge. De la cîte kile a pierdut, ghipsul începe să i se clatine. Prea multă mîncare solidă echivalează cu un drum la budă. Cu o pauză de lucru. N-a mai rămas nici un petic alb pe ghips, Tabbi a acoperit totul cu floricele și păsări. Materialul halatului ei e țeapăn de la cîtă vopsea a înghițit. Țeapăn și lipit de brațe și de sîni. Mîinile îi sînt crăpate de la vopseaua uscată. Otrăvită.

Umerii i s-au umflat și o dor, iar încheietura de la mîină i-a slăbit. Degetele îi sînt încheștate pe creionul de cărbune. Gîtul îi este cuprins de spasme care o înțeapă de o parte și de cealaltă a șirei spinării. Își simte gîtul de parcă ar fi al lui Peter, arcuit pe spate și aproape atingîndu-i buclele. Își simte încheieturile de parcă ar fi ale lui Peter, sucite și pline de noduri.

Avînd ochii lipiți cu bandă adezivă, fața îi este relaxată și nu forțează cele două fîșii de scotch care se întind de pe frunte pînă pe gît, trecînd peste ochi, obraji și peste maxilare. Banda blochează mișcările mușchiiului orbicularis oculi din jurul ochilor și

ale mușchiului zigomatic major din colțurile gurii, astfel încât sistemul ei muscular facial e complet relaxat. Din cauza benzii, Misty abia dacă-și poate dezlipi buzele. Nu vorbește decît în șoaptă.

Tabbi îi bagă un pai în gură, iar Misty soarbe prin el niște apă. Vocea lui Tabbi îi spune :

— Indiferent ce se-ntîmplă, Buni zice că nu trebuie să te oprești din pictat.

Tabbi o șterge pe maică-sa la gură, spunîndu-i :

— În curînd trebuie să plec. Îi spune : Te rog eu, nu te opri, indiferent cît de dor ți-ar

fi de mine. Îi spune : Promiți ?

La care Misty îi șoptește, continuînd să lucreze :

— Da.

— Indiferent cît de mult voi lipsi ? spune Tabbi.

La care Misty îi șoptește :

— Îți promit.

5 august

Oboseala nu te răpune. Nici foamea, și nici durerea. Nevoia de a face pipi nu te oprește din lucru. Pictura e terminată atunci când creionul și vopseaua se termină. Telefonul nu te întrerupe din lucru. Nimic nu-ți distrage atenția. Câtă vreme te lovește inspirația, nimic nu mai contează.

Misty lucrează toată ziua pe neve, iar când creionul se oprește, ea o așteaptă pe Tabbi să ia pictura și să-i pregătească o coală nouă. Dar nu se întâmplă nimic.

Iar Misty spune :

— Tabby ?

În dimineața asta, Tabbi i-a prins în piept o ditamai broșa din sticlă verde și roșie. După care Tabbi a rămas nemișcată cât timp Misty i-a pus la gât colierul lucios din strasurile alea roz dolofane. O statuie. În lumina intrată pe geam, ele străluceau intens ca niște flori de nu-mă-uita și ca toate celelalte flori pe care Tabbi le-a ignorat toată vara. După care Tabbi i-a sigilat ochii cu bandă adezivă. A fost ultima oară când Misty a mai văzut-o.

Misty spune din nou :

— Scumpa mea ?

Peste tot tăcere, nici un sunet. Doar șuierul valurilor care se lovesc de stînci. Cu degetele rășchirate, Misty bate aerul din jurul ei. Pentru prima oară în ultimele zile, a fost abandonată complet.

Fiecare din cele două fișii de bandă adezivă îi pleacă de pe frunte și ajunge pînă sub bărbie, acoperindu-i ochii. Cu degetul mare și cu arătătorul de la fiecare mînă, Misty desprinde fișiile din capătul de sus și trage de ele încet pînă le jupuiește de tot. Ochii îi clipesc des. Lumina soarelui e prea intensă ca să poată vedea clar. Pictura de pe șevalet e încețoșată preț de un minut cât îi ia să-și obișnuiască ochii.

Liniile trase cu creionul devin clare, negru pe alb.

E un desen al oceanului, văzut dinspre plajă. Ceva plutind în el. Cineva plutind cu burta în jos, o fată cu părul negru, lung, răsfirat deasupra ei pe suprafața apei.

Părul negru al tatălui ei.

Părul tău negru.

Totul e un autoportret.

Totul e un jurnal.

Uitîndu-se pe geam, jos pe plajă, puhoi de lume așteaptă pe mal. Doi oameni se îndreaptă spre țărm, cărînd pe cineva. O lumină roz strălucește în soare.

Un stras. Un colier. Cei doi o cară pe Tabbi de glezne și pe după subțiori, cu părul

atîrnîndu-i drept și umed în valurile oceanului care șuieră și se lovesc de mal.

Mulțimea se dă un pas înapoi.

Pe coridorul din fața dormitorului ei se aud pași. O voce venită din hol spune :

— Am pregătit-o.

Doi oameni o cară pe Tabbi de pe plajă înspre veranda hotelului.

Yala de la dormitor face clic și-n dreptul ușii deschise se află Grace și doctorul Touchet. În mîna lui lucește o seringă plină.

Misty încearcă să se ridice, tîrîndu-și ghipsul după ea. Bila ei de la picior.

Doctorul se năpustește înainte.

Iar Misty spune :

— E Tabbi. Ceva-i în neregulă. Misty spune : Jos pe plajă. Trebuie să ajung acolo.

Ghipsul bocăne de podea, iar greutatea lui o doboară. Șevaletul se năruie în spatele ei, iar paharul cu apă murdară de vopsea se sparge pe jos. Grace îngenunchează ca s-o prindă de mînă. Sonda a ieșit din pungă, iar pișălăul ei se scurge pe mochetă. Grace îi suflecă mînecele de la halat.

Halatul tău albastru. Țeapăn de la vopseaua uscată.

— Nu poți să cobori în halul ăsta, îi spune doctorul. Are în mînă seringă, din care scoate bulbucii de aer și-i spune : Zău, Misty, nu mai poți face nimic. Grace îi întinde brațul cu forța, iar doctorul îi viră acul.

Simți ?

Grace o ține cu ambele mîini, ținînd-o la podea. Broșa din rubine false i s-a desprins, acul i-a intrat în sîn, iar sîngele i-a năclăit rubinele. Paharul spart. Grace și doctorul au imobilizat-o la podea, peste întinderea de pișat. Halatul îi este deja îmbibat și o ustură în locul în care i-a intrat acul.

Călare pe ea, Grace spune :

— Misty vrea să coboare acum.

Grace nu plînge.

Cu vocea joasă și încetinită de la efort, Misty spune :

— De unde dracului știi ce vreau ?

La care Grace îi spune :

— E scris în jurnalul tău.

I se scoate seringă din braț și Misty simte cum cineva îi tamponează pielea din jurul înțepăturii. Atingerea rece a spirtului. Niște mîini o cuprind pe după subțiori și o ridică în capul oaselor.

Chipul lui Grace, mușchiul levator labii superioris, ăla batjocoritor, îi încrețește chipul în jurul nasului, iar ea spune :

— E plină de sînge. Of, și de urină. Nu putem s-o ducem jos în halul ăsta. În fața tuturor.

Misty duhnește la fel ca scaunul din față al Buick-ului. La fel ca pișatul tău.

Cineva îi dă jos halatul și-o șterge cu șervețele de hîrtie. Din celălalt colț al camerei, vocea doctorului spune :

— Excelentă treabă. Impresionant.

Și continuă să răsfoiască printre picturile și desenele ei finisate.

— Bineînțeles că sînt bune, zice Grace. Nu le zăpăci ordinea. Sînt numerotate.

Ca să știi și tu, nimeni n-aduce vorba de Tabbi.

Îi vîră brațele într-o bluză curată. Grace îi trece cu peria prin păr.

Desenul de pe sevalet, cel cu fetita înecată în ocean, e pe jos, pătat de sînge și de pișat. E distrus. Imaginea e compromisă.

Misty nu-și poate strînge palma într-un pumn. Ochii aproape că i se închid. Din colțul gurii i se scurge un firicel de salivă, și-abia dacă mai simte durerea din sîn.

Ajutată de doctor, Grace o pune pe picioare. Afară, pe hol, s-a strîns din ce în ce mai multă lume. O mare de brațe a împresurat-o din toate părțile, purtînd-o în zbor pe scări în jos, cu încetinitorul. Lasă în urmă fețele triste care se uită la ea pe fiecare etaj. Paulette, Raymon și încă cineva, amicul blondin al lui Peter. Will Tupper. Cu lobul urechii în continuare tăiat în două. Întregul muzeu al figurilor de ceară de pe Insula Waytansea.

Cu excepția ghipsului care bocăne pe trepte, totul e învăluit în tăcere.

Holul hotelului, cu pădurea lui mohorîta de copaci lucioși și mocheta catifelată, e invadat de lume, dar cu toții se repliază în clipa în care ea e transportată în sala de mese. Aici se află toate familiile vechi de pe insulă, toți cei din neamul Burton, Hyland, Petersen și Perry. Nici picior de vilegiaturist.

După care ușile de la Salonul din Lemn și Aur se deschid.

La masa numărul 6, o masă cu patru scaune lîngă geam, se află ceva acoperit cu un cearșaf. Profilul unei fețișoare, pieptul plat al unei fete. Se aude vocea lui Grace :

— Grăbiți-vă cît încă mai e conștientă. Lăsați-o să vadă. Ridicați cearșaful. O dezvelire. O cortină care se ridică.

Din spatele lui Misty, toată mulțimea dă năvală să se uite.

7 august

La școală de artă, Peter i-a cerut o dată să spună o culoare. Oricare.

I-a spus să închidă ochii și să-i țină așa. Simțeau cum se apropie de tine. Îi simțeau răsuflarea caldă. Îi simțeau mirosul puloverului lălu, mireasma pielii impregnate de mirosul amar al prăjiturilor cu ciocolată. Propriul lui autoportret. A prins-o cu mâinile de textila bluzei și i-a vârât prin ea un ac rece care i-a rîcîit pielea de dedesubt. El i-a spus :

— Stai nemișcată c-o să te înțep din greșeală.

Iar Misty și-a ținut respirația.

Simți ?

La fiecare întîlnire, Peter îi dăruia cîte una dintre bijuteriile lui de duzină. Broșe brățări, inele și coliere.

Cu ochii închiși, în așteptare, Misty a spus :

— Auriu. Culoarea auriu.

Vîrîndu-i acul prin material, Peter i-a spus :

— Zi-mi acum trei cuvinte care descriu auriul.

Asta era o formă mai veche de psihanaliză, i-a spus el. Inventată de Carl Jung. Era bazată pe arhetipuri universale valabile. Un soi de joc de societate plin de semnificații. Carl Jung. Arhetipuri. Imensul subconștient comun al întregii umanități. Jainiștii, yoghinii și asceții, cu cultura lor a crescut Peter pe Insula Waytansea.

Cu ochii închiși, Misty i-a spus :

— Strălucitor. Bogat. Fin. Cele trei cuvinte care pentru ea descriau auriul.

Degetele lui Peter au închis cu un clic acul broșei și vocea lui a zis :

— Bine.

În existența lor anterioară, pe cînd erau în școală, Peter i-a cerut să-i spună un nume de animal. Oricare.

Ca să știi și tu, broșa era o țestoasă aurită, cu un ditamai smaraldul crăpat pe post de carapace. Capul și picioarele i se mișcau, dar un picior îi căzuse. Metalul era atît de ruginit că deja îi lăsase urme negre pe bluză.

La care Misty a tras-o cu tot cu materialul bluzei ca să se uite la ea, încîntată fără să știe de ce. Și i-a spus :

— Un porumbel.

Peter s-a îndepărtat de ea și i-a făcut semn cu mîna ca să-l urmeze. Mergînd la pas prin campus, printre clădiri de cărămidă învechite și năpădite de iederă, Peter i-a spus :

— Zi-mi acum trei cuvinte care descriu un porumbel.

Pășind alături de el, Misty a încercat să-l ia de mână, dar el și-a dus-o la spate.

Din mers, Misty i-a spus :

— Murdar. Misty i-a spus : Idiot. Urît.

Cele trei cuvinte care pentru ea descriau un porumbel.

La care Peter s-a uitat la ea, mușcându-și buza și cu mușchiul corugator apropiindu-i sprîncenele una de alta.

În acea existență anterioară, pe cînd erau în școală, Peter i-a cerut să-i spună un volum de apă.

Pășind alături de el, Misty i-a spus :

— Fluviul St. Lawrence.

El și-a întors privirea către ea. S-a oprit din mers.

— Zi-mi trei adjective care să-l descrie, i-a spus el.

La care ea și-a rotit ochii și i-a spus :

— Agitat, iute și involburat.

La care mușchiul levator labii superioris al lui Peter i-a ridicat buza de sus și a batjocură.

În plimbarea lor, Peter a mai vrut să știe un ultim lucru. Peter i-a spus să-și imagineze c-ar fi într-o cameră. Pereții sînt albi, iar geamurile și ușile lipsesc cu desăvîrșire. El i-a spus :

— Spune-mi în trei cuvinte ce senzație-ți dă camera asta.

Misty nu mai ieșise cu nimeni atît de mult. În mintea ei, ăsta era genul de conversație obscură prin care cei doi iubiți încearcă să se cunoască. Misty știa că lui Peter îi place înghețata cu aromă de plăcintă de dovleac, dar nu-și închipuia că întrebările lui ar putea avea vreo semnificație.

Misty i-a spus :

— Temporară. Tranzitorie. A făcut o pauză, după care i-a spus : Confuză.

Cele trei cuvinte care pentru ea descriau o încăpere albă zidită.

În existența ei anterioară, mergînd alături de Peter, fără să se țină de mână, el i-a spus cum funcționează testul lui Carl Jung. Fiecare întrebare era un portal conștient înspre subconștient.

O culoare. Un animal. Un volum de apă. O încăpere albă.

Peter i-a spus că fiecare dintre acestea reprezintă, în opinia lui Carl Jung, un arhetip. Fiecare imagine corespunde unei anume tipologii umane.

Culoarea menționată de Misty, auriul, reprezintă felul în care se vedea pe sine.

Ea s-a autodescris ca fiind :

— Luminoasă. Bogată. Fină, i-a spus Peter.

Animalul reprezintă felul în care îi percepem pe ceilalți.

Ea îi vedea pe restul oamenilor ca fiind :

— Murdari. Idioți. Urâți, i-a spus Peter.

Volumul de apă reprezenta viața ei sexuală.

Agitată, iute și învolburată. În opinia lui Carl Jung.

Tot ce spunem ne trădează. Jurnalul nostru.

Fără să se uite la ea, Peter i-a spus :

— Răspunsurile tale nu m-au surprins.

Ultima întrebare a lui Peter, cea referitoare la încăperea albă, el i-a spus că o cameră fără uși și fără geamuri înseamnă moarte.

Pentru ea, moartea va fi temporară, tranzitorie, confuză.

12 august – Lună plină

Jainiștii erau o sectă de budiști care pretindeau că pot zbura. Că pot merge pe apă. Că pot înțelege toate limbile pământului. Se spune că ei pot transforma tinicheaua în aur curat. Că-i pot vindeca pe șchiopi și pe orbi.

Cu ochii închiși, Misty ascultă în timp ce doctorul îi spune toate astea. Ascultă și pictează. Înainte de răsărit, ea se trezește pentru ca Grace să-i aplice banda pe față. Banda e înlăturată după apusul soarelui.

— Se pare, spune vocea doctorului, că jainiștii puteau învia morții.

Puteau face toate chestiile astea pentru că s-au autoflagelat. Au flămînzit și au trăit fără sex. Viața asta grea și dureroasă le-a dat puteri magice.

— Oamenii numesc chestia asta „asceză“, îi zice doctorul.

El turuie, în timp ce Misty desenează. Misty lucrează, iar el îi ține vopselurile, pensulele și creioanele de care ea are nevoie. Când isprăvește, el îi schimbă coala. Așa cum făcea Tabbi.

Budiștii jainiști era celebri pe tot întinsul regatelor din Orientul Mijlociu. La curțile Siriei, Egiptului, Epirului și ale Macedoniei, ei înfăptuiau miracole cu patru sute de ani înainte de nașterea lui Hristos. Aceste miracole i-au inspirat pe evreii esenieni și pe primii creștini. Pe Alexandru cel Mare l-au lăsat mască.

Doctorul Touchet nu se mai oprește din vorbă și-i spune că martirii creștini se trăgeau din jainiști. În fiecare zi, Sfînta Ecaterina din Siena se biciuia de trei ori. Primu bici era pentru păcatele ei. Al doilea era pentru păcatele muritorilor de rînd. Al treilea era pentru păcatele tuturor morților.

Sfîntul Simion a fost canonizat după ce-a stat pe un stîlp, expus intemperiilor pînă a putrezit de viu.

Misty spune :

— E gata și asta. După care așteaptă să i se întindă o coală nouă de hîrtie, o pînză nouă.

Se aude cum doctorul ridică pictura cea nouă de pe șevalet. El spune :

— Minunată. Absolut divină, cu vocea stingîndu-i-se pe măsură ce se duce în celălalt colț al camerei.

Se aude o scrijelitură de la însemnul pe care-l face cu creionul pe spatele tabloului. Afară, valurile oceanului șuieră și se lovesc de mal. Doctorul așază tabloul în spatele ușii, după care vocea lui redevine clară și puternică și-i spune :

— Vrei tot hîrtie sau pînză ?

Nu contează.

— Pînă, zice Misty.

De cînd a murit Tabbi, Misty nu și-a mai văzut picturile. Ea îi spune :

— Unde le duci ?

— Undeva la loc sigur, îi spune el.

Ciclul i-a întîrziat cu o săptămînă. Din cauza înfometării. Nu mai e nevoie să urineze pe testele de sarcină. Peter și-a făcut treaba, aducînd-o pe insulă.

Doctorul îi spune :

— Poți începe.

O ia de mîna și i-o ghidează înspre țesătura aspră și întinsă, lăcuită cu clei din piele de leopărd.

Evreii esenieni, îi spune el, erau la srcini o adunătură de anahoreți persieni care se închinau la soare.

Anahoreți. Așa li se mai spunea și femeilor care erau zidite în temeliiile catedralelor. Zidite ca să dea viață clădirilor. Istoria fantastică a antreprenorilor de construcții. Zidiri sticle de whisky, femei și pisici între patru pereți. Inclusiv soțul ei.

Tu.

Misty, ținută în mansardă, cu ditamai ghipsul imobilizînd-o. Cu ușa de la cameră încuiată pe dinafară. Cu doctorul pregătit cu o seringă de ceva în caz că ea își ia nasul la purtare. Ah, Misty ar putea scrie o carte întreagă despre anahoreți.

Esenienii, îi spune doctorul Touchet, au trăit departe de lume. Și-au impus restricții, au îmbrățișat durerea și s-au torturat. Și-au părăsit familiile și proprietățile. Au suferi ferm convinși că sufletele nemuritoare din ceruri sînt ademenite să se scoboare printre noi și să se întrupeze în ființe dedate la sex, băutură, droguri și crăpeliță.

Iisus Hristos a fost discipolul esenienilor. La fel, Ioan Botezătorul.

Ei și-au spus vraci și au înfăptuit toate miracolele lui Hristos – vindecînd bolnavi, înviind morți, exorcizînd demoni – cu multe secole înainte de învierea lui Lazăr.

Jainiștii transformau apa în vin cu secole înaintea esenienilor, care au făcut același lucru cu secole înaintea lui Iisus.

— Poți înfăptui miracole la nesfîrșit cîtă vreme nimeni nu-și mai amintește cînd s-a întîmplat ultima oară așa ceva, îi spune doctorul. Ține minte asta.

Așa cum Hristos a spus despre el că e o piatră respinsă de zidari, ermiții jainiști se vedeau ca pe niște buturugi respinse de tîmplari.

— În opinia lor, spune doctorul, vizionarul trebuie să trăiască departe de lumea obișnuită, să-și refuze orice plăcere, confort și reguli ca să poată accede la divinitate.

Paulette îi aduce prînzul pe tavă, dar Misty nici nu se atinge de el. Prin pleoapele închise îl aude pe doctor cum mestecă. Scrișnetul cuțitului și al furculiței pe farfuria din porțelan. Cuburile de gheață zăngănind în paharul cu apă.

El spune :

— Paulette ? Cu gura plină, el spune : Iei tu tablourile astea de după uşă şi le duci în salonul de mese, lângă celelalte ?

Undeva la loc sigur.

Miroase a şuncă şi a usturoi. Şi a ceva cu ciocolată, o budincă sau o prăjitură. Îl auzi pe doctor cum mestecă, îi auzi sunetele umede ale fiecărei înghiţituri.

— Partea interesantă, îi spune doctorul, e să foloseşti durerea ca pe-o unealtă spirituală.

Durere şi abstenenţă. Călugării budişti stăteau pe acoperiş, postind şi treji, pînă dobîndeau iluminarea. Izolaţi şi expuşi la soare şi în vînt. Poti să-i compari cu Sfîntul Simion, care a putrezit pe stîlpul lui. Sau cu secolele întregi de meditaţie yoghină. Sau cu băştinaşii americani care se aventurau cu gîndul în campanii de cucerire. Sau cu fetele înfometate din America secolului al XIX-lea care, din evlavie, se înfometau pînă mureau. Sau cu Sfînta Veronica, în meniul căreia nu intrau decît cinci seminţe de portocală, în memoria celor cinci răni ale lui Iisus. Sau cu lordul Byron, care a postit, s-a purificat şi a traversat înot Dardanelele. Un romantic anorexic. Moise şi Ilie din Vechiul Testament, care au ţinut post ca să aibă viziuni. Vrajitoarele britanice din secolul al XVII-lea care ţineau post ca să poată face farmece. Sau dervişii rotitori, care se epuizau ca să poată dobîndi iluminarea.

Doctorul turuie fără încetare.

De-a lungul istoriei lumii, toţi aceşti mistici şi-au găsit mîntuirea spirituală prin suferinţă fizică.

La care Misty continuă să picteze.

— Şi-acum vine partea interesantă, spune vocea doctorului. Potrivit fiziologiei creierului, acesta e împărţit în două jumătăţi, ca o nucă.

Jumătatea stîngă a creierului tău are în grijă logica, limba, analiza şi motivaţiile, îi spune el. Lumea crede că această jumătate e cea care-ţi defineşte identitatea. Aceasta reprezintă conştiinţul, raţionalul, baza realităţii noastre cotidiene.

Partea dreaptă a creierului, îi spune doctorul, e centrul intuiţiei, al emoţiilor, al înţelegerii şi al talentelor tale. Subconştiinţul tău.

— Jumătatea stîngă a creierului e omul de ştiinţă, îi spune doctorul. Creierul drept e artistul.

El îi spune că majoritatea oamenilor nu-şi foloseşte decît jumătatea stîngă a creierului. Subconştiinţul se insinuează în conştiinţă doar atunci cînd avem dureri mari, sîntem supăraţi sau bolnavi. Atunci cînd sîntem la pat, măcinaţi de boală, deprimaţi sau ţinem doliu după cineva, partea dreaptă a creierului se activează preţ de o secundă, o clipă doar, deschizîndu-ne calea către inspiraţia divină.

O secundă de inspiraţie. O clipă de înţelegere.

Psihologul francez Pierre Janet a numit această stare „reducerea pragului mental“.

Doctorul Touchet spune :

— *Abaissement du niveau mental.*

Cînd sîntem obosiți, deprimați, înfometați sau îndurerați.

Potrivit filozofului german Carl Jung, această stare ne conectează la rezervorul cunoașterii universale. Înțelepciunea omenirii, de la începuturi și pînă azi.

Carl Jung, ce i-a spus Peter lui Misty despre ea însăși. Auriu. Porumbei. Fluviul St. Lawrence.

Frida Kahlo și supurațiile ei. Toți marii artiști sînt niște invalizi.

După părerea lui Platon, nu învățăm nimic. Sufletul nostru a trăit atîtea vieti că știm totul. Profesorii și educația nu fac decît să ne improspăteze memoria cu ceea ce știm deja.

Nefericirea noastră. Această suprimare a rațiunii e sursa inspirației noastre. Muza Îngerul nostru păzitor. Suferința prin care trecem ne scoate în afara granițelor noastre raționale și ne conectează la divinitate.

— Absolviți fiind de orice stres, îi spune doctorul, binele sau răul, dragostea sau suferința ne pot șunta rațiunea, alimentîndu-ne cu idei și talente pe care altfel n-am avea cum să le dobîndim.

Parcă-l auzi vorbind pe Angel Delaporte. Metoda stanslavskiană a activităților fizice Rețeta verificată pentru crearea miracolelor la comandă.

Cu doctorul apropiindu-se de ea, Misty îi simte respirația caldă în obraji. Mirosul de șuncă și de usturoi.

Pensula se oprește și Misty spune :

— Gata și cu asta.

Cineva bate la ușă. Se aude cheia în broască. Apoi Grace, cu vocea ei :

— Cum îi e, doctore ?

— Lucrează, îi spune el. Uite, numerotează-l și pe ăsta – 84. Și pune-l apoi lîngă celelalte.

Grace spune :

— Misty dragă, ne-am gîndit c-ai vrea să știi, am încercat să dăm de familia ta. În legătură cu Tabbi.

Se aude cum cineva ridică pînza de pe șevalet. Pașii care o poartă prin cameră. Ce i-a ieșit, Misty habar n-are.

Pe Tabbi nu i-o mai pot aduce înapoi. Poate că Iisus sau jainiștii da, dar nu cineva de-aici. Piciorul beteag al lui Misty, fiică-sa moartă, soțul ei în comă, Misty însăși prizonieră și lipsită de puteri, otrăvită cu dureri de cap, dacă doctorul nu bate cîmpii, ea ar putea merge pe apă. Ar putea învia morții.

O mîină moale i se așază pe umăr, iar vocea lui Grace îi spune la ureche.

— În după-masa asta, vom împrăștia cenușa lui Tabbi, îi spune ea. La ora 4, de pe

Promontoriu.

Întreaga insulă, toată lumea va fi prezentă. Așa cum a fost și când a murit Harrow Wilmot. Doctorul Touchet îmbălsămându-i corpul în cabinetul lui cu dale verzi, cu biroul lui metalic de contabil și cu diplomele căcate de muște de pe pereți.

Cenușă din cenușă. Copila ei într-o urnă.

Gioconda lui Leonardo e doar o adunătură de mii și mii de pete de vopsea. David al lui Michelangelo nu e decât un milion de lovituri cu ciocanul. Noi toți nu sîntem decât niște milioane de particule asamblate cum trebuie.

Cu banda adezivă lipită strîns peste ochi, ținîndu-i fața relaxată, ca o mască, Misty spune :

— Lui Peter i-a spus cineva ?

Cineva oftează, inspirînd lung și dînd aerul afară. Iar Grace spune :

— La ce bun ?

Doar e tatăl ei.

Ești tatăl ei.

Norul cenușiu care e Tabbi va fi dus de vînt. Plutind deasupra coastei oceanului, peste oraș, peste hotel, peste case și peste biserică. Peste firmele din neon, panourile publicitare, însemnele corporatiste și numele de companii.
Dragul, scumpul meu Peter, să nu zici că nu ți-am spus.

15 august

Ca să știi și tu, una dintre problemele cu școala de arta e că te văduvește de orice urmă de romantism. Toate prostiile alea despre pictori și mansardele lor se dizolvă în volumul imens de cunoștințe despre chimie, geometrie și anatomie. Cursurile care ți se predau îți explică lumea. Educația pe care o primești lasă totul curat și limpede.

Explicat și perceptibil.

Cît timp a ieșit cu Peter, Misty a știut că nu-i el alesul. Femeile caută în general cel mai bun specimen posibil pentru tatăl copiilor lor. O femeie zdravănă n-are ochi decît pentru triumghiul muscular descoperit de gulerul deschis al lui Peter, iar asta pentru că în evoluția lor oamenii și-au pierdut părul de pe corp ca să transpire și să rămînă calmi atunci cînd emană o formă fierbinte și epuizată a unei proteine specifice animalelor cu blană.

Bărbații fără păr pe corp sînt mai puțin predispuși la purici, păduchi și căpușe.

Înainte să iasă împreună, Peter lua cu el un tablou de-al ei. Îl înrăma și-l lega. După care Peter aplica două fîșii de bandă adezivă dublă pe spatele cadrului. Atent la lipiciu bandei, își îndesa pictura pe sub puloverul lui lăluu, fixînd-o în elastic.

Nu există femeie căreia să nu-i placă felul în care-și trecea Peter mîna prin părul ei. E dovedit științific. Atingerea fizică are ceva din felul în care un părinte își dichisește odraslele cînd sînt mici. Ea stimulează emisia hormonilor de creștere și a enzimelor din aminoacizi. Invers, degetele lui Peter masîndu-i ceafa îi coborau nivelul hormonilor generatori de stres. Chestia asta a fost dovedită într-un laborator pe niște șoricei frecați cu pensula.

După ce ajungi să știi biologie, nu trebuie să te lași manipulată de ea.

Pe cînd ieșeau împreună, Peter și cu Misty mergeau în muzee și-n galerii de artă. Doar ei doi, plimbîndu-se și pălăvrăgind, cu Peter un pic pătrășos, un pic gravid cu tabloul ei.

Lumea n-are nimic special. Nimic magic. Nu există decît fizică și atît.

Toți cei care, la fel ca idiotul de Angel Delaporte, se înverșunează să găsească o explicație supranaturală la întîmplări obișnuite o calcă pe nervi pe Misty.

Uitîndu-se prin galerie după un perete gol, Peter era întruparea perfectă a numărului de aur, acea formulă folosită de sculptorii greci pentru calculul proporțiilor ideale. Picioarele îi erau de 1,6 ori mai mari decît torsul. Torsul îi era de 1,6 ori mai mare decît capul.

Uite-te la degetele tale, la cum prima articulație e mai lungă decît a doua, care a doua e mai lungă decît ultima. Raportul dintre ele a fost botezat Phi, după sculptorul

Phidias.

Arhitectura ta.

Plimbându-se, Misty i-a pomenit lui Peter ceva despre chimia picturii. Despre cum frumusețea fizică se reduce la chimie, geometrie și anatomie. Artă este într-adevăr știință. Ne dorim să descoperim de ce le place oamenilor un lucru tocmai pentru a-l putea duplica. A-l copia. „Crearea“ unui surîs adevărat e un paradox. La fel exersarea repetată a unei expresii îngrozite care se vrea spontană. Toată transpirația și efortul inutil pentru a crea ceva care să pară netrucat și spontan.

Atunci cînd lumea se uită la tavanul Capelei Sixtine, trebuie să știe că vopseaua neagră din cărbune e de fapt rugină de la gazele naturale. Rozul carmin e de fapt rădăcină de roibă. Verdele smarald e acetoarsenit de cupru, supranumit și verde de Paris și folosit ca insecticid. Otravă. Purpuriul tyrian e făcut din scoici de râu.

Peter și-a extras pictura de sub pulover. Fără ca nimeni să se afle în preajmă ca să-i vadă, el a lipit tabloul de perete, pictura unei case din piatră împrejmuată cu un gard din lemn. Semnată jos, Misty Marie Kleinman. La care Peter i-a spus :

— Ți-am zis eu că într-o bună zi opera ta o să atîrne într-un muzeu.

Ochii lui sînt căprui egiptean, culoare care se obține dintr-un amestec de mumii dezgropate, cenușă de oașe și asfalt și care a fost utilizată pînă în secolul al XIX-lea, cînd artiștii au descoperit crudul adevăr. După ani și ani în care și-au înmuiat pensulele în gură.

În timp ce Peter o săruta pe ceafă, Misty i-a spus că atunci cînd te uiți la Mona Lisa, trebuie să-ți amintești că siena arsă e de fapt lut amestecat cu fier și mangal și ars în cuptor. Nuanța sepia e de fapt cerneală de caracatiță. Rozul olandez e făcut din fructe de pădure pisate.

Limba perfectă a lui Peter a mîngîiat-o pe după ureche. Prin haine i se vedea o umflătură, și nu era de la tablou.

Misty i-a șoptit :

— Galbenul indian e urină de vite hrănite cu frunze de mango.

Peter a cuprins-o cu un braț pe după umeri. Cu celălalt a apăsător în spatele genunchiului pînă i l-a flexat. A tras-o în jos, pe podeaua de marmură a galeriei, și Peter i-a spus :

— *Te amo*, Misty.

Ca să știi și tu, chestia asta a luat-o puțin prin surprindere.

Lăsîndu-se greu peste ea, Peter i-a spus :

— Ai impresia că le știi pe toate, după care a sărutat-o.

Artă, inspirație, dragoste, toate astea se lasă atît de ușor disecate. Explicate pînă-n cele mai mici amănunte.

Verdele crud e de fapt seva de la plante. Maroul Cappagh e de fapt pămînt irlandez, i-

a șoptit Misty. Chinovarul e minereu de vermillion extras din piscurile spaniole. Bistrul e funinginea cafenie de la lemnul de fag ars. Fiecare capodoperă e un colaj perfect de praf și cenușă.

Cenușă din cenușă. Țărână din țărână.

Chiar și când s-au sărutat, tu ai închis ochii.

Iar Misty a rămas cu ai ei deschiși, uitându-se nu la tine, ci la cerceul din urechea ta. Din argint aproape ruginit, împănat cu diamante pătrătoase din sticlă care luceau printre pletele care-ți cădeau pe umeri – asta iubea Misty.

La acea primă întâlnire, Misty ti-a tot spus :

— Cenușiiul Davy e pudră de ardezie. Albastrul Bremen e hidroxid de cupru și carbonat de cupru – o otravă mortală. Misty i-a spus : Vopseaua stacojie e din iod și mercur. Cărbunele de oase e din oase carbonizate...

16 august

Cărbunele de oase e din oase carbonizate.

Șerlacul e rahatul pe care-l lasă păduchii de plante pe frunze și pe tulpini. Negru cristal e făcut din viță-de-vie arsă. Vopselurile de ulei folosesc uleiul din nuci pisate sau din semințe de mac. Cu cât știi mai multe despre artă, cu atât sună mai mult a vrăjitorie.

Cu totul pisat, amestecat și pus la cuptor, cu atât aduce mai mult a bucătăreală.

Misty vorbea în continuare, dar asta se întâmpla peste câteva zile, pe când făceau turul galeriilor. Erau într-un muzeu, în care tabloul unei biserici pictate de ea atârna între un Monet și un Renoir. Misty stătea întinsă pe podeaua rece, cu picioarele încolăcite pe după Peter. Era după-amiaza târziu, iar muzeul era pustiu. Cu claia lui perfectă de păr răsfirată pe podea, Peter își vîrîse ambele mâini pe sub puloverul ei și-i freca sfîrcurile.

Ambele tale mâini.

Behavioriștii spun că oamenii se regulează față în față din cauza sînilor. Femeile cu sîinii mari atrag mai mulți parteneri, care se agață de sîni și se joacă cu ei în timpul actului sexual. În urma sexului se nasc mai multe femei care moștenesc gabaritul mamar. Iar asta duce la și mai mult sex față-n față.

În acest moment, aici pe podea, cu mâinile lui Peter, joaca lui cu țîțele ei, erecția lui plimbîndu-i-se prin pantaloni și pulpele lui Misty încolăcite deasupra lui, ea i-a spus că William Turner și-a pictat capodopera cu Hannibal traversînd Alpii ca să-l măcelărească armata salasiană inspirîndu-se dintr-o drumeție la țară, în Yorkshire.

Încă un exemplu în sprijinul teoriei că totul e un autoportret.

Misty i-a povestit lui Peter ce ți se predă la orele de istoria artei. Cum Rembrandt puneă atât de multă vopsea pe pînză că lumea zicea în glumă că puteai ridica fiecare portret de nas.

Pletele ei pline de transpirație îi cădeau peste față. Picioarele ei cărnoase tremurau, epuizate, dar încă-și mai făceau treaba. Storcîndu-i umflătura din pantaloni.

Degetele lui Peter au prins-o și mai strîns de sîni. Șoldurile lui erau în continuă mișcare, iar mușchiul orbicularis oculi și-a făcut datoria de a-i închide ochii strîns. Mușchiul triangularis i-a tras de colțurile gurii pînă i s-au ițit dinții de jos. Dinții lui galbeni de la cafea mușcau în gol.

Misty a fost cuprinsă de o umezeală fierbinte, erecția lui Peter încă mai pulsa în pantaloni, și totul a încetat. Amîndoi au încetat să mai respire preț de una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte clipe lungi.

După care amîndoi au căzut sfîrșiți. Sleți. Trupul lui Peter relaxat pe podeaua

umedă. Misty lățită peste el. Hainele lor deveniseră una de la transpirație.

Pictura bisericii înalte îi privea în jos de pe perete.

Și exact în acel moment a intrat paznicul muzeului.

20 august – al treilea pătrar al Lunii

În beznă, vocea lui Grace îi spune lui Misty :

— Opera ta o să redea familiei tale libertatea. Ea a spus : Nici un vilegiaturist n-o să mai calce pe-aici în deceniile care urmează.

Grace și cu Misty sînt singurii urmași ai neamului Wilmot, asta dacă nu-și revine Peter într-o bună zi.

Dacă nu-ți revii, nu va mai fi nici un alt Wilmot.

Se aude sunetul rar și sacadat pe care-l face Grace tăind ceva cu foarfecile.

Rupți în coate de trei generații încoace. N-are nici un sens să refaci averea familiei. Lasă casa în grija catolicilor. Lasă-i pe vilegiaturiști să roiască pe insulă. Cu Tabb moartă, neamul Wilmot nu mai are nici un viitor. Nici un motiv să investească.

Grace îi spune :

— Opera ta e un dar pentru generațiile următoare și istoria îl va blestema pe oricine va încerca să te oprească.

În timp ce pictează, Misty simte cum mîinile lui Grace îi înfășoară în ceva talia, apoi brațele și gîtul. E ceva care îi freacă pielea blînd și moale.

— Misty dragă, ai o talie de patruzeci și trei de centimetri, îi spune Grace.

Ceva neted îi alunecă printre buze, iar vocea lui Grace spune :

— E timpul să-ți iei pastila.

I se vîră un pai în gură, iar Misty soarbe îndeajuns cît să înghită capsula.

În 1819, Théodore Géricault și-a pictat capodopera, *Pluta Meduzei*. Ea înfățișa zece naufragiați care au supraviețuit din cei o sută patruzeci și șapte de oameni abandonati pe o plută timp de două săptămîni, după ce nava lor s-a scufundat. La vremea respectivă, Géricault tocmai își părăsise amanta gravidă. Ca să se pedepsească, s-a ras în cap. Timp de doi ani nu s-a văzut cu nici un prieten și n-a ieșit niciodată în public. Avea douăzeci și șapte de ani, trăia retras și nu făcea decît să picteze. Înconjurat de muribunzii și cadavrele pe care le studia pentru a-și picta capodopera. După cîteva tentative de sinucidere, a murit la treizeci și doi de ani.

Grace îi spune :

— Cu toții murim. Ea îi spune : Scopul e nu să trăim o veșnicie, ci să creăm ceva care să dureze.

Ea rulează centimetrul de-a lungul piciorului lui Misty.

Ceva rece și catifelat se lipește de obrazul lui Misty, iar vocea lui Grace îi spune :

— Simți ? Grace îi spune : E satin. Îți cos țolul festiv pentru vernisaj.

În loc de „țolul“, Misty aude *lințoliul*.

Atingerea catifelată e suficientă pentru Misty cât să-și dea seama că e satin alb. Grace ajustează rochia de mireasă a lui Misty. O reface. Făcînd-o să dureze o veșnicie. Născută din nou. Renăscută. Rochia încă mai miroase a parfum Wind Song, iar Misty se recunoaște imediat.

Grace îi spune :

— Am invitat pe toată lumea. Toți vilegiaturiștii. Vernisajul tău va fi cel mai mare eveniment social din ultimii o sută de ani.

~~La fel ca nunta ei. Nunta noastră.~~

În loc de „vernisaaj“, Misty aude *înșaj*.

Grace îi spune :

— Aproape că ai terminat. Încă optsprezece picturi și gata.

Ca să se facă o sută.

În loc de „ai terminat“, Misty aude *ești terminată*.

21 august

Astăzi, în bezna din spatele pleoapelor lui Misty, izbucnește alarma hotelului. Țîrîitu lung venit dinspre coridor trece prin ușa cu atîta putere încît Grace trebuie să țipe :

— Of, acum ce mai e ? Ea îi pune mîna pe umăr lui Misty și-i spune : Tu lucrează acolo.

Mîna o strînge cu putere, iar Grace spune :

— Termin-o și pe ultima. De ea mai avem nevoie și gata.

Pașii ei se îndepărtează, iar ușa de la hol se deschide. Alarma se întetește o clipă, sunînd strident asemenea clopoțelului de la școala lui Tabbi. De la școala ei, unde a făcut atîția ani. Alarma sună din nou înfundat cînd Grace închide ușa în urma ei. N-încuie.

Dar Misty continuă să picteze.

Maică-sa din Tecumseh Lake, atunci cînd Misty i-a spus că ar vrea să-l ia de soț pe Peter și să se mute pe Insula Waytansea, maică-sa i-a spus că toate averile în bani sînt clădite pe șarlatanii și durere. Cu cît averea e mai mare, îi spunea ea, cu atît oamenii suferă mai mult. La cei bogați, îi spunea ea, prima căsătorie are ca unic scop reproducerea. Ea a întrebat-o, chiar își dorește Misty să-și petreacă tot restul vieții lîngă un așa specimen ?

Maică-sa a întrebat-o :

— Nu mai vrei să devii artistă ?

Ca să știi și tu, Misty i-a răspuns : Ba da, cum să nu.

Misty nici măcar nu era atît de îndrăgostită de Peter. Misty nu știa ce motive avea. Pur și simplu nu se mai putea întoarce acasă în parcul ăla de rulote.

Poate că așa i-e dat unei fiice, să-și enerveze mama.

La școala de artă nu te învață asta.

Alarma de incendiu continuă să sune.

Misty s-a măritat cu Peter în secret în timpul vacanței de Crăciun. Toată acea săptămîină, Misty a lăsat-o pe maică-sa să stea ca pe jar. Preotul s-a uitat la Peter și i-a spus :

— Zîmbește, fiule. Arăți de parcă ai fi în fața plutonului de execuție.

Maică-sa a sunat la colegiu. A dat telefoane la spitale. Într-unul dintre saloanele de la urgență se afla corpul unei fete decedate, găsită goală într-un tunel și înjunghiată de o sută de ori în stomac. Mama lui Misty și-a petrecut Crăciunul străbătînd cu mașina trei state ca să ajungă să vadă trupul mutilat al necunoscutei. În timp ce Peter și cu Marie pășeau în altarul bisericii de pe Insula Waytansea, maică-sa își ținea respirația și se uită

cum ofițerul de poliție trage fermoarul pungii în care se afla trupul mort.

La vremea respectivă, Misty a sunat-o pe maică-sa la două zile după Crăciun. Stînd în reședința Wilmot în spatele unei uși închise, Misty proba bijuteriile de tinichea pe care i le dăruise Peter pe cînd ieșeau împreună, strasurile și perlele false. Pe robotul ei telefonic, maică-sa îi lăsase o duzină de mesaje panicate. Nici bine n-a apucat să formeze numărul din Tecumseh Lake, că maică-sa a și ridicat receptorul.

Nu s-a întîmplat mare lucru. Cîteva țipete, după care Misty n-a mai sunat-o niciodată pe maică-sa.

Deja se simtea mai acasă pe Insula Waytansea decît în parcul cu rolete.

Alarma de incendiu a hotelului continuă să sune, iar prin ușa se aude vocea cuiva :

— Misty ? Misty Marie ? Se aude o bătaie în ușă. E vocea unui bărbat.

La care Misty spune :

— Da ?

Alarma invadează camera odată ce ușa se deschide, după care amuțește.

— Doamne, ce mai pute aici !

E Angel Delaporte care a venit s-o salveze.

Ca să știi, astăzi, starea vremii e frenetică, plină de panică și ușor repezită, pe măsură

ce Angel îi dezlipeste banda de pe față. El îi ia pensula din mîină. Angel o plesnește o dată cu putere, pe fiecare obraz, și-i spune :

— Trezește-te. N-avem prea mult timp la dispoziție.

Angel Delaporte o plesnește așa cum ai plesni o parașută din serialele spaniole. Misty e numai piele și os.

Alarma de incendiu a hotelului sună și nu se mai oprește.

Strîmbîndu-se de la lumina care intră pe fereștrua ei, Misty spune, Oprește-te. Misty îi spune că el nu înțelege. Ea trebuie să picteze. Numai cu asta a rămas.

Pictura din fața ei reprezintă un pătrat de cer, mînjit în alb și albastru, care, fără a fi desăvîrșit, acoperă toată suprafața colii. Stivuie lîngă peretele de după ușa de la intrare sau alte picturi, cu fața la zid. Numerotate fiecare pe verso. Pe una scrie 97. 98. 99 pe alta.

Alarma sună și iar sună.

— Misty, îi spune Angel. Indiferent ce experiment ai face, încetezi în clipa asta.

Se duce la dulapul ei cu haine și-i scoate un halat de baie și niște sandale. Se întoarce și i le vîră una cîte una în picioare, spunîndu-i :

— N-o să le ia mai mult de două minute pînă-și vor da seama că e o alarmă falsă.

Angel o cuprinde cu mîna pe după subțiori și o ridică pe Misty în picioare. Ciocănește cu pumnul în ghips și-i spune :

— Ce-i cu *asta* aici ?

Misty îl întreabă, Ce-i cu tine aici ?

— Pilula aia pe care mi-ai oferit-o, îi spune Angel, mi-a dat cea mai groaznică migrenă din viața mea. Îi aruncă halatul de baie peste umeri și-i spune : I-am dat-o unui chimist să-i facă niște analize. Băgându-i brațele vlăguite prin mânecile halatului, el îi spune : Nu știu ce fel de doctor ai, dar capsulele alea conțin praf de plumb și urme de arsenic și mercur.

Partea toxică a vopselurilor de ulei : roșu Vandyke, cianură de fier ; stacojiu de iod, iodură de mercur ; alb ca zăpada, carbonat de plumb ; violet cobalt, arsenic – toți acei compuși și pigmenți prețuiți de artiști, dar pînă la urmă fatali. Sau cum visul tău de a

crea o capodoperă te înnebuneste și-ți cauzează apoi moartea.

Ei, lui Misty Marie Kleinman, drogată otrăvită posedată de diavol, Carl Jung și Stanislavski, care pictează curbe și unghiuri perfecte.

Misty îi spune că el nu înțelege. Misty îi spune, Tabbi, fiica ei. Tabbi a murit.

La care Angel încremenește. Cu sprîncenele arcuite a surpriză, el spune :

— Cum ?

Acum cîteva zile, sau săptămîni. Misty nu mai știe. Tabbi înecată.

— Ești sigură ? îi spune el. N-am văzut nimic prin ziare.

Ca să știi și tu, Misty nu mai e sigură de nimic.

Angel spune :

— Miroase a urină.

E de la sonda ei. S-a desprins. Ei lasă în urmă o dîră de pișat care pleacă de la șevale și traversează camera pînă afară, pe covorul de pe coridor. Pișat, și ghipsul tîrît pe hol.

— Pe pariu, zice Angel, că piciorul ăla n-avea nevoie de ghips. El îi spune : Mai știi scaunul ăla din desenul pe care mi l-ai vîndut ?

Misty îi spune :

— Zi-mi.

Cu brațele pe după ea, el o tîrăște pe Misty printr-o ușă înspre scări.

— Scaunul ăla a fost făcut în 1879 de un ebenist pe nume Hershel Burke, îi spune el, și a fost adus pe Insula Waytansea de familia Burton.

Ghipsul ei bocăne pe fiecare treaptă. Coastele o dor de cît de strîns o țin degetele lui Angel, săpîndu-i și înșurubîndu-i-se în subțiori, la care Misty îi spune :

— Un detectiv de poliție. Misty îi spune : Mi-a zis că ceva club ecologist dă foc tuturor caselor în care Peter a scris pe pereți.

— Foc, spune Angel. Inclusiv a mea. Toate s-au dus.

Alianța Oceanică pentru Libertate. Pe scurt, AOL.

Angel are mănușile din piele pentru condus și o trage în jos pe scări, spunîndu-i :

— Îți dai seama că se întîmplă ceva paranormal, nu-i așa ?

Întîi, Angel Delaporte îi spune că nu se poate să deseneze atît de bine. Acum scoate la înaintare ipoteza că vreun spirit rău a pus stăpînire pe ea și-i folosește mîna ca să

picteze. E prea bună, într-adevăr, ca să nu fie unealta diavolului.

Misty îi zice :

— Mă așteptam să spui asta.

Of, Misty, ea *știe* ce se-ntîmplă.

Misty îi spune :

— Oprește-te. Îi spune : Ce cauți de fapt aici ?

De ce, de cînd au început toate astea, el i-a oferit prietenia ? De ce o plictisește cu insistențele lui ? Pîna ca Peter să-i fută bucătăria, iar ea să i-o închirieze pe a ei, nu erau decît doi străini. Acum declanșează alarme și o tîrăște pe scări. Ea, care are o fată moartă și un soț în comă.

Umerii i se răsucesc. Îl lovește cu coatele peste față, pocnindu-l peste sprîncenele lipsă. Ca s-o scape din mîini. Ca s-o lase în pace. Misty îi spune :

— Încetează în clipa asta.

Acolo, pe scări, unde se află, alarma de incendiu încetează. E liniște. Urechile ei răsună în continuare.

Se aud voci de pe coridoarele de la fiecare etaj. O voce venită dinspre mansardă spune :

— Misty a dispărut. Nu e în camera ei.
E doctorul Touchet.

Înainte să coboare o nouă treaptă, Misty își agită pumnul în fața lui Angel. Misty îi șoptește :

— Spune-mi. Prăbușită pe scări, ea îi șoptește : Ce dracului vrei de la mine ?

21 august... și jumătate

Toate lucrurile pe care Misty le-a iubit la Peter, Angel le-a iubit înaintea ei. La școala de artă, Angel și cu Peter au fost împreună pînă cînd și-a făcut apariția Misty. Cei doi și au făcut planuri de viitor. Nu ca artiști, ci ca actori. Banii nu contau, i-a spus Peter. I-a spus lui Angel Delaporte. Cineva din generație cu el s-ar fi căsătorit cu o femeie care i-ar fi îmbogățit pe nativii din Waytansea, inclusiv neamul Wilmot, pentru ca nici unul dintre ei să mai fie nevoit să muncească. Nu i-a explicat însă detaliile acestui mecanism.

N-ai explicat niciodată.

Dar Peter a spus că, o dată la patru generații, un băiat de pe insulă va cunoaște o fată pe care o va lua de nevastă. O studentă la arte plastice. Ca-ntr-un basm. O va aduce acasă, iar ea va picta atît de strălucit încît va scoate Insula Waytansea din impas pentru încă o sută de ani. Acest băiat își va sacrifica viața, dar nu va fi nevoie decît de el. Unul la fiecare patru generații.

Peter i-a arătat lui Angel Delaporte bijuteriile lui de duzină. I-a pomenit de vechiul obicei, despre cum femeia care ar reacționa la farmecele giuvaierurilor, care ar fi atrasă și subjucată de ele, ar fi femeia din poveste. Fiecare băiat din generația lui trebuia să se înscrie la școala de artă. Fiecare trebuia să poarte un astfel de accesoriu, zgîriat, rugini și coclit. Fiecare trebuia să cunoască, pe cît posibil, cît mai multe femei.

Și tu trebuia să faci la fel.

Dragul meu Peter, scumpul meu bisexual nedeclarat.

„Albinuța“ despre care prietenele lui Misty i-au spus să se ferească.

Ei își prindeau broșele prin frunte, prin sfîrcuri. Prin burice și maxilare. Colierele și le treceau prin găuri perforate în nas. Aveau grijă să fie cît mai respingători. Ma dezgustători. Ca nu cumva să îi cășune vreunei femei pe ei, rugîndu-se ca măgăreața să cadă pe alt bărbat. Pentru că, în ziua în care ghinionistul o va lua de nevastă pe femeia cu pricina, generația lui va fi liberă să-și trăiască viața după bunul plac. Și la fel ca ea și cele trei generații următoare.

Din generație în generație.

În loc să progreseze, insula era prinsă în bucla asta repetitivă. Reciclînd rețeta de succes de odinioară. Reconstituire de epocă. Același ritual.

Pe Misty trebui s-o cunoască ghinionistul. Misty era fata lor din poveste.

Angel i-a spus toate astea acolo, pe scările hotelului. Pentru că n-a putut înțelege niciodată de ce Peter l-a părăsit și a tulit-o să se însoare cu ea. Pentru că Peter nu i-a putut spune asta niciodată. Pentru că Peter n-a iubit-o niciodată, îi spune Angel Delaporte.

N-ai iubit-o niciodată.

Căcănarule.

Iar ce nu înțelegi poate căpăta orice sens îți dorești.

Pentru că Peter nu făcea decît să ducă la îndeplinire un destin programat. O superstiție. O legendă a insulei, și oricît de mult a încercat Angel să-i smulgă o explicație, Peter i-a spus clar și răspicat că destinul lui era Misty.

Destinul tău.

Peter i-a spus clar și răspicat că-și va fute viața, căsătorindu-se cu o femeie pe care nu o iubeste, pentru că numai așa își va salva familia, viitoarele odrasle și întreaga lui comunitate de la sărăcie. De la pierderea controlului asupra lumii lor mici și frumoașe. Insula lor. Pentru că sistemul lor s-a dovedit infailibil în ultimele sute de ani.

Prăbușit pe scări alături de Misty, cu ghipsul între ei, Angel îi spune :

— De-aia l-am angajat să-mi repare casa. De-aia l-am urmărit pînă aici. Angel se apropie de ea, cu respirația duhnind a vin roșu, și-i spune : Nu vreau decît să-mi zici de ce a zidit toate camerele alea. Și de ce camera de aici – camera 313 – din hotel ?

De ce Peter și-a sacrificat viața luînd-o de nevastă ? Graffiti-urile lui nu constituiau o amenințare. Angel spune că erau un avertisment. De ce a încercat Peter să-i avertizeze pe toți ?

Deasupra casei scărilor unde stau cei doi se deschide o ușă și o voce spune :

— Uite-o.

E vocea lui Paulette, recepționera. Uite-i pe Grace Wilmot și pe doctorul Touchet. Uite-l pe Brian Gilmore, de la oficiul poștal. Uite-o pe bătrîna doamnă Terrymore de la bibliotecă. Brett Petersen, managerul hotelului. Matt Hyland de la aprozar. Întregul consiliu comunal coboară scările înspre ei.

Angel se îndeasă în ea, strîngînd-o de braț, și-i spune :

— Peter nu s-a sinucis. Arătînd înspre scări, îi spune : Ei au făcut-o. Ei l-au ucis.

La care Grace Wilmot spune :

— Misty dragă. Trebuie să te întorci la lucru. Dă din cap, țîție și-i spune : Aproape că am terminat.

Angel o slăbește din strînsoare, luîndu-și mănușile de piele de pe ea. Se trage în spate, coborînd o treaptă, și-i spune :

— Peter m-a prevenit.

Uitîndu-se cînd la Misty, cînd la mulțimea care se apropie, el continuă să coboare, spunîndu-i :

— Nu vreau decît să știu ce se-ntîmplă.

Mîinile o cuprind de la spate pe după umeri și brațe și o ridică.

Misty bîguie :

— *Peter era homosexual ?*

Ești homosexual ?

Dar Angel Delaporte a luat-o deja la picior, împleticindu-se pe scări. Ajuns un etaj mai jos, le strigă celor rămași sus :

— O să mă duc la poliție. El strigă : Adevărul e că Peter încerca să salveze lumea de *voi toți*.

23 august

Brațele ei nu-s decît niște funii moi de piele. Pe toată suprafața cefei, oasele par încălecate cu tendoanele uscate. Inflamate. Rănite și vlăguite. Umerii îi atîrnă prinși la ceafă în șira spinării. Creierul ar putea fi o piatră arsă în interiorul capului ei. Păru pubian i-a crescut la loc, sîrmos și plin de buburuze de jur împrejurul sondei. Are în față o coală nouă de hîrtie, o pînză neagră, iar în clipa în care ia de jos o pensulă sau un creion, nu se întîmplă nimic. Cînd Misty încearcă să schițeze ceva, forțîndu-și mîna să deseneze, îi iese o casă din piatră. O grădină de trandafiri. Propriul ei chip. Jurnalul autoportretului ei.

Pe cît de repede i-a venit inspirația, tot așa a și plecat.

Cineva îi ridică masca de pe ochi, iar lumina care intră pe fereastra de la mansardă c face să se strîmbe. Strălucirea soarelui o orbește. Alături de ea se află doctorul Touchet, care-i spune :

— Felicitări, Misty. Totul s-a terminat.

Asta i-a spus și cînd a născut-o pe Tabbi.

Nemurirea ei improvizată.

El îi spune :

— S-ar putea să dureze cîteva zile pînă să-ți revii, după care o apucă pe Misty pe după spate, strîngînd-o de subțiori, și o ridică în picioare.

Cineva a lăsat lîngă pervaz cutia de pantofi a lui Tabbi, plină cu bijuteriile de duzină. Cu oglinjoarele lor strălucitoare și ieftine, tăiate în formă de diamant. Fiecare unghi reflectînd lumina în direcții diferite. Împrăștiind-o peste tot. Un mic rug, în lumina soarelui reflectat în ocean.

— Vrei lîngă fereastră ? îi spune doctorul. Sau preferi să rămîi întinsă pe canapea ?

În loc de „canapea“, Misty aude *catafalc*.

Camera arată exact așa cum și-o amintește Misty. Cu perna lui Peter pe pat, impregnată de mirosul lui. Picturile au dispărut cu toatele. Misty spune :

— Ce-ați făcut cu ele ?

Mirosul tău.

Doctorul Touchet o cuibărește într-un scaun lîngă fereastră. O înfundă sub pătura care acoperă scaunul și-i spune :

— Ai făcut, din nou, o treabă perfectă. Nici că se putea mai bine.

El îi trage draperiile ca să poată vedea oceanul, plaja. Vilegiaturiștii îngrămădindu-se la malul apei. Gunoaiele aduse de flux. Un tractor trece pe-acolo și le strînge cu tăvălugul. Zimții de oțel lasă o urmă triunghiulară asimetrică pe nisipul umed. Un logo

corporatist.

Alături de logo-ul imprimat în nisip, se poate citi : „Folosește-ți greșelile trecutului pentru un viitor mai bun“.

Declarația cuiva de intenții.

— Peste încă o săptămână, îi spune doctorul, acea companie va plăti o avere ca să-și vadă numele retras de pe insula asta.

Ce nu-nțelege poate căpăta orice sens îți dorești.

Tractorul trece cu tăvălugul peste plajă, imprimând încontinuu același mesaj pe care valurile vin și-l sterg.

Doctorul îi spune:

— Atunci când un avion se prăbușește, toate companiile aeriene plătesc la greu ca să-și anuleze campaniile publicitare din presă și de la TV. Știai chestia asta ? Nici una nu vrea să riște vreo asociație cu catastrofa respectivă. El îi spune : Peste încă o săptămână, nu va mai fi nici un însemn corporatist pe insulă. Vor plăti oricât le ceri ca să-și cumpere înapoi numele.

Doctorul îi strânge lui Misty mâinile moarte în poală. Îmbălsămînd-o.

— Și-acum odihnește-te. Paulette îți va aduce în curînd ce-ai comandat la cină.

Ca să știi și tu, el se îndreaptă către măsuta ei de toaletă și-i saltă cutia cu capsule. Pe picior de leșire, vîră sticla în buzunarul de la sacou și nu pomenește nimic.

— Încă o săptămână, îi spune el, și lumea întreagă ne va ști de frică – și-or să ne lase în pace. Când iese, nu încuie ușa.

În existența lor anterioară, Peter și cu Misty tocmai subînchiriaseră o locuință în New York când Grace i-a sunat să le spună că Harrow a murit. Harrow a murit, iar Grace a rămas singură în ditamai casa de pe strada Birch. Înaltă de patru etaje și garnisită cu o creastă montană de acoperișuri, turnuri și bovindouri. Iar Peter i-a spus că trebuie să meargă să aibă grijă de ea. Să regleze afacerile lui Harrow. Peter fusese numit executor testamentar. Doar pentru cîteva luni, i-a spus el. După care Misty a rămas gravidă.

N-au încetat să ia în calcul mutarea la New York. Apoi s-au trezit părinți.

Ca să știi și tu, Misty n-avea de ce să se plîngă. A existat o scurtă perioadă de timp de cîteva ani, imediat după nașterea lui Tabbi, când Misty vegeta în pat alături de ea și nici că și-ar mai fi dorit altceva de pe lume. Nașterea lui Tabbi i-a alimentat lui Misty senzația că aparține de cineva, de clanul Wilmot, de insulă. Misty se simțea împlinită și mai la adăpost decît și-ar fi închipuit vreodată. Cu valurile de pe plaja pe care o vedea de la fereastra dormitorului și cu străzile liniștite, insula era ruptă complet de restul lumii, încît încetai să-ți mai dorești ceva. Nu mai aveai nevoie de nimic. Nu mai aveai griji.

Pofte. Așteptări mai mari.

S-a lăsat de pictură și de fumat iarbă.

Nu mai era nevoie să dobîndească ceva, să ajungă cineva sau să evadeze. Pentru ea

era suficient că se afla aici.

Ritualurile molcome ale spălatului vaselor sau ale împăturirii hainelor. Peter venea acasă și stăteau împreună cu Grace pe verandă. Îi citeau lui Tabbi de culcare. Lăsau mobila veche să scîrțîie și moliile să roiască în jurul becului de pe verandă. Undeva în fundul casei, un orologiu bătea la ore fixe. Dinspre pădure ajungea pînă la ei vaietul unei bufnițe.

Pe malul celălalt, orașele de pe continent erau aglomerate și pavoazate cu panouri publicitare. Lumea mînca ieftin și arunca gunoaiele pe plajă. Insula era benignă pentru că aici nu era nimic de făcut. Nu existau camere de închiriat. Nu tu hoteluri. Nu tu case de vară. Nu tu petreceri. Nu puteai mînca la restaurant pentru că nu exista nici unul. Nimeni nu vindea scoici pictate manual și inscripționate cu litere aurii care spuneau „Insula Waytansea“. Malul dinspre ocean al plajei era stîncos, iar cel dinspre continent era acoperit de un covor noroios de cochilii de stridii.

Cam în același timp, consiliul orășenesc a început să renoveze hotelul. A fost o nebunie, fiecare familie de pe insulă donîndu-și pînă la ultimul sfanț din cont pentru a repune pe picioare clădirea arsă și lăsată în paragină pe dîmbul înălțat deasupra portului. Risipindu-și ultimele rezerve financiare pentru a atrage valuri de turiști.

Condamnînd generația următoare la servit la mese, făcut curat în camere de hotel și pictat pe scoici suveniruri de căcat.

E cumplit de greu să uiți de durere, dar e și mai greu să-ți amintești momentele minunate.

Fericirea nu lasă cicatrici. Nu învățăm mai nimic din perioadele de tihnă.

Ghemuită pe cuvertură, ca fiind parte din cineva, Misty își putea cuprinde fiica în brațe. Cu trupul arcuit peste ea, Misty își putea ține fetița ca și cum ar mai fi fost încă în ea. Încă parte din Misty. Nemuritoare.

Mirosul de lapte acru al lui Tabbi, al respirației ei. Mirosul dulceag al talcului pentru copii, ca de zahăr pudră. Nasul lui Misty înfundat în pielea caldă de la gîtul copilului ei. De-a lungul acelor ani, n-aveau nici un motiv să se grăbească. Erau tineri. Lumea lor era încă neprihănită. Duminica mergeau la biserică. Citeau cărți, întinși în cadă. Culegeau afine sălbatice și noaptea făceau jeleu, pentru că bucătăria albă era mai răcoroasă dacă stăteai cu geamurile deschise cînd bătea briza. Știau întotdeauna în ce pătrar se află luna, dar habar n-aveau ce zi a săptămînii este.

Preț de acei cîțiva ani, Misty nu-și vedea viața ca pe-o fundătură. Privea tot înainte înspre viitor.

O așezau pe Tabbi în cadrul ușii. În dreptul tuturor acelor nume uitate care încă se mai aflau acolo. Toți acei copii, astăzi morți. Îi însemnau înălțimea cu carioca.

Tabbi la patru ani.

Tabbi la opt ani.

Ca să știi și tu, astăzi, starea vremii e ușor plângăcioasă.

Aici, de la fereastra mansardei ei din Hotelul Waytansea, se vede toată insula, pîngărită de străini și de mesaje. Panouri și neoane. Logo-uri. Firme.

Patul în care Misty se ghemuia peste Tabbi, încercînd s-o țină înlăuntrul ei. În el doarme acum Angel Delaporte. Un nebun care o hărțuiește. În camera ei, în patul ei, sub fereastra prin care intră sunetul valurilor șuierînd și lovindu-se de mal. În casa lui Peter.

Casa noastră. Patul nostru.

~~Pînă ca Tabbi să împlinească zece ani, Hotelul Waytansea a fost gol, sub lacăt. Ferestrele închise și acoperite de plăcaje. Ușile baricadate.~~

Hotelul s-a deschis în vara în care Tabbi a făcut zece ani. Satul a devenit un furnicar de valeți, chelneri, cameriste și recepționeri. În același an, Peter a început să lucreze pe continent ca zidar pentru vilegiaturistii care dețineau prea multe case ca să poată avea grijă de ele. Să le remodeleze pe ici pe colo. Odată deschis hotelul, feribotul a început să funcționeze zilnic, la foc continuu, alimentînd insula cu turiști și blocaje de circulație.

Imediat după aceea au apărut paharele de hîrtie și ambalajele pentru fast food. Alarmerle pentru mașini și cozile interminabile pentru un loc de parcat. Scutecelr folosite și aruncate în nisip. Insula s-a tot dus de rîpă pînă-n acest an, cînd Tabbi a împlinit treisprezece ani, iar Misty l-a găsit pe Peter în garaj, ațipit în mașină și cu motorul pornit. Cînd au început să sune telefoanele care reclamau dispariția unei spălătorii sau a unui dormitor. Cînd Angel Delaporte este exact în locul în care și-a dorit dintotdeauna să fie. În patul soțului ei.

În patul tău.

Angel întins pe pat. Angel dormind împreună cu tabloul scaunului ei antic.

Misty, fără nimic. Tabbi, dusă. Inspirația ei, dusă.

Ca să știi și tu, Misty n-a spus nimănui, dar Peter își făcuse valiza și o băgase în portbagaj. O valijoară, un schimb de haine pentru iad. N-avea nici un sens. Nimic din ce a făcut Peter în ultimii trei ani n-a avut cine știe ce sens.

Pe gemulețul de la mansardă se vede plaja, unde copiii se bălăcesc în valuri. Un băiat e îmbrăcat într-un tricou alb cu volănașe și pantaloni negri. Se conversează cu altul, care n-are pe el decît un șort. Cei doi își pasează unul altuia o țigară și trag pe rînd din ea. Băiatul în tricou alb cu volănașe are părul negru, suficient de lung cît să și-l dea pe după ureche.

Pe pervaz se află cutia de pantofi a lui Tabbi, plină cu bijuteriile alea de duzină Brățările, cerceii desperecheați și broșele alea vechi ciobite. Bijuteriile lui Peter. Zăngănind în cutie printre perlele deșirate și diamantele din sticlă.

Misty se uită pe geam pe plaja unde a văzut-o pe Tabbi pentru ultima oară. Cînd s-a întîmplat. Băiatul cu pletele brune poartă un singur cercei, care scînteiază galben și

roșu în soare. Și, fără ca nimeni s-o poată auzi, Misty spune :

— Tabbi.

Cu degetele încleștate pe pervaz, Misty își saltă capul și strigă :

— Tabbi ? Misty e aplecată pe jumătate în afară, gata să cadă de la etajul cinci pe veranda hotelului, și urlă : Tabbi !

Și-așa e. E Tabbi. E părul ei. Flirtînd cu un puștan. Fumînd.

Băiatul mai trage un fum și-i pasează țigara. Își vîntură părul și rîde cu o mîină peste gură. Cu părul în vînt, ca un steag neagru filfîind.

Valurile suieră și se lovesc de mal.
Părul ei. Părul tau.

Misty se întinde peste gemuleț, iar cutia de pantofi alunecă în afară, pe acoperișul din șindrilă. Se lovește de burlan și se răstoarnă, iar bijuteriile își iau zborul. În cădere ele sclipesc în roșu, galben și verde, licărind ca niște artificii și se îndreaptă spre sol așa cum e și Misty pe cale să facă, izbindu-se de cimentul de pe veranda hotelului.

Atîta doar că cele cincizeci de kilograme de ghips și de fibră de sticlă o împiedică să se ducă la vale. După care două brațe o cuprind pe după mijloc și o voce îi spune :

— Misty, nu face asta.

Cineva o trage înapoi, iar acel cineva se dovedește a fi Paulette. Meniul de serviciu la cameră a căzut pe jos. Brațele lui Paulette o împresoară. Mîinile ei se împreunează, iar Paulette o trage înapoi pe Misty, răsucind-o în aer în jurul greutatei masive a piciorului ei în ghips și o trîntește cu fața în jos pe covorul pătat de vopsea.

Gîfîind din ce în ce mai tare și tîrîndu-se înapoi la geam, cu tot cu ghiuleaua ei din fibră de sticlă, Misty spune :

— Era Tabbi. Misty spune : Acolo jos.

Sonda i-a ieșit din nou, împrăștiind pișat peste tot.

Paulette e la picioarele ei. Are o față încruntată, strînsă în jurul nasului grație mușchiului risorius, și-și șterge mîinile de fusta neagră. Își îndeasă bluza la loc în talie și-i spune :

— Nu, Misty. Nu era ea. După care ridică meniul de pe jos.

Misty trebuie să coboare. Să iasă afară. Trebuie s-o găsească pe Tabbi. Paulette trebuie s-o ajute să-și ridice ghipsul. Trebuie să-l cheme pe doctorul Touchet să i-l scoată.

La care Paulette dă din cap și-i spune :

— Dacă-ți scoate ghipsul, o să rămîi infirmă pe viață.

Se duce și închide geamul. Îi pune zăvorul și trage draperiile.

Întinsă pe podea, Misty îi spune :

— Te rog. Paulette, ajută-mă să mă ridic.

Dar Paulette o bate peste picior. Își scoate din buzunarul de la fustă un carnețel și-i

spune :

— De la bucătărie mi-au zis că nu mai au somn.

Și ca să știi și tu, Misty e în continuare prinsă în capcană.

Misty e prinsă în capcană, dar fiică-sa ar putea fi încă în viață.

Fiică-ta.

— O friptură, spune Misty.

Misty vrea cea mai groasă bucată de carne pe care o pot găsi. Bine făcută.

24 august

Ce-și dorește Misty cu adevărat e un cuțit de friptură. Își dorește un cuțit zimțat care să taie învelișul de ghips de la piciorul ei, și ar mai vrea ca Paulette să nu observe absența cuțitului din tava în care i-a adus cina. Paulette nu observă și nici nu o închide pe dinafară. La ce bun, de vreme ce Misty e frînată de o tonă futută de fibră de sticlă.

Cît e noaptea de lungă, Misty șade-n pat, înțepîndu-se și hăcuindu-se. Misty traforează ghipsul. Săpînd adînc cu lama cuțitului, strîngînd fărîmițele de fibră de sticlă în palmă și aruncîndu-le sub pat.

Misty e o condamnată care-și plănuiește evadarea dintr-o mică închisoare, o închisoare pe care Tabbi a desenat cu carioca păsări și floricele.

Se face 12 noaptea cînd Misty reușește să decupeze jumătate din ghipsul care-i acoperă coapsa. Cuțitul alunecă în continuare, înjunghiind și dăltuind în suprafața tare. Cînd dă să ajungă aproape de genunchi, Misty ațipește. Plină de coji de la sîngele uscat. Lipită de cearșaf. La 3 dimineața, a ajuns la gambă. E aproape eliberată, dar o ia somnul

Ceva o trezește, cu cuțitul încă în mînă.

E încă una dintre cele mai lungi zile ale anului. Din nou.

Zgomotul vine de la ușa trîntită a unei mașini parcate. Dacă ar fi în stare să țină strîns de ghipsul dislocat, Misty s-ar putea tîrî pînă la geam să arunce o privire. E mașina bej a detectivului Stilton. El nu se află prin preajmă, semn că a intrat în holul hotelului. Încercînd, poate, să dea de ea.

Poate că de data asta o va găsi.

Misty începe să cresteze din nou cu cuțitul de friptură. Pe jumătate adormită, își străpunge din greșeală mușchiul gambei. Sîngele țîșnește, roșu închis pe pielea albită din cauza strînsorii ghipsului. Misty crestează din nou și-și atinge tibia, iar lama intră prin pielea subțire și ajunge pînă la os.

Crestînd în continuare, cuțitul împrăstie sînge și țândări. Fragmente din păsările și florile lui Tabbi. Fire de păr și bucăți de piele. Misty apucă cu ambele mîini de marginile despicăturii. Ea trage de ghips pînă ce jumătate din piciorul ei iese afară. Muchia zdrențuită o înțeapă, iar cioburile de la fibra de sticlă îi zgîrie pielea.

Of, dragul, scumpul meu Peter, inutil să-ți spun ce doare chestia asta.

Simți ?

Cu degetele pline de țândări, Misty apucă de marginile zimțate și le îndepărtează. Misty își îndoaie genunchiul, forțîndu-l să se extragă din strînsoarea ghipsului. Prima iese rotula palidă, mînjită de sînge. La fel cum iese capul unui bebeluș. Încoronat. Un pui de pasăre care scoate capul din găoace. Apoi iese coapsa. Copilul ei născut. La sfîrșit

iese și tibia afară din ghipsul sfărîmat. Dintr-o scuturătură, piciorul ei e eliberat, iar ghipsul alunecă, se rostogolește, cade și se sparge de podea.

O crisalidă. Un fluture întrupat din ea, însîngerat și vlăguit. Renăscut.

Ghipsul se lovește atît de tare de podea că draperiile tremură. Un tablou se strîmbă pe perete. Cu palmele peste urechi, Misty așteaptă să intre careva să vadă ce se-întîmplă. S-o găsească în libertate și s-o încuie din nou pe dinafară.

Misty numără trei sute de bătăi iuți de inimă. Așteaptă. După care, liniște și pace. Nu se întîmplă nimic. Nu vine nimeni.

Misty își îndreaptă încet piciorul. Misty își îndoaie genunchiul. Testîndu-l. N-o doare. Sprijinindu-se de noptieră, Misty își ridică picioarele din păt și le flexează. Cu cuțitul însîngerat de friptură, ea taie banda care-i ține sonda strîns lipită de piciorul bun. Scoțîndu-și tubul din ea, îl răsucește cu o mînă și-l pune deoparte.

Un pas, trei, cinci pînă la dulap, de unde își ia o bluză. O pereche de blugi. Atîrnată în dulap și învelită în plastic, se află rochia albă din satin pe care Grace i-a cusut-o pentru vernisaj. Rochia de mireasă a lui Misty, renăscută. Își trage pe ea blugii, îi închide cu fermoarul și cu nasturele, dar cînd dă să-și pună bluza pe ea, blugii i se scurg la podea. Ca să știi și tu cît de mult a slăbit. Pulpele i s-au atrofiat. Fesele ei sînt doi saci zbîrciți de piele. Blugii i s-au adunat la călcîie, mînjiți cu sînge de la rănile de pe picioare.

O singură fustă i se potrivește, dar nu este a ei. E a lui Tabbi, o fustă plisată din lînă pe care i-a cumpărat-o probabil Grace.

Pînă și pantofii îi sînt mari, iar Misty trebuie să-și îndoaie degetele de la picioare ca să nu-i scape.

Misty trage cu urechea pe hol pînă cînd nu mai aude nici un zgomot. Se îndreaptă către scări, cu fusta lipită de sîngele de pe picioare, cu părul pubian ras rîcîindu-chiloții. Cu degetele de la picioare încleștate, Misty coboară cele patru etaje pînă în holul hotelului. În dreptul recepției se află lume care așteaptă cu bagajele.

Afară, prin ușa de la hol, se vede parcată mașina bej guvernamentală.
Vocea unei femei spune :

— O, Doamne.

E o vilegiaturistă, așezată lîngă șemineu. Cu unghiile pastelate de la o mînă vîrîte în gură a mirare, ea se zgîiește la Misty și spune :

— Dumnezeule, uite-te la picioarele tale.

Misty are în mînă cuțitul însîngerat.

În acest moment, toată lumea de la recepție întoarce capul și se uită la ea. Un funcționar, unul din neamul Burton, Seymour sau Kincaid, se întoarce și-i șuşotește ceva la ureche altei angajate care pune mîna pe telefon.

Misty se îndreaptă către salonul de mese, lăsînd în urmă privirile palide și circumspecte ale oamenilor. Vilegiaturiste care trag cu ochiul la ea prin păienjenişul

degetelor. Trece de fata de la intrare. Dincolo de mesele cu numărul 3, 7, 10 și 4 se află detectivul Stilton, care stă la masa 6 alături de Grace Wilmot și doctorul Touchet.

Plăcintă de zmeură. Cafea. Tarte. Boluri pline cu jumătăți de grepfrut. Își iau micul dejun.

Misty ajunge în dreptul lor, cu degetele încleștate pe cuțitul însîngerat, și spune :

— Domnule detectiv Stilton, e vorba despre fata mea. Fata mea Tabbi. Misty îi spune : Cred că încă e în viață.

Stilton se oprește cu lingurița de grepfrut în aer și-i spune :

— Fata ta a murit ?

S-a înecat, îi spune Misty. Trebuie s-o asculte. Acum o săptămână sau trei, nu mai știe. Nu mai e sigură. Ea a fost închisă în mansardă. I-au pus piciorul în ghips ca să nu poată evada.

Picioarele care-i ies din fustă sînt tumefiate și însîngerate.

Toată lumea din salon e numai ochi și urechi.

— E un complot, spune Misty. Mîinile ei dau să-l cuprindă pe Stilton, care e perplex. Misty îi spune : Întreabă-l pe Angel Delaporte. O să se întîmple ceva groaznic.

Sîngele i s-a uscat pe mîini. Sîngele ei. Sîngele de pe picioare i-a îmbibat fusta de lînă.

Fusta lui Tabbi.
Se aude o voce :

— Ai stricat totul !

Misty întoarce capul și-o vede pe Tabbi. În cadrul ușii, îmbrăcată într-o bluză albă cu volănașe și pantaloni negri. Cu părul paj și cu un cercel într-o ureche, inima roșie smălțuită pe care Will Tupper și-a smuls-o din lobul urechii acum o sută de ani.

Doctorul Touchet spune :

— Misty, iar ai băut ?

Tabbi spune :

— Mami... aia-i fusta mea.

La care Misty îi spune :

— N-ai murit.

Detectivul Stilton se șterge cu șervețelul la gură. Spune :

— Avem, deci, un mort mai puțin.

Grace își toarnă zahăr în cafea. Apoi își pune lapte, după care amestecă și spune :

— Așadar, credeți că oamenii din AOL sînt responsabili pentru omor ?

— Pentru moartea lui Tabbi ? întreabă Misty.

Tabbi vine la masă și se apleacă peste scaunul bunică-sii. Ea ridică o farfurioară de pe masă, ca să-i analizeze modelul pictat, iar printre degetele ei se văd niște urme galbene de nicotină. Modelul e auriu, cu o ghirlandă de delfini și sirene care se repetă. Tabbi îi arată lui Grace farfurioara și-i spune :

— Fitz și Floyd. Modelul „ghirlandă marină”.

Ea întoarce farfurioara, citește ce scrie pe dosul ei și zîmbește.

Grace îi zîmbește și ea și-i spune :

— Tabitha mea scumpă, nici nu știu cum să te mai laud.

Ca să știi și tu, lui Misty îi vine să-și îmbrățișeze fiica și s-o sărute. Misty vrea s-o îmbrățișeze, s-o ia de-o aripă, să fugă pînă la mașină și să se întoarcă la rulota maică-si din Tecumseh Lake. Misty vrea să-și ia rămas-bun, băgîndu-și picioarele în insula asta futută plină de lunatici gentili.

Grace îi arată scaunul gol de lîngă ea și-i spune :

— Misty, vino și așază-te aici. Ai un aer distrat.

Misty spune :

— Pe cine a omorît AOL ?

Alianța Oceanică pentru Libertate. Cea responsabilă pentru incendierea caselor de pe plajă, cu tot cu graffiti-urile lui Peter.

Graffiti-urile tale.

— De-aia mă aflu aici, îi spune detectivul.

Și-și scoate agenda din buzunarul interior al jachetei. O așază pe masă, o deschide și se pregătește să scrie în ea. Cu ochii pe Misty, o întreabă :

— Te superi dacă-ți pun cîteva întrebări ?

Despre actele de vandalism ale lui Peter ?

— Angel Delaporte a fost ucis azi-noapte, îi spune el. Ar putea fi un jaf, dar nu excludem nici o ipoteză. Știm doar c-a fost înjunghiat în somn.

În patul ei.

Patul nostru.

Tabbi a murit, după care iat-o în viață. Ultima oară cînd Misty a văzut-o, Tabbi era chiar la masa asta, fără suflare și acoperită de un cearșaf. Genunchiul lui Misty a fost fracturat, după care iată-l bine mersi. Astăzi Misty pictează, apoi se blochează. Poate că Angel Delaporte a fost într-adevăr iubitul soțului ei, numai că acum e mort.

Iubitul tău.

Tabbi o ia pe maică-sa de mîină. O conduce pe Misty la scaunul gol. Îl trage de sub masă, iar Misty se așază.

— Înainte să începem..., spune Grace. Se apleacă peste masă și-l bate pe detectivul Stilton peste gulerul de la cămașă și spune : Vernisajul lui Misty are loc peste trei zile și contăm pe prezența dumneavoastră.

Tablourile mele. Sînt pe-aici pe undeva.

Tabbi îi zîmbește maică-sii și-și strecoară mîna în mîna bunică-sii. Inelul cu peridot, scînteind verde peste fața de masă din olandă albă.

Grace clipește la Misty și are o uitătură crispată de parcă ar călca pe o pînză de

păianjen, cu maxilarele strânse și mâinile bătînd aerul. Grace spune :

— Prea multe lucruri *neplăcute* s-au întîmplat pe insulă în ultima vreme. Trage aer în piept, iar perlele îi saltă pe gît, după care oftează și spune : Sper ca vernisajul să nu pună din nou pe picioare.

24 august... și jumătate

Grace lasă apa să curgă în cada băii de la mansardă, după care iese în hol și așteaptă Tabbi se află în cameră și o supraveghează pe Misty. Își păzește propria mamă.

Ca să știi și tu, parc-ar fi trecut nu doar o vară în tot timpul ăsta, ci ani întregi. Ani și ani. Fata pe care Misty a văzut-o de la geam, flirtînd. Fata asta ar putea fi doar o străină cu degetele galbene.

Misty îi spune :

— Zău că n-ar trebui să fumezi. Chiar dacă ești deja moartă.

La școala de artă nu te învață cum să reacționezi atunci cînd îți dai seama că fiică-ta și-a propus să-ți frîngă inima. La cum stau ele acum în baie, poate că misiunea unei fiice chiar asta e, să-și enerveze mama.

Tabbi se uită în oglinda de la baie. Își umezește arătătorul și-și șterge rujul scurs. Fără să se uite la Misty, ea spune :

— Mamă, ai face bine să fii mai atentă. Noi ne-am făcut treaba cu tine.

Își scoate o țigară din pachetul din buzunar. Scapără bricheta și trage un fum chiar acolo, în fața maică-sii.

Misty își dă jos chiloții lăli de sub fustă și-și scoate pantofii, spunîndu-i :

— Te iubeam mai mult cînd erai moartă.

Pe degetul de la mîna în care ține țigara se află inelul cu peridot care sclipește verde în smalțul chiuvetei. Tabbi se apleacă să ridice de pe podea fusta din lînă pătată de sînge. O ține cu două degete și-i spune :

— Buni Wilmot mă cheamă să mă aranjeze pentru vernisaj. Pe picior de plecare, îi spune : Pentru *vernisaajul tău*, mamă.

În cadă, tăieturile și zgîrieturile de la cuțitul pentru friptură se umplu de săpun și-o ustură atît de tare că Misty își încleștează dinții. De la sîngele uscat apa din cadă se colorează în roz lăptos. Apa fierbinte îi redeschide rănilor, iar Misty face praf un prosop alb, pătîndu-l cu sînge în timp ce se șterge.

Potrivit celor spuse de detectivul Stilton, în dimineața asta, un bărbat a sunat la secția de poliție de pe continent. Nu și-a dat numele, dar i-a înștiințat că Angel Delaporte e mort. Le-a mai spus că Alianța Oceanică pentru Libertate va continua să omoare turiști pînă cînd aceștia vor înceta să-i mai streseze pe localnici.

Argintăria masivă cît sculele de grădină. Sticlele de vin vechi. Picturile celor din neamul Wilmot, nimic n-a dispărut.

În dormitorul din mansardă, Misty formează numărul maică-sii din Tecumseh Lake, dar operatorul hotelului se bagă pe linie. Conexiunea e defectă, îi spune operatorul, dar

se va remedia în curînd. Telefonul din cameră nu e mort. Atîta doar că Misty nu poate obține o linie pentru exterior.

Băgînd mîna sub covor, are revelația că plicul cu banii din bacșișuri a dispărut.

Inelul cu peridot al lui Tabbi. Cadoul de ziua ei de la bunică-sa.

Avertismentul pe care Misty nu l-a băgat în seamă : „Cară-te de pe insulă cît încă mai poți“.

Toate acele mesaje ascunse pe care le lasă oamenii, doar-doar îți vei aduce aminte de ei. Felul în care încercăm cu toții să comunicăm cu viitorimea. Maura și Constance.

~~O să mori cînd nu vor mai avea nevoie de tine.~~

Nu e greu să intri în camera 313. La naiba, doar Misty a fost cameristă, Misty Wilmot, regina sclavilor ăstora nenorociți. Știe unde se află cheița secretă. E o cameră dublă, cu un pat uriaș și vedere la mare. Mobilată la fel ca toate celelalte camere. Un birou. Un scaun. O comodă cu sertare. Pe suportul de valize se află bagajul unui vilegiaturist. În dulap stau atîrnate perechi de pantaloni și cămăși înflorate de mătase. Peste perdeaua de la baie atîrnă o pereche de bikini jilavi.

Ca să știi și tu, e cea mai bună tapetare pe care a văzut-o Misty vreodată. În plus, hîrtia e de bună calitate la tapetul din camera 313, dungi verzi pastelate alternînd cu coloane de trandafiri roz, deschiși. Modelul părea deja învechit în momentul în care a fost aplicat. E pătat de ceai ca să aibă patină.

Ce-l trădează însă e calitatea impecabilă a hîrtiei. Prea bine întinsă și decupată, de sus pînă jos. Prea dichisită și prea bine îmbinate fișiiile. Clar nu e opera lui Peter.

Nu e opera ta. Dragul meu Peter, scumpul meu trîntor, care n-a luat niciodată arta prea în serios.

Indiferent ce mesaj ar fi lăsat Peter aici, cînd a zidit ușa de la cameră, acum nu mai e nimic. Minicapsula temporală a lui Peter sau bomba lui cu ceas, oamenii de pe Insula Waytansea au radiat totul. La fel cum doamna Terrymore a radiat cărțile din bibliotecă.

La fel cum au fost incendiate toate casele de pe continent. Opera celor din AOL.

La fel cum i-au făcut felul lui Angel Delaporte. Injunghiat în pat, în somn.

În patul lui Misty. Patul tău. Fără ca nimic să fi dispărut, fără nici un indiciu cum c-ar fi fost o spargere.

Ca să știi și tu, vilegiaturistii ar putea intra în cameră în orice moment. Ar da peste Misty pitită aici, cu un cuțit însîngerat în mînă.

Misty vîră lama zimțată la îmbinarea dintre două fișii de tapet și începe să descojească. Folosind vîrful cuțitului, Misty mai desprinde o fișie. La a treia fișie desprinsă, Misty deja poate citi :

„...îndrăgostit de Angel Delaporte, și regret nespus, dar n-o să mor acum pentru...“
Și, ca să știi și tu, nu asta se aștepta să găsească.

24 august... și trei sferturi

Pe zidul acum zdrențuit, cu fișile de trandafiri vechi și dungile verde pastel la podea, iată ce mesaj a lăsat Peter ca să-l găsească lumea.

Ce-ai lăsat tu.

„Sînt îndrăgostit de Angel Delaporte și regret nespus, dar n-o să mor acum pentru cauza noastră.“ Scrisul se întinde pe toții pereții și spune : „N-o să vă las să-mi veniți de hac așa cum ați făcut cu toți soții artistelor, începînd cu Gordon Kincaid“.

Camera e plină de rotocoale și fișii de hîrtie. Murdară de la lipiciul uscat. De pe hol se aud voci, iar Misty rămîne împietrită în camera devastată. Așteptînd ca vilegiaturiștii să dea năvală pe ușă.

Pe zid mai stă scris : „Nu mai îmi pasă de tradiții“.

Și : „N-o iubesc pe Misty Marie“, mai spune scrisul, „dar nu merită să fie chinuită. Îmi place insula noastră, dar trebuie să găsim altă modalitate de a ne conserva stilul de viață. Nu putem racola oameni la nesfîrșit“.

Pe pereți mai stă scris : „E un masacru ritualic, iar eu peste asta nu pot să trec“.

Calabalîcul vilegiaturiștilor, bagajele, cosmeticele și ochelarii lor de soare sînt îngropate. Îngropate în molozi.

„La data la care veți citi astea“, mai spune scrisul, „eu voi fi fost dus. La noapte plec cu Angel. Dacă cumva apucați să citiți astea, regret, dar e prea tîrziu. Viitorul lui Tabbi va fi mai bun dacă generația ei va ști cum să se apere.“

Scrisul de sub fișile de tapet mai spune : „Îmi pare sincer rău pentru Misty“.

Tu ai scris : „E adevărat că n-am iubit-o niciodată, dar nici n-am urît-o îndeajuns încî să desăvîrșesc planul vostru“.

E scris : „Misty merită o soartă mai bună. Tată, e timpul s-o eliberăm“.

Somniferele pe care detectivul Stilton i-a spus că le-ar fi luat Peter. Rețeta lui inexistentă. Bagajul făcut și vîrît în portbagaj. Avea de gînd să ne părăsească. Să plece cu Angel.

Aveai de gînd să pleci.

Cineva l-a drogat și l-a închis în garaj, lăsîndu-l în mașină cu motorul mergînd, pentru ca Misty să-l găsească. Acel cineva n-a avut habar de valiza pregătită pentru plecare. N-au știut că rezervorul e pe jumătate gol.

„Tată“, adică Harrow Wilmot. Tatăl lui Peter, care cică ar fi murit. Încă dinainte să se nască Tabbi.

De jur împrejurul camerei stă scris : „Nu dezveliți lucrarea diavolului“.

Și tot acolo scrie : „Distrugeți-i toate tablourile“.

La școala de artă nu te învață cum să faci față unui coșmar.
Totul e semnat *Peter Wilmot*.

25 august

În sala de mese a hotelului, un grup de insulari atârnă pe perete opera lui Misty, toate tablourile ei. Dar nu separate unul de altul, ci strâns lipite, hîrtii lîngă pînze, ca-ntr-un ansamblu mural. Un colaj. Pe măsură ce le assemblează, echipa nu lasă să li se vadă decît muchiile de jos, cît să întindă un nou şir de picturi. Nu ştii ce e. Ar putea fi o mîină, dar, la fel de bine, un copac. Ar putea fi un chip, dar, la fel de bine, şi un nor. Ar putea fi o scenă de mulţime, un peisaj sau o natură moartă cu flori şi fructe. După fiecare piesă adăugată ansamblului mural, echipa trage draperia peste ea.

Un singur lucru e clar, că e enorm şi umple în întregime cel mai mare perete din sala de mese.

Grace e cu muncitorii şi le dă indicaţii. Tabbi şi doctorul Touchet stau şi se uită.

Cînd Misty vrea să arunce o privire, Grace o opreşte cu mîna ei noduroasă şi albăstrită, spunîndu-i :

— Ai probat rochia pe care ţi-am făcut-o ?

Misty nu vrea decît să-şi vadă lucrarea. E munca ei. De vreme ce a lucrat cu ochii acoperiţi, habar n-are ce i-a ieşit. Ce parte din ea va prezenta publicului.

Doctorul Touchet spune :

— Nu cred c-ar fi o idee bună. El îi spune : O s-o vezi la vernisaj, ca toţi ceilalţi.

Ca să ştii şi tu, Grace spune :

— În după-masa asta, ne întoarcem acasă.

Acolo unde a fost ucis Angel Delaporte.

Grace spune :

— Detectivul Stilton ne-a dat undă verde. Ea spune : Dacă-ţi strîngi lucrurile, ţi le putem duce noi.

Perna lui Peter. Sculele ei de pictură în cutia ei roasă de lemn.

— E aproape gata, draga mea, îi spune Grace. Ştiu exact ce simţi.

Doar scrie în jurnal. Jurnalul lui Grace.

Misty îi lasă pe toţi în treaba lor şi urcă la mansardă, în camera pe care o împart Grace şi cu Tabbi. Ca să ştii şi tu, Misty şi-a împachetat deja lucrurile şi a şterpeli jurnalul din camera lui Grace. Îşi cară valiza jos la maşină. Misty e încă murdară de lipiciul uscat de la tapet. Părul i-e plin de rotocoale mici de hîrtie pictată-n dungi verzi şi trandafiri roz.

Cartea cu coperte roşii şi litere aurite pe care Grace o citeşte mereu, studiind-o atent, pare a fi jurnalul unei femei care a trăit pe insulă acum o sută de ani. Femeia din jurnalul lui Grace avea patruzeci şi unu de ani şi era o studentă ratată la arte plastice. Ea

a rămas gravidă, a renunțat la școala de artă și s-a căsătorit pe Insula Waytansea. Și-i iubit nu atît noul soț, cît bijuteriile lui vechi și căsoiul din piatră multvisat.

Iată o viață de-a gata pentru ea, un rol numai bun de jucat. Insula Waytansea, cu tradițiile și ritualurile ei. Răspunsul la toate întrebările.

Femeia era îndeajuns de fericită, dar chiar și acum o sută de ani, insula se umpluse cu turiști bogați veniți de la oraș. Străini aroganți și hrăpăreți, îndeajuns de bogați înci să preia controlul asupra insulei. Chiar în momentul în care familia ei a rămas cu buzunarele goale, soțul său s-a împușcat în timp ce-și curăța pușca.

Femeia avea toată ziua migrene, era slăbită și vomă tot ce băga în gură. A fost cameristă în hotel pînă cînd a alunecat pe scări și a ajuns la pat, cu un picior în ghips. Imobilizată și fără nimic altceva de făcut, s-a apucat să picteze.

La fel ca Misty, dar nu era ea. Ci doar o copie a lui Misty.

Apoi, fiul ei de zece ani s-a înecat.

După ce a isprăvit de pictat o sută de tablouri, talentul și ideile ei au dispărut pentru totdeauna. Inspirația ei s-a redus la zero.

Judecînd după scrisul ei, lăbărțat și cu litere lungi, Angel Delaporte i-ar fi spus că au în față o persoană altruistă și iubitoare.

La școala de artă nu-ți spune nimeni cum te va urmări Grace Wilmot și va pune pe hîrtie tot ce faci. Cum îți va transforma viața în genul ăsta de ficțiune bolnavă. Și uite. Grace Wilmot scrie un roman după modelul vieții lui Misty. Mă rog, a operat cîteva schimbări pe ici pe colo. I-a dat femeii trei copii. Grace a făcut-o cameristă în loc de chelneriță. Of, ale naibii de coincidențe.

Ca să știi și tu, Misty face coada la feribot, citind toate rahaturile astea în Buick-ul lui Harrow.

Cartea povestește cum toată suflarea de pe insulă s-a mutat în Hotelul Waytansea și s-a baricadat înăuntru. Un lagăr de refugiați pentru familiile de pe insulă. Familia Hyland spăla rufele tuturor. Familia Burton gătea pentru toată lumea. Familia Petersen făcea curat.

Nu e nici măcar o idee srcinală în toată cartea.

Fie doar și pentru că citește-n continuare porcăria asta, Misty nu va face decît să repete și-n realitate ce scrie acolo. Să îndeplinească profeția pe bune. Va începe să trăiască potrivit ideii cuiva despre cum ar trebui ea să trăiască de-acum încolo. Dar în clipa asta nu se poate opri din lectură.

În romanul lui Grace, naratoarea găsește un jurnal. Jurnalul pe care-l găsește pare tras la copiator după viața ei. Ea citește despre cum opera ei e pregătită pentru un spectacol grandios. În seara cu vernisajul, hotelul e ticsit de vilegiaturiști.

Ca să știi și tu, dragul, scumpul meu Peter, dacă cumva ți-ai revenit la viață, chestia asta o să te bage la loc în comă. Iar asta pentru simplul motiv că Grace, maică-ta, scrie

despre nevastă-ta ca despre o parașută alcoolică în devenire.

Probabil că așa s-a simțit și Judy Garland atunci când a citit *Valea păpușilor*.

Misty face coada la feribot ca să ajungă pe continent. Stînd în mașina în care Peter aproape că și-a dat duhul, sau cu care voia să-și ia tălpășița de lîngă ea, Misty așteaptă în soare alături de o cohortă de vilegiaturiști. Cu bagajele făcute în portbagaj. Inclusiv rochia albă din satin.

La fel cum și tu aveai bagajele făcute și puse în portbagaj.

Și-aici jurnalul se oprește. Cu o zi înainte de vernisaj. După aceea... nu mai e nimic.

Si ca nu cumva să te simți prost, află că Misty își părăsește copilul la fel cum și tu le-ai abandonat pe amîndouă. Încă mai ești căsătorit cu o lașă. La fel cum era s-o lași sănătoasă atunci când a crezut că statuia din bronz o s-o omoare pe Tabbi – singura persoană de pe insulă de care lui Misty îi pasă. Nu Grace. Nu vilegiaturiștii. Nu e nimeni aici care să aibă nevoie de ajutorul ei.

Cu excepția lui Tabbi.

26 august

Ca să știi și tu, *tot* un căcănar ai rămas. Un nenorocit egoist, leneș, insensibil și lipsit de caracter. Da, ce să spun, voiai s-o salvezi pe nevastă-ta, dar voiai și s-o lași de izbeliște. Legumă infectă ce ești. Scumpul, cretinul, dragul de tine.

Fii sigur însă că Misty știe prin ce ai trecut.

Astăzi, ai intrat în cea de-a 157-a zi din existența ta de legumă. Iar Misty, în prima. Astăzi, Misty merge trei ore cu mașina ca să te vadă și să stea la căpătîiul tău.

Ca să știi și tu, Misty te întreabă :

— E ok să ucizi necunoscuți ca să le asiguri traiul celor la care ții ?

Mă rog, *ai crezut* că ții.

Cu fiecare individ care vine pe insulă, de la o vară la alta, gunoiul crește. Rezervele de apă potabilă se micșorează. Dar, evident, nu te poți împotrivi progresului. E profund antiamerican. Egoist. E tiranie curată. Răul absolut. Fiecare copil are dreptul la viață. Fiecare individ are dreptul să trăiască acolo unde-și poate permite s-o facă. Avem dreptul să ne căutăm fericirea indiferent unde ne duce asta, pe apă sau în zbor, avem dreptul s-o vînam. Bineînțeles că excesul de oameni care migrează într-un singur loc îl vor distruge – dar asta-i sistemul bancar, felul în care piața își restabilește echilibrul.

În felul ăsta, distrugerea unui loc e singura modalitate de a-l salva. Trebuie să-l degradezi în ochii celor din afară.

Nu există nici o AOL. Nu există decît oameni care țin cu dinții de lumea lor.

O parte din Misty îi detestă pe toți cei care vin aici, invadatorii, ateii care dau năvală și-i fac praf ei viața și fiicea ei – copilăria. Toți străinii ăștia, care vin aici cu tot cu mariajele lor ratate, copiii lor vitregi, obiceiurile lor proaste, morala lor îndoielnică și falsele lor valori, nici unul dintre ei nu este genul de prieteni pe care Misty își dorește ca fiica ei să-i aibă.

Fiica ta. Fiica lor.

Ca s-o salveze pe Tabbi, Misty ar putea liniștit să se abandoneze mersului firesc al lucrurilor. Să le lase în voia sorții, așa cum s-a întîmplat mereu. Vernisajul. Orice-ar fi, Misty ar putea închide ochii la perpetuarea mitului insular. Și poate că așa Waytansea și-ar găsi izbăvirea.

„Îi vom omorî pe toți copiii Domnului pentru a-i salva pe ai noștri.“

Sau poate că ei ar putea să-i ofere lui Tabbi ceva mai bun decît un viitor fără probleme, o viață tihnită și caldușă.

Așezată aici, lîngă tine, Misty se apleacă și te sărută pe fruntea roșie și puhavă.

Nu contează, Peter, că tu n-ai iubit-o niciodată. Misty te-a iubit pe tine.

Măcar pentru faptul că ai crezut că va deveni o mare artistă, o mîntuitoare. Ceva mai mult decît o artistă comercială sau o autoare de ilustrații tehnice. Mai mult, chiar, decît un om obișnuit. Misty te iubește pentru asta.

Simți ?

Ca să știi și tu, îi pare rău de Angel Delaporte. Lui Misty îi pare rău că ai crescut în mijlocul unei astfel de legende de tot rahat'. Îi pare rău că i-a fost dat să te întâlnească.

27 august – Lună nouă

Grace își răsucesce mîna în aer, cu unghiile ei striate și îngălbenite pe sub stratul de lac, și-i spune :

— Misty dragă, întoarce-te să văd cum îți cade la spate.

La prima înfățișare dintre Misty și Grace, în seara cu vernisajul, primul lucru pe care i-l spune Grace este :

— *Știam* că rochia asta o să-ți vină de minune.

Episodul are loc în vechea reședință Wilmot de pe strada Birch. Înăuntru, cadrul ușii de la dormitorul ei e sigilat cu o folie de plastic și dungi galbene întinse de poliție. O capsulă temporală. Un dar făcut viitorului. Prin plastic se poate vedea că salteaua i-a dispărut. Lampa de lângă pat nu mai are abajur. Tapetul de deasupra tăbliei de la pat e împrôșcat de pete întunecate. Scrisul de mînă al presiunii sangvine. Vopseaua albă din tocul ușii și de pe pervaz e acoperită de pudră neagră de luat amprente. Covorul e vizibil curățat cu aspiratorul nu de mult. Praful invizibil lăsat de pielea moartă a lui Angel Delaporte a fost cules pentru testele ADN.

Vechiul tău dormitor.

Într-un tablou de pe peretele de deasupra patului gol se află scaunul antic pictat de Misty. Cu ochii închiși pe Promontoriul Waytansea. Halucinația statuii care venea s-o ucidă. Împrôșcată de sînge.

La cum stă cu Grace acum, în dormitorul din capătul celălalt al holului, Misty îi spune să nu-i joace vreo festă. Poliția de pe continent e chiar în fața casei și le așteaptă. Dacă Misty nu iese în zece minute, echipa e gata să intervină cu armele.

Grace stă pe taburetul roz-aprins din fața măsoiului de toaletă, pe geamul căreia sînt împrăștiate sticlele ei de parfum și bijuteriile. Oglinjoara ei cu ramă argintată și periile de păr.

Relicvele bunăstării.

Grace îi spune :

— *Tu es ravissante ce soir*. Îi spune : Arăți minunat în seara asta.

Lui Misty îi ies în evidență maxilarele. Și claviculele. Umerii îi sînt osoși, albi și ascuțiți, de la umerășul pe care a stat fosta ei rochie de mireasă pe care-a purtat-o în viața ei anterioară. Rochia se ține într-o bretea și-i cade drapată în pliuri satinate, lăліe și umflată întrucît Grace i-a luat măsurile doar cu cîteva zile în urmă. Sau săptămîni. Sutienul și chiloții îi sînt atît de mari încît e mai bine fără ei. Misty e aproape la fel de slabă ca soțul ei, scheletul palid în care mașinăriile pompează aer și vitamine.

Slabă ca tine.

Părul îi este mai lung decît înainte să se accidenteze la genunchi. Pielea i-a pălit de la cît de mult a stat în casă. Misty e subțire-n talie și are obraji supti. Bărbia i s-a atrofiat iar gîtul pare mai lung și încordat de mușchi.

A flămînzit într-atît, încît dinții și ochii îi par enormi.

Înainte să meargă la gala de diseară, Misty a sunat la poliție. Nu doar pe detectivul Stilton, ci și la patrula de stat și la FBI. Misty le-a spus că AOL ar putea comite un atentat în seara vernisajului, la hotelul de pe Insula Waytansea. După aceea, Misty a sunat la pompieri. Misty le-a spus că în jur de șapte, șapte și jumătate, insula ar putea fi lovită de un dezastru. Pregătiti ambulantele, le-a spus ea. După care a sunat la stiri și le-a spus să vină acolo cu o echipă și cu cel mai mare car de transmisie din dotare. Misty a sunat la radio. I-a chemat pe toți, mai puțin pe cercetași.

În dormitorul lui Grace Wilmot, în casa aia în care generațiile anterioare și-au lăsat numele și vîrsta inscripționate pe ușa de la intrare, Misty îi spune lui Grace că planul ei din seara asta este dat peste cap. Pompierii și poliția. Camerele de televiziune. Misty a chemat pe toată lumea și toți vor fi prezenți la hotel pentru inaugurare.

Prinzîndu-și cercelul cu clips într-o ureche, Grace se uită la imaginea lui Misty din oglindă și-i spune :

— Normal că i-ai chemat, numai că ai făcut-o pentru ultima oară.
Misty spune : Ce vrea să spună Grace prin *ultima* oară ?

— Și zău că ne-am dorit să n-o fi făcut, îi spune Grace. Ea își netezește părul cu palmele mîinilor ei noduroase și-i spune : Nu faci decît să ridici numărul morților mai mult decît e necesar.

Misty îi spune că nu va fi nici un mort. Misty îi spune cum i-a șterpelit jurnalul.

Din spatele ei, o voce îi spune :

— Misty dragă, nu poți fura ceva ce-ți aparține.

Vocea din spatele ei. Vocea unui bărbat. E Harrow, Harry, tatăl lui Peter.

Tatăl tău.

È îmbrăcat la frac, cu părul pieptănat ca o coroană care-i pică pe frunte, cu nasul și bărbia proeminente. Cum ar fi trebuit să arate Peter. Încă-i mai miroase gura. Mîinile care l-au înjunghiat pe Angel Delaporte în patul ei. Care au ars casele scrise de Peter pe dinăuntru, încercînd să-i îndepărteze pe oameni de insulă.

Omul care a încercat să-l ucidă pe Peter. Să te ucidă pe tine. Fiul lui.

El stă în hol, ținînd-o de mînă pe Tabbi. Pe fiica ta.

Ca să știi și tu, parc-ar fi trecut o viață de cînd Tabbi a părăsit-o. Refuzînd mîna e pentru a se agăța de mîna rece a unui bărbat despre care Misty crede că e un ucigaș.

Statuia din pădure. Cimitirul vechi de pe Promontoriul Waytansea.

Grace stă cu coatele suspendate în aer, cu mîinile pe după gît închizîndu-i un colier de perle, și-i spune :

— Misty dragă, ți-l amintești pe socrul tău, nu-i așa ?

Harrow se apleacă s-o sărute pe Grace pe obraz. Ridicându-se la loc, el spune :

— Bineînțeles că-și amintește.

Mirosul gurii lui.

Grace își întinde mâinile în gol, bățind aerul, și spune :

— Tabbi, vino și dă-mi un pupic. E timpul ca oamenii mari să meargă la petrecerea lor.

Mai întâi Tabbi. Apoi Harrow. Încă un lucru pe care nu ți-l predau la școala de artă e ce să spui atunci când morții se-ntorc la viață.

Misty îi spune lui Harrow :

— Tu nu trebuia să fii cenușă ?

La care Harrow își ridică mâna să se uite la ceas :

— Nu și-n astea patru ore care-au mai rămas.

El își trage manșeta încît să-și acopere ceasul și-i spune :

— În seara asta, am vrea să te prezentăm mulțimii. Contăm pe tine să le spui câteva cuvinte de bun venit.

De parcă n-ar ști, îi spune Misty, ce-o să le spună oamenilor. Să fugă. S-o taie de pe insulă și să nu se mai întoarcă niciodată. Ce-a încercat și Peter să le spună. Misty le va spune că un bărbat a murit, iar altul e în comă din cauza unui blestem idiot al insulei. În secunda în care o vor trimite pe scenă, ea va striga :

— Foc. Se va da peste cap să-i convingă să părăsească încăperea.

Tabbi se alătură lui Grace, lângă masa de toaletă. La care Grace spune :

— Nimic nu ne-ar face mai fericiți.

Harrow spune :

— Misty dragă, dă-i un pupic soacrei tale. El îi spune : Și iartă-ne, te rog. După seara asta, n-o să te mai necăjim.

27 august... și jumătate

Felul în care i-a vorbit Harrow lui Misty. Așa cum i-a explicat el legenda insulei, ea n-avea cum să *nu* devină artist.

E condamnată la celebritate. Blestemată cu talent. Viața de după viață.

Ea a fost Giotto di Bondone, apoi Michelangelo, după care Vermeer.

Sau Misty a fost Jan van Eyck, Leonardo da Vinci și Diego Velázquez.

Apoi Maura Kincaid și Constance Burton.

Iar acum e Misty Marie Wilmot, dar numai numele i se schimbă. Dintotdeauna a fost un artist. Și-așa va fi întotdeauna.

La școala de artă nu te învață că, de fapt, îți trăiești viața doar ca să descoperi cine a mai fost.

Ca să știi și tu, astea-s cuvintele lui Harrow Wilmot. Tatăl criminal și nebun al lui Peter. Harry Wilmot cel care s-a dat la fund încă dinainte ca Peter și Misty să se căsătorească. Înainte ca Tabbi să se nască.

Nebunul de taică-tău.

Dacă stai să-l asculți pe Harry Wilmot, Misty e cea mai mare artistă dintre cîți au trăit vreodată.

Acum două sute de ani, Misty a fost Maura Kincaid. Acum o sută de ani, a fost Constance Burton. La vremea ei, Constance a văzut o bijuterie purtată de unul dintre fiii insulei în timp ce acesta voiaja prin Europa. Era un inel care îi aparținuse Maurei. El : găsit-o din întâmplare și a adus-o pe insulă. După ce Constance a murit, oamenii și-au dat seama de cum jurnalul ei se potrivea mănuișă cu cel al Maurei. Viețile lor fuseseră identice, iar Constance a mîntuit insula la fel cum o făcuse și Maura.

Cum jurnalul ei se potrivea mănuișă cu jurnalul ei anterior. Cum fiecare jurnal al ei se va potrivi mănuișă cu jurnalul anterior. Cum Misty va salva întotdeauna insula. Cu opera ei de artă. Potrivit lui Harrow, aceasta-i legenda insulei. E opera ei.

Peste o sută de ani – cînd banii le erau pe sfîrșite – ei și-au trimis fiii să dea de ea. Și din nou, am adus-o înapoi și-am forțat-o să-și repete existența anterioară. Folosind bijuteriile ca momeală, Misty le-ar fi recunoscut. I-ar fi plăcut fără să știe de ce.

Ei, întregul muzeu al figurilor de ceară de pe Insula Waytanssea, știau că ea va fi o mare pictoriță. Nu era nevoie decît de o tortură bine aplicată. La fel cum Peter i-a spus dintotdeauna că trebuie să suferi ca să scoți ce-i mai bun din tine. La fel cum doctorul Touchet spune că putem avea acces la inspirația universală.

Sărăcuța de Misty Marie Kleinman, cea mai mare artistă a tuturor timpurilor, mîntuitoarea lor. Sclava lor. Misty, vaca lor de muls providențială.

Harrow i-a spus cum au folosit jurnalul artistei de dinainte pentru a contura viața celei de după. Soțul ei trebuia să moară la aceeași vîrstă, după care venea rîndul unuia dintre copii. Puteau truca moartea, așa cum au făcut cu Tabbi, dar cu Peter – ei bine, Peter le-a forțat mîna.

Ca să știi și tu, Misty îi povestește toate astea detectivului Stilton în timp ce el se-ndreaptă la volan către Hotelul Waytansea.

Sîngele lui Peter plin de somniferele pe care nu le-a luat niciodată. Certificatul de deces inexistent al lui Harrow Wilmot. Misty îi spune :

— ~~Ăstia au ajuns să se împerecheze între ei. Sînt complet sonați.~~
— Partea bună, îi spune Harrow, e că uiți.

De fiecare dată cînd moare, Misty uită cine-a fost – dar insularii transmit povestea de la o generație la alta. Ei o țin minte pentru a o putea găsi și a o aduce înapoi. Pentru eternitate, fiecare a patra generație, cînd li se termină banii... Cînd invazia străinilor e iminentă, o vor aduce înapoi, iar ea le va asigura viitorul.

— Așa cum ai făcut-o dintotdeauna o vei face mereu, i-a spus Harrow.

Misty Marie Wilmot, regina sclavilor.

Revoluția industrială întîlnește îngerul păzitor.

Săraca de ea, linia de asamblare a miracolelor. Pentru eternitate.
Din generație în generație, ca să știi și tu.

Harrow i-a spus :

— Întotdeauna ții un jurnal. În fiecare încarnare. În felul ăsta, îți putem anticipa stările și reacțiile. Și-ți știm fiecare mișcare următoare.

Harrow a înnodat un șirag de perle la încheietura mîinii lui Grace și i-a închis agrafa spunînd :

— A, avem nevoie de tine să te-ntorci și să declanșezi întreg procesul, dar nu ținem neapărat să-ți desăvîrșești ciclul karmic.

Pentru că asta ar însemna să ucidă găina cu ouă de aur. Da, sufletul ei ar lua-o teleleu prin lume, dar peste trei generații, insula ar fi din nou săracă. Săracă și aglomerată cu turiști bogați.

La școala de artă nu te învață cum să-ți salvezi sufletul de la a fi reciclat.

Renaștere periodică. Propria ei nemurire improvizată.

— De fapt, i-a spus Harrow, jurnalul pe care-l ții acum va fi extrem de folositor stră-stră-nepoților lui Tabbi, care vor ști cum să te ia data viitoare.

Stră-stră-stră-stră-nepoții lui Misty însăși.

Folosindu-i cartea. Cartea asta.

— A, mi-am adus aminte, spune Grace. De cînd eram mică. Tu erai Constance Burton, și știi că-mi plăcea la nebunie cînd mă scoteai să înălțăm zmeie.

Harrow a spus :

— Fie că te cheamă așa sau pe dincolo, tu ești mama noastră a tuturor.

Grace i-a spus :

— Pe toți *ne-ai iubit*.

Misty i-a spus lui Harrow : Te rog. Zi-mi ce-o să se întâmple. Vor exploda tablourile ?
Se va prăbuși hotelul în ocean ? Ce ? Cum de-i salvează ea pe toți ?

La care Grace și-a scuturat brățara de perle în josul brațului și i-a spus :

— N-ai cum.

Majoritatea averilor, îi spune Harrow, au la bază suferința și moartea a mii de oameni sau animale. Exploatarea cuiva. El îi dă lui Grace ceva care lucește auriu, întinde mîna și-și trage manșeta de la haină.

Grace apropie cele două capete ale manșetei și le prinde cu un buton, spunînd :

— Tocmai am găsit o modalitate de a-i exploata pe cei bogați.

27 august... și trei sferturi

Ambulanțele sînt deja în fața Hotelului Waytansea. Echipa de la jurnalul TV își instalează aparatura de transmisie pe capota furgonetei. Două mașini de poliție sînt oprite cu fața la treptele hotelului.

Vilegiaturiștii se strecoară printre mașinile parcate. Pantaloni din piele și rochițe negre de seară. Ochelari de soare și cămăși de mătase. Bijuterii din aur. Deasupra capetelor lor, sigle de corporații și logo-uri.

Graffiti-ul lui Peter : „...sîngele vostru e aurul nostru...”

Un reporter aflat între Misty și mulțime își pornește camera. Mulțimea dă năvală din spatele lui, oamenii urcă treptele și intră în holul hotelului, iar reporterul spune :

— Se filmează ? Își duce două degete la ureche. Fără să se uite în aparat, el spune :
Eu sînt gata.

Detectivul Stilton stă la volanul mașinii, iar Misty șade alături. Amîndoi se uită la Grace și Harrow Wilmot care urcă treptele din fața hotelului, cu Grace ridicîndu-și un pic rochia lungă cu degetele de la o mîină. Harrow o ține de cealaltă mîină.

Misty e cu ochii pe ei. Camera e pe ei.

La care detectivul Stilton îi spune :

— N-or să încerce nimic. Nu cu toată lumea asta de față.

Cea mai veche generație a fiecărei familii, că e Burton, Hyland sau Petersen, întreaga suflare aristocratică de pe Insula Waytansea stă în rînd, cu bărbiile ridicate, alături de vilegiaturiști, așteptînd să intre în hotel.

Avertismentul lui Peter : „...îi vom omorî pe toți copiii Domnului ca să-i salvăm pe ai noștri”.

Reporterul e în direct, își duce microfonul la gură și spune :

— Poliția și oficialitățile au dat undă verde la recepția care are loc în această seară pe insulă.

Mulțimea se pierde în peisajul întunecat de-un verde catifelat din holul hotelului care arată ca o pădure incomplet defrișată, cu trunchiuri de copaci lustruite și lăcuite. Fasciculele dense de lumină înjunghiind aerul sumbru, la fel de apăsător ca greutatea candelabrelor din cristal. Bolovanii acoperiți de licheni, care arată ca niște canapele bombate.

Detectivul Stilton spune :

— Vrei să intri ?

Misty îi spune că nu. Locul nu e sigur. N-are de gînd să repete greșeala pe care a făcut-o dintotdeauna. Oricare ar fi aceea.

Potrivit spuselor lui Harrow Wilmot.

Reporterul zice :

— Toate somitățile s-au strâns aici în seara asta.

Și, dintr-odată, apare o fată în peisaj. O străină. Copilul cuiva, cu părul negru tunș scurt, urcând treptele către holul hotelului. Strălucirea inelului ei cu peridot. Banii strânși la ciorap de Misty.

E Tabbi. Fără nici o îndoială că e Tabbi. Darul lui Misty pentru viitor. Strategia lui Peter de a-și reține soția pe insulă. Momeala folosită ca s-o prindă în capcană. O clipă doar, un licăr verde, și Tabbi a intrat în hotel.

27 august... și șapte optimi

În întunericul pădurii defrișate, în peisajul verde catifelat din holul hotelului, se pornește alarma de incendiu. Țîrîitul lung răzbate atît de puternic prin uşile de la intrare încît reporterul trebuie să urle ca să se facă auzit :

— Nu-mi miroase a bine ce se-ntîmplă înăuntru.

Vilegiaturiştii, bărbaţii cu părul închis şi lins pe spate, sîrmos de la atîta gel. Femeile toate blonde. Cu toţii urlă pentru a se face auziţi peste soneria stridentă.

Misty Wilmot, cea mai mare artistă din toată istoria, îşi croieşte drum prin mulţime, înghiontindu-i pe cei care-i stau în cale ca să ajungă pe scena Salonului din Lemn şi Aur. Lovindu-i peste coate şi coapse pe toţi ciolănoşii aştia strînşi aici.

Cortina care acoperă peretele din spatele scenei e gata să se ridice. Tabloul mural, opera ei încă ferită de privirile asistenţei. Sigilată. Cadoul ei pentru viitorime. Bomba ei cu ceas.

Milioanele de pete de vopsea dispuse în ordinea care trebuie. Urina vacilor hrănite cu frunze de mango. Cerneala de caracatiţă. Toată acea chimie şi biologie la un loc.

Copilul ei pierdut undeva în tot păienjenişul ăsta de oameni. Tabbi.

Alarma sună în continuare. Misty se urcă pe un scaun. Apoi păşeşte pe o masă, pe masa cu numărul 6, unde Tabbi fusese adusă moartă, unde Misty a aflat că Angel Delaporte a fost înjunghiat. Deasupra mulţimii în rochia ei albă din satin, cu oamenii care se uită în sus, cu toţi masculii de vilegiaturişti rînjind satisfăcuţi, pentru că Misty n-are chiloţi pe ea.

Suflecîndu-şi rochia ei de nuntă renăscută, Misty urlă :

— Foc !

Lumea îşi întoarce capetele. Toţi ochii sînt pe ea. Detectivul Stilton apare în cadrul uşii de la salon şi-ncepe să înoate prin mulţime.

Misty le strigă :

— Ieşiţi afară ! Salvaţi-vă ! le strigă Misty. Dacă rămîneţi aici, o s-o păţiţi.

Avertismentele lui Peter. Misty le pulverizează peste mulţimea strînsă în jurul ei.

„Îi vom omorî pe toţi copiii Domnului ca să-i salvăm pe ai noştri.“

Cortina ameninţătoare din spatele ei, acoperind întregul perete, propriul ei autoportret, ceea ce Misty nu ştie despre ea. Şi nici nu vrea să ştie.

Vilegiaturiştii se uită în sus, cu muşchii corugatori contractaţi şi cu sprîncenele încruntate. Cu buzele subţiate şi arcuite în jos de muşchiul triangularis.

Alarma de incendiu încetează şi preţ de-o răsuflare nu se aude decît zgomotul oceanului de-afară, şuiерînd şi lovindu-se de mal.

Misty le strigă oamenilor să tacă din gură. Toată lumea, ascultați aici. Știe ce vorbește, le strigă ea. O au în față pe cea mai mare artistă a tuturor timpurilor. Reîncarnarea lui Thomas Gainsborough, a lui Claude Monet și Mary Cassatt. Ea le spune printre urlete că sufletul ei le-a aparținut și lui Michelangelo, Da Vinci și lui Rembrandt.

La care se aude strigătul unei femei :

— Ea este, artista. E Marie Wilmot.

La care se aude strigătul unui bărbat :

— Misty dragă, gata cu spectacolul.

Femeia strigă :

— Ridicați cortina și să isprăvim odată.

Femeia și bărbatul care urlă sînt Harrow și Grace Wilmot. Amîndoi o țin de mîină pe Tabbi, care stă între ei. Tabbi, cu ochii acoperiți de scotch.

— Indivizii ăștia, strigă Misty, arătînd înspre Grace și Harrow. Cu părul peste ochi, Misty urlă : Diavolii ăștia și-au folosit băiatul ca să rămîn gravidă !

Misty strigă :

— Mi-au furat fata !

Ea strigă :

— Dacă apucați să vă uitați la ce-i în spatele cortinei, va fi prea tîrziu !

Detectivul Stilton ajunge în dreptul scaunului. Dintr-un salt e sus. Încă un pas și e alături de ea pe masa cu numărul 6. Cortina uriașă atîrnînd în spatele lor. La doar cîțiva centimetri de adevărul absolut.

— Da, strigă altă femeie. O hodoaagă din neamul Tupper, cu gîtul ei de țestoasă înfundat în gulerul dantelat de la rochie, îi strigă : Arată-ne, Misty !

— Arată-ne, Misty ! îi strigă un hodorog din neamul Wood, sprijinit în baston.

Stilton își duce o mîină la spate. El spune :

— Aproape că m-ai făcut să cred că tu ești aia întregă la cap.

În mîină are o pereche de cătușe. I le pune la mîini, trăgînd-o după el, pe lîngă Tabbi cu ochii ei lipiți cu scotch, pe lîngă toți vilegiaturiștii care dau din cap. Pe lîngă aristocrații de pe insula Waytansea. Înapoi în luminișul verde-catifelat al holului.

— Fetița mea, spune Misty. A rămas acolo. Trebuie s-o scoatem afară.

Detectivul Stilton o dă în primire unui ofițer în uniformă bej și spune :

— Care fetiță ? Aia despre care ziceai că-i moartă ?

Ei i-au trucat moartea. Toată lumea e cu ochii pe ea, ca-ntr-un imens grup statuar. Propriile lor autoportrete.

Afară din hotel, la baza treptelor verandei, ofițerul îi deschide portiera de la mașină

Detectivul Stilton spune :

— Misty Wilmot, ești arestată pentru tentativă de omor asupra soțului tău, Peter Wilmot, și pentru asasinarea lui Angel Delaporte.

În dimineața în care Angel a fost găsit înjunghiat în patul ei, ea era plină de sânge. Angel care voia să-i sufle bărbatul. Misty, care a găsit trupul lui Peter în mașină.

Două mâini puternice o împing pe bancheta din spate a mașinii de poliție.

Din interiorul hotelului se aude vocea reporterului :

— Doamnelor și domnilor, a sosit momentul dezvelirii.

— Du-o de aici. Ia-i amprente. Citește-i drepturile, spune detectivul. Îl bate pe ofițer pe spate și-i spune : Mă duc înapoi să văd ce-a fost cu toată tevatura asta.

28 august

În viziunea lui Platon, oamenii trăiesc înlanțuiți într-o peșteră întunecată. Sîntem legați în lanțuri astfel încît nu vedem decît peretele din fund al peșterii. Nu vedem decît umbrele care alunecă pe el. Ar putea fi umbre venite din exteriorul peșterii. Ar putea fi umbrele celor înlanțuiți alături de noi.

Poate că singurul lucru pe care fiecare dintre noi îl poate vedea e propria sa umbră. Țasta-i studiul umbrei făcut de Carl Jung. El a spus că nu-i vedem niciodată pe ceilalți. Nu vedem, în schimb, decît frînturi din noi reflectate asupra lor. Umbre. Proiecții. Asociațiile noastre.

La fel cum pictorii de modă veche stăteau în întunericul unei cămăruțe și reproduceau imaginea văzută printr-o fereastră, scăldată în lumina soarelui.

Camera obscura.

Nu imaginea exactă, ci reversul ei. Distorsionată de oglinda sau lentila prin care e filtrată. Propria noastră percepție limitată. Măruntă noastră experiență. Educația noastră pricăjită.

Cum se lasă vederea controlată de privitor. Cum artistul de fapt nu există. Vedem ceea ce vrem. Vedem cum vrem. Nu ne vedem decît pe noi înșine. Misiunea unui artist e să ne ofere ceva privirii.

Ca să știi și tu, nevastă-ta e în arest. Dar a reușit. Au reușit. Maura. Constance. Și Misty. Și-au salvat copila, fata ta. S-a salvat singură. I-au salvat pe toți.

Ofițerul în uniformă bej o duce pe Misty cu feribotul înapoi pe continent. Pe drum îi citește drepturile. O încredințează altui ofițer care-i ia amprente și verigheta. Misty e în continuare în rochia de mireasă, dar ofițerul îi ia poșeta și pantofii cu toc.

Toate bijuteriile ei de duzină, bijuteriile Maurei, bijuteriile lor, se află înapoi în casă: Wilmot, în cutia de pantofi a lui Tabbi.

Cel de-al doilea ofițer îi dă o pătură. E o femeie ofițer cam de vîrsta ei, cu chipul aidoma unui jurnal de riduri care încep din jurul ochilor și i se ramifică între gură și nas. Femeia s-a uitat la formularele pe care le-a completat Misty și i-a spus :

— Dumneavoastră sînteți artista ?

La care Misty i-a răspuns :

— Da, dar numai pentru cît mi-a mai rămas de trăit. Nu și după aceea.

Femeia a condus-o pe un coridor cu pereți din beton pînă la o ușă metalică. A deschis ușa și i-a spus :

— E trecut de ora stingerii. A tras de grilajul de metal și s-a dat într-o parte, și chiar acolo Misty a văzut.

Ce nu te învață la școala de artă. Cum rămîi, de fapt, mereu prizonieră.

Cum capul tău este peștera, iar ochii tăi sînt gura peșterii. Cum trăiești în propriul tău cap și nu vezi decît ceea ce vrei. Cum nu vezi decît umbre și le dai propria ta interpretare.

Ca să știi și tu, era chiar acolo. În pătratul alb de lumină lăsat de ușa deschisă de la celulă, scris pe peretele din fund al celulei minuscule, zicea așa :

Dacă ai ajuns aici, înseamnă că ai dat-o-n bară din nou. E semnat *Constance*.

Literele astea rotunde și lăbărțate, prietenoase și bine conturate, da, e scrisul ei de mînă. Misty n-a mai fost în locul ăsta, dar aici se sfîrșește totul, de fiecare dată. În acel moment, aude din depărtare valetul lung al sirenelor. Femeia-onțar îi spune :

— Mă întoc imediat. Femeia iese din celulă și încuie ușa.

Sus pe zid e o fereastră, prea sus pentru ca Misty să ajungă la ea, dar probabil că dă înspre ocean și Insula Waytansea.

În lumina portocalie care pîlpîie prin geam, în jocul de lumini și umbre de pe peretele din fața geamului, în acea lumină Misty știe tot ce a știut și Maura. Tot ce a știut Constance. Misty știe cum au fost prostitute cu toatele. La fel cum a știut să picteze ansamblul mural. La fel cum Platon spune că știm deja totul, nu trebuie decît să ne forțăm memoria. Subconștientul universal, cum îl numește Carl Jung. Misty își amintește tot.

La fel cum camera obscura trimite o imagine pe pînză, la fel cum funcționează o cameră foto, geamul de la celulă proiectează pe peretele de vizavi un balamuc galben-portocaliu de flăcări și umbre. Nu se aud decît sirenele, nu se văd decît flăcările.

Hotelul Waytansea arde în incendiu. Cu Grace, Harrow și Tabbi înăuntru.

Simți ?

Am fost aici. Sîntem aici. Vom fi aici pentru totdeauna.

Și din nou am dat-o-n bară.

3 septembrie – primul pătrar al Lunii

Misty parchează mașina pe Promontoriul Waytansea. Alături de ea stă Tabbi și ține în fiecare mână câte o urnă. Bunicii ei. Părinții tăi. Grace și Harrow.

Stînd lîngă Tabbi pe scaunul din față al vechiului Buick, Misty își așază mîna pe genunchiul lui Tabbi și-i spune :

— Scumpa mea ?

La care Tabbi întoarce privirea spre maică-sa.

Misty spune :

— Am hotărît să ne schimbăm numele. Misty îi spune : Tabbi, *trebuie* să le spun oamenilor ce s-a întîmplat cu adevărat. Misty o strînge pe Tabbi de genunchiul osos, acoperit de marginea ciorapului, și-i spune : Putem merge să stăm cu bunica din Tecumseh Lake.

Acum: chiar pot merge unde poftesc. Au din nou bani. Grace și Harrow, și toți hodorogii de pe insulă, s-au asigurat viața pe milioane de dolari. Milioane și milioane, scutite de taxe și aflate în siguranță în depozitul de la bancă. Cu o dobîndă suficientă cît să trăiască bine mersi optzeci de ani de-acum înainte.

La două zile după incendiu, cîinele de vînătoare al detectivului Stilton a amușinat prin muntele de lemn carbonizat. Din primele trei etaje ale hotelului n-au mai rămas decît pereții din piatră. Betonul s-a făcut verde-albăstrui de la căldură. Cîinele antrenat să adulmece de la mănuși pînă la cafea i-a condus pe cei din echipa de intervenție la cadavrul lui Stilton, mort în pivnița de sub holul hotelului. Pe cîinele ăsta care tremură

și începe să se nise, îl cheamă Rusty.

Imaginile sînt transmise peste tot în lume. Trupurile sînt împrăștiate pe aleea din fața hotelului. Cadavrele înnegrite și acoperite de cruste, crăpate și lăsînd să se vadă carnea prăjită din interior, umedă și în sînge. În fiecare cadru filmat, din orice unghi ar fi, apare un logo corporatist.

Fiecare secundă de material video înfățișează scheletele înnegrite întinse în parcare. Pînă acum s-au strîns o sută treizeci și două de victime, iar undeva deasupra lor, dedesubt, într-un colț al cadrului, se poate vedea un nume de firmă. Un slogan sau ceva mascotă zîmbitoare. Un tigru de desen animat. Un motto abscons care se vrea deștept.

„Bonner & Mills – Cînd Te-ai Săturat S-o Iei de la Început.”
„Mewtworks – Acolo Unde Progresul Presupune Mutare.”

Ce nu-nțelegi poate căpăta orice sens îți dorești.

În fiecare imagine de la știri apare câte o mașină inscripționată lucios cu o reclamă.

Cîte o bucată de hîrtie, un pahar sau un șervețel marcat cu numele unei corporații. Panourile publicitare se văd de la o poștă. Insularii își poartă tricourile și insignele la rever și dau interviuri la televizor cu cadavrele contorsionate și fumegînde în fundal. În acest moment, serviciile financiare, rețelele de televiziune prin cablu și companiile farmaceutice plătesc bani grei ca să-și retragă reclamele de pe post. Ca să înlătore orice asociație a numelui lor cu insula.

Adaugă banii ăștia la asigurări și-așa se face că Insula Waytansea e mai bogată ca niciodată.

În Buick, Tabbi se uită la maică-sa. Se uită la urnele pe care le ține în căusul mîinilor. Mușchiul zigomatic major îi îndreaptă colțurile buzelor înspre urechi. Genele de jos saltă un pic de la cît de bosumflată stă Tabbi. Strîngînd în brațe cenușa lui Grace și a lui Harrow, ea e propria ei versiune în miniatură a Giocondei. Cu zîmbetul pe buze și un pic îmbătrînită, Tabbi îi spune :

— Dacă-mi spui, îți spun și eu.

Opera de artă a lui Misty. Fata ei.

Misty zice :

— Ce-o să-mi spui ?

Cu zîmbetul încă pe buze, Tabbi îi zice :

— Le-am dat foc la haine. Buni și Bunu Wilmot m-au învățat cum și le-am dat foc. Ea spune : Mi-au acoperit ochii cu scotch ca să nu văd nimic, așa că am scăpat.

În fragmentele difuzate la știri, nu se poate vedea decît fumul ieșind din holul hotelului. Imaginile sînt luate imediat după dezvelirea picturii murale. Pompierii dau năvală înăuntru și nu mai ies. Nici unul dintre polițiști sau oaspeți nu iese. Focul se întetește de la o secundă la alta, geamurile sînt cuprinse de flăcări portocalii. Un ofițer de poliție se tîrăște pe verandă ca să tragă cu ochiul pe geam. E ghemuit și se uită înăuntru. După care întepenește. Fumul îl lovește în plină față, hainele și părul îi iau foc, iar el se apleacă peste pervaz. Fără să clipească. Fără să dea înapoi. Cu chipul și mîinile în flăcări. Ofițerul de poliție zîmbește la ce vede înăuntru și pășește înainte fără să privească înapoi.

Versiunea oficială e că șemineul din salon a fost de vină. Politica hotelului presupune ca focul să ardă nonstop, indiferent de temperatura de-afară, și din acest motiv s-a declanșat incendiul. Au murit oameni aflați la un pas de geamurile deschise. Cadavrele lor au fost găsite la o aruncătură de băț de ușă. Morții au fost găsiți pe podea buluciți în direcția zidului pe care ardea pictura murală. Direct în inima focului. Cătră ce văzuse și polițistul pe geamul de la verandă.

Nici măcar unul n-a încercat vreo clipă să scape.

Tabbi spune :

— Cînd tata mi-a spus să fug cu el, l-am pîrît la Buni. Ea spune : Eu am adus

mîntuirea noastră. Eu am salvat viitorul întregii insule.

Privind pe geamul de la mașină înspre ocean, fără să-i dea atenție maică-sii, Tabbi spune :

— Așa că dacă povestești cuiva ceva, zice ea, ajung la pușcărie. Ea mai spune : Sînt foarte mîndră de opera mea, mamă.

Se uită spre ocean, urmărind cu privirea linia curbată a coastei pînă înspre sat și ruinele înnegrite ale hotelului. Acolo unde oamenii au ars de vii, încremeniți de sindromul lui Stendhal. De pictura lui Misty.

Misty îi zgîlție genunchiul lui Tabbi și-i spune :

— Tabbi, te rog.

Fără să ridice privirea, Tabbi deschide portiera și se dă jos din mașină.

— Vrei să spui Tabitha, mamă, zice ea. De-acum înainte, te rog să-mi spui pe numele meu întreg.

Cînd mori într-un incendiu, mușchii se contractă. Brațele se resorb în pumni, pumnii se resorb în bărbie. Ți se taie genunchii. Din cauza căldurii uriașe. Îi zice „poziția pugilistului“ pentru că arăți ca un boxer mort.

Oamenii uciși într-un incendiu, la fel ca aceia aflați în comă prelungită, sfîrșesc cu toții în aceeași poziție. Ca un bebeluș gata să vină pe lume.

Misty și Tabitha trec pe lîngă statuia din bronz a lui Apollo. Pe lîngă dîmbră. Pe lîngă mausoleul dărăpănat, o clădire bancară mucețită înălțată într-un dîmb, cu porțile de fier deschise. Întunericul dinlăuntru. Ele merg pînă la capătul promontoriului, unde Tabitha – nu fiica ei, ci o fată de care n-o mai leagă nimic, pe care Misty nici măcar n-o cunoaște – altfel spus, o străină, unde Tabitha răstoarnă fiecare urnă din vîrfurile stînci deasupra apei. Norul cenușiu al conținutului, praful și cenușa, totul se risipește în bătaia vîntului. Se scufundă în ocean.

Ca să știi și tu, AOL n-a revendicat nimic, iar poliția n-a operat arestări.

Doctorul Touchet a declarat că singura plajă publică de pe insulă s-a închis preventiv. Feribotul și-a redus orarul la numai două curse pe săptămîină și nu e deschis decît pentru rezidenții de pe insulă. Pînă la noi ordine, Insula Waytansea e închisă lumii exterioare.

Întorcîndu-se la mașină, ele trec pe lîngă mausoleu.

Tabbi... Tabitha se oprește și spune :

— Vrei să arunci un ochi înăuntru ?

Poarta de fier ruginită și deschisă. Întunericul dinlăuntru.

La care Misty îi spune :

— Da.

Ca să știi și tu, astăzi, vremea e calmă. Calmă, resemnată și învinsă.

Unul, doi, trei pași în întuneric și le vezi. Două schelete. Unul întins pe jos, arcuit

într-o parte. Celălalt sprijinit de perete. Cu oasele mucegăite și acoperite de licheni. Pereții lucesc de la infiltrațiile cu apă. Scheletele, scheletele ei, femeile din care s-a întrupat Misty.

Concluzia trasă de Misty e că durerea, panica și groaza nu durează mai mult de unul, două minute.

Concluzia trasă de Misty e că s-a plictisit de moarte de atîția morți.

Ca să știi și tu, nevastă-ta n-a pus niciodată botul la faza cu periutele de dinți pe care ți le-ai fi vîrît în cur. Nu încercai decît să-i îngrozești pe oameni și să-i aduci înapoi la realitate. Nu voiai decît să-i trezești din propria lor comă.

Misty nu mai ține jurnalul asta pentru tine, Peter, gată.

Nu există nici un loc pe insula asta unde să-și lase povestea pentru ca numai ea s-o găsească. Viitoarea ei încarnare de peste o sută de ani. Micuța ei capsulă temporală. Propria ei bombă cu ceas. Sătenii din Waytansea ar întoarce insula asta frumoasă cu fundul în sus. Și-ar demola hotelul, în căutarea secretului ei. Au la dispoziție un secol ca să scormonească după el și să-l vîneze pînă se întoarce ea înapoi. Pînă o aduc ei înapoi. Iar atunci va fi prea tîrziu.

Sîntem trădați de tot ceea ce facem. De arta noastră. De copiii noștri.

Dar am fost aici. Și încă mai sîntem. Amărîtei de Misty Marie Wilmot nu-i rămîne decît să-și ascundă povestea la vedere. S-o ascundă peste tot în lume.

Din toate astea n-a învățat decît ceea ce învață mereu. Platon avea dreptate. Sîntem cu toții nemuritori. Nu murim nici dacă am vrea treaba asta.

De-ar putea să-și aducă aminte măcar asta, în fiecare zi din viața ei, în fiecare minut din viața ei.

*10 septembrie
Bayside Drive 1445
Tecumseh Lake, GA 30613*

*Chuck Palahniuk
c/o Doubleday
Broadway 1745
New York, NY 10019*

Dragă domnule Palahniuk,

Presupun că primiți multe scrisori. N-am mai scris niciodată unui scriitor, dar vreau să vă ofer ocazia de a citi manuscrisul alăturat.

L-am scris în mare parte în această vară. Dacă vă place, încredințați-l, vă rog, editorului dumneavoastră, Lars Lindigkeit. Nu mă interesează banii în mod special. Nu vreau decât să-l văd publicat și citit de cât mai mulți oameni posibil. Poate că va deschide ochii măcar unei persoane.

Sper ca această poveste să fie citită de generațiile viitoare și să rămână în mințile oamenilor. Ca s-o poată da mai departe, de la o generație la alta. Să fie, poate, citită peste o sută de ani de o fetiță care atunci când închide ochii, vede un loc – și-l vede extrem de limpede – un loc cu giuvaiere strălucitoare și grădini de trandafiri, în care crede că-și va găsi salvarea.

Undeva, cândva, această fetiță va pune mîna pe un creion și va începe să deseneze o casă pe care n-a mai văzut-o niciodată. Speranța mea e ca această poveste să-i schimbe felul în care-și trăiește viața. Sper ca această poveste s-o salveze – pe acea fetiță – oricare ar fi numele ei data viitoare.

*Cu sinceritate,
Nora Adams
Manuscrisul inclus*